

NOVI TADNIK

SILO OBČINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LAŠKO, SLOVENSKE KONJICE, SENTJUR, ŠMARJE PRI JELŠAH IN ŽALEC

KAJ S SAVINJO?

Kaj je s Savinjo? Na tolikšna vprašanja občanov, na pisanje javnih občil, na intervencije sosednje občine (Laško), do danes še ni nihče povedal, zakaj je Savinja tako nečista, zakaj ima poleg običajne mlačnorumene barve občasno vijoličasto in včasih strupeno zeleno barvo?

Ce bi ne bilo nič hudega, bi v Celju na mostu ne bile opozorilne table, da je zaradi onesnažene vode prepovedano kopanje v njej, vse do Tremarskega mostu. Kaj pa naprej? Je nenadoma čista? Je kdo dal sugestijo občini Laško, naj stori isto? No, sicer je pa vsak, kd bi od izliva Voglajne dalje še

šel v Savinjo je bodisi no-rec ali pa samomorilec.

Bo sploh kdo povedal, kaj je s Savinjo?

Poleg tega pa Novi tednik pričakuje z javnim vprašanjem zahtevani odgovor občinske skupščine in celjske industrije, ki onesnažuje vodo.

TEKMOVANJE KONČANO, KAKO NAPREJ?

Pravda je že, da po vsakem tekmovanju ali kakšni večji prireditvi pripravimo neke zaključke, ki naj opozorijo na vrsto vprašanj. Tako naj bo tudi tokrat po končanem tekmovanju za »Atletski pokal Evropa Bruno Zaullia« — polfinala, ki ga je odlično priredil klub ljudi združen v Atletskem društvu Kladivar.

Pravda smo, da takšne prireditve, kot je bila zadnja, ne bi mogli speljati, če ne bi imeli izvežbanih pri Kladivarju in sploh velike pomoči in predvsem organiziranja celotnega Celja (od delovnih organizacij, šolske občine Celje, PTT, gostincev, turističnih agencij in ostalih).

Vseh razgovorih z ljudmi, ki so strokovnjaki za tekmovanje z atletskih tekmovanj, smo videli, da je Celje glavnino prestalo in da se je pojavilo kot resen kandidat za izvedbo balkanskih atletskih iger. Takoj pa smo omenili, da se pri organizaciji naslednjih takih tekmovanj v glavnem pojavlja samo en problem: kako to ni v takšni meri denar (tudi za tega se je potrebno boriti, vendar se je ob globokem razumevanju vseh dobil), kot naše preljube turistično-hotelske gostilne. Tu pa smo Celjani, kot tudi vsa celjska regija, opredelili, na psu ali pod njim. Sredi sezone so že maloštevilni hoteli polno zasedeni in težko je najti za takšno maso ljudi, kot jih je bila tokrat v Celju sledov do turistov; samo slednjih je bilo nekaj več (300). Gostinci so pokazali veliko razumevanje za tekmovanje in so po svojih najboljših močeh ponudili kar imajo. Samo to ni dovolj. Organizator je imel probleme z nastanitvijo novinarjev, saj je vsak želel tekmovati s tušem in sanitarijami. V Celju pa imamo enoposteljnih sob, novinarjev pa je bilo 120! Moramo upoštevati še to, da morajo biti novinarji v glavnem v istem prostoru, kajti s tem je vse kar ga opravljajo, olajšano. No, ob velikem razumevanju je vse dobro končalo, vendar je problem nočitvene kapacitete (predvsem višje kategorije — enoposteljni tuši, telefoni, televizorji itd., kar se danes zahteva) ostalo odprto. V Celju so tri velike prireditve: mladinski festival (zbori iz domala vse Evrope), sejem obrti in boj se širi preko lokalnih meja) in vsako leto samo reprezentanca Jugoslavije vsako leto preživi v Celju več kot dva meseca. Ob vsem tem ne omenjamo, da se pripravljajo tudi druge velike prireditve, da se vedno bolj razvija turistični center na Celju. Za spanje in ostalo pa ni dovolj poskrbljeno oz. ni dovolj možnosti.

Pravda smo, da je potrebno v Celju zgraditi v najkrajšem času nov hotel. Od tega ne bodo imeli koristi prireditelji večjih tekmovanj, ampak celotno Celje. To je najvažnejše.

Na koncu našega razmišljanja povejmo samo še to: gledalo Celje preko televizije 150 milijonov gledalcev, o Celju in okolici pisali veliki listi po vsej Evropi, prišlo toliko in toliko ljudi govori po Evropi o Celju in atletiki, potem bi morali nekaj narediti, da to izrabimo. Izrabili pa jo bomo lahko z ugodnimi cenami. Zavedati se je treba, da v ljudeh in dobra volja ni vedno dovolj, prišel bo (ali pa je že?) čas, ko bo potrebno ponuditi več. In če ponudiš več, lahko tudi več ljudi in več pričakuješ. Samo toliko na rob APE 73. Razmišljanje za naprej.

TONE VRABL

Tudi tokrat so bili celjski atleti številčno zastopani v reprezentanci, saj so nastopili kar štirje. Miro Kocuvan je tekel na 200 m in v obeh štafetah, Roman Lešek je skakal s palico, Peter Svet se je odlično držal v teku na 3000 m ovire in Zdravko Pečar, ki je nastopil v metu diska (od leve proti desni). Posneli smo jih zvečer po tekmovanju v Domu JLA. Vsi so obljubili, da bodo tudi na Balkanskih igrah, ki bodo koncem meseca v Atenah, poskušali doseči kar največ točk za reprezentanco. Peter Svet pa je kot najboljši iz velike četverice dobil pokal redakcije »NT — Radio Celje«. Vsem naše iskrene čestitke. Foto: DRAGO MEDVED

VODOVOD ZA ŠENTJUR

Dolgo časa se je vlekl vprašanje kako rešiti problem pitne vode v Šentjurju. Saj jo ob sušnem vremenu primanjkuje kar 10 do 15 litrov v sekundi na prebivalca. Letos so ta problem rešili tako, da se bodo povezali z vodovodnim omrežjem Celja. Vodovod od Škofje vasi pa do Šentjurja bodo začeli graditi 20. tega meseca. V teku so vsa pripravljala dela, tako, da upajo, da bo vodovod v prvi fazi zgrajen do Šentjurja. To naj bi bilo nekako do 29. novembra letos. Začasno ga bodo priključili na staro om-

režje in tako rešili problem primanjkljaja vsaj za nekaj časa. Investicije znašajo okrog 530 starih milijonov. Financirajo pa republiški vodovodni sklad, kot poseben prispevek nerazviti občini, skupščina občine Šentjur pri Celju, sklad za negospodarske investicije, skupščina občine Celje, splošna vodovodna skupnost »Savinja« Celje, bančna sredstva in samoprispevki šentjurskih občanov. Celotno izgradnjo vodovoda vodi in izvaja splošna vodna skupnost »Nivo« Celje.

M. S.

ŠMARJE

NOVI KREDITI

Poleg kreditov, ki jih je šmarska občina že dobila in katerih rezultate že poznamo — kaj vse se je z njimi že naredilo, ne bi naštevati, omenimo naj le Steklarno Kozje, Metko in Atomske toplice, bodo v obdobju do leta 1975 dobili še 12 milijard, ki bodo zagotovile še nadaljnjih 1500 delovnih mest. Denar bo po vsej verjetnosti odobren še letos, porazdeljen pa bo med kraje Rogatec, Šmarje, Bistrica ob Sotli in Atomske toplice pri Podčetrniku. Za vse te kraje sicer še ni jasno, isto pa velja tudi za vse ostale kraje. Projekti se pripravljajo, vendar bi bila vsaka izjava ali ugotovitev preuranjena. —mst—

SEZONSKO ZNIŽANJE 20—50 %

ženska, moška in otroška konfekcija — športna konfekcija — žensko, moško perilo, kopalke in pletenine, usnjena galanterija in obutev

OD 1. DO 21. AVGUSTA 1973

VELEBLAGOVNICA

z urednikove mize

Julij in avgust, vam pravim, sta grozna meseca. V uredništvu se kar naprej poslavljamo in ob vrnitvi spet pozdravljamo. Eni na dopust, drugi z dopustov, pa nič čudnega, če tisti, ki prihaja posluša očitke, zakaj ni napisal tistega, za kar je zadolžen oni drugi, ki pa je že odšel. In tako zapisa potem sploh ni.

Moje dvotedenske vladavine v uredništvu je, hvalabogu, konec. Upam, da naš odgovorni nosi iz širne Rusije polno bisago vtisov, ki vam jih bo nasul; in stahanovske vneme za delo, ki ga čaka.

Tudi danes je časnik v znamenju atletskega polfinala. Takšni dogodki so na vsakih ducat let, kot rodijo češplje. Letos bodo baje zelo dobro rodile.

Za prihodnji teden vas popeljemo med graditelje hitre ceste, v Savinjsko dolino pa pojdem povprašat, kakšna bo hmeljska bera.

vaš nadomestni

Spremembe v strukturi proizvodnje

Vzporedno z naglo rastjo industrijske proizvodnje so v povojnem obdobju nastale tudi velike spremembe v strukturi jugoslovanske industrije. Te spremembe so ena glavnih značilnosti zadnjih dveh desetletij in za gospodarski razvoj prav tako pomembne kot stopnje rasti. Nove industrijske veje in nove smeri razvoja namreč ustvarjajo pogoje za trajno industrijsko ekspanzijo. Če pogledamo razvoj v tej luči, pa spremembo strukture naše proizvodnje, še ne moremo biti zadovoljni. Podatki za obdobje 1952 do 1972. leta so zanesljiva osnova za oceno omenjenih strukturnih sprememb.

Predusem moramo ugotoviti, da so panoge v gornjem delu lestvice, to je kemična, kovinska in elektroindustrija, industrija nafte, papirja in elektroenergija ter še nekatere manj pomembne, ki jih statistiki uvrščajo pod ostalo industrijo, leta 1952 predstavljale četrtno jugoslovanske industrijske proizvodnje, lani pa že skoraj polovico. Tako se je na primer proizvodnja kemične industrije v zadnjih dveh desetletjih 32 krat povečala, elektroindustrija pa 25-krat. Podatki povedo, da so vodilne panoge, ki so nosilci industrijskega napredka v razvitem svetu. Na drugi strani pa so manj ugodne ugotovitve, da so preskromno napredovale nekatere pomembne bazične panoge, kot na primer železarstvo, barvna metalurgija, proizvodnja premoga in gradbenega materiala. Tako so zaradi skromne proizvodnje premoga v minulih 20 letih energetske panoge povečale proizvodnjo le šestinpolkrat, približno z isto dinamiko pa je napredovala tudi proizvodnja surovin in reprodukcijskih materialov. Zaostajanje proizvodnje v metalurgiji in nekovinski industriji ima strateški razvojni pomen, saj otežuje napredovanje najbolj ekspanzivnih proizvodnih vej in predstavlja zaradi močne navezanosti na uvoz veliko breme za našo plačilno bilanco. Zato lahko rečemo, da je potrebno še precej naporov za uveljavitev industrijske strukture, kar je po- uarjeno v vseh planskih in političnih dokumentih, še posebej pa v gradivih za 10. kongres ZKJ.

Gre za eno izmed najpomembnejših nalog našega gospodarskega razvoja. Gotovo ni lahka niti kratkotrajna in uresničevati jo bomo morali v drugačnih razmerah financiranja, ki jih vpeljuje nova ustava. Odločanje o razširjeni reprodukciji je neodtujljiva pravica temeljnih organizacij združenega dela, ki bodo morale sredstva za najpomembnejše naloge združevati na osnovi dogovorov in sporazumov. Prav lasna sredstva gospodarstva bodo glavni investicijski vir, preko bank združeni denar in tuji krediti pa le njegovo dopolnilo. Prav uspešen in učinkovit prehod na novi sistem financiranja je zato odločilnega pomena.

- Tone Krašovec

Delavska kontrola

PREPOČASI!

Ustanovitev organov samoupravne delavske kontrole je bila ena izmed osnovnih nalog sindikalnih in partijskih organizacij v celjski občini. O tem sta na skupni seji sprejela več stališč predsedstvo občinskega sindikalnega sveta in komite občinske konference ZKS Celje. Posebna delovna skupina je celo izdelala osnutek pravilnika samoupravne delavske kontrole, tako da bi si v delovnih kolektivih lahko pomagali pri pripravi internih pravilnikov. Čeprav bi morali v delovnih skupnostih sprejeti pravilnike in izvoliti člane delavske kontrole do 30. junija, sedanje stanje ni razveseljivo. To ugotavlja tudi medobčinski odbor sindikata delavcev družbenih dejavnosti. Od 93 osnovnih sindikalnih organizacij so ustanovili organ samoupravne delavske kontrole le v 16 organizacijah združenega dela oziroma skupnosti. 27 jih je odgovorilo, da zaradi dopustov pred jesenjo te naloge ne bodo opravili. Kar 50 osnovnih sindikalnih organizacij pa sploh ni sporočilo, kljub ur-

genci, pravi medobčinski odbor, kaj so storili za organizacijo samoupravne delavske kontrole. Najslabše je v upravah, v zdravstvu in v šolstvu. Nekatere delovne skupnosti so sporočile medobčinskemu odboru, da niso organizacije združenega dela in da jim potemtakem ne nalaga obveznosti glede ustanovitve delavske kontrole. To vprašanje postavljajo posamezne občinske uprave, SDK, uprava javne varnosti, celjski zapor in vzgojnopolboljševalni dom v Radečah. Na drugi strani pa je značilno, da so delavske kontrole ustanovili na občinskem sodišču v Celju in enako bodo storili na šmarnskem sodišču. Sindikati menijo, da morajo vse delovne skupnosti organizirati delavsko kontrolo. Saj imajo samoupravne organizacije, razpolagajo z dohodkom, sprejemajo različne samoupravne odločitve in sklope in podobno. Drugo vprašanje je, kaj storiti tam, kjer sestavlja kolektiv le skromno število delavcev. Do 10 na primer. Takih skupnosti je zlasti na področ-

ju družbenih dejavnosti mnogo. Verjetno bo treba v teh primerih upoštevati ustavno določilo, da lahko delovna skupnost opravi funkcijo organa delavske kontrole. Ze teh nekaj ugotovitev o dosedanjih prizadevanjih pri organizaciji organov delavske kontrole pove, da ne moremo biti zadovoljni. Res da so znani le rezultati za družbene dejavnosti. Vendar bo, kot kaže, potrebno ponovno opozoriti, da delavske kontrole ne bomo ustanovljali le v gospodarskih organizacijah združenega dela. Ti organi so še potrebnejši tam, kjer, kot pravijo delavci, delijo samoupravno dogovorjena združena sredstva za družbene potrebe. Prav zato je malce čudno, da v delovnih skupnostih v družbenih dejavnostih tako kasnijo. Najbrž bo že v jeseni drugače. Sicer bo še kdo pomislil, da gre za omalovaževanje celotnih naporov za organizacijo delavske kontrole ali pa celo za zavestne od-pore.

Žalec

DOLGOROČNO

Pri Zavodu Socialistične republike Slovenije za produktivnost dela, v Ljubljani, so pred tedni dokončali obsežno študijo o dolgoročnem razvoju občine Zalec. Obseg študije je prilagojen razdelitvi razvojnega programa v tri časovna obdobja: za razdobje petih, desetih in tridesetih let. Medtem, ko je v uvodnem delu študije podan makroekonomski aspekt razvoja občine (dinamika razvoja, struktura dejavnosti), pa je v glavnem delu študije podrobno obdelana sleherni gospodarska dejavnost in sicer tako, da je najprej podana analiza trenutnega stanja v tej ali oni gospodarski panogi, potem pa še koncept bodočega razvoja. Analiza zajema zelo široko,

tudi področje kmetijstva in gospodarstva, obravnava pa, seve, tudi perspektivni razvoj takojmenovanih negospodarskih dejavnosti. Program, financirala ga je skupščina občine Zalec, je torej končan. In kaj lahko pričakujemo od njegovega uresničevanja v praksi? Ob upoštevanju dejstva, da je Zavod SR Slovenije za produktivnost dela prevzel v načrtovanje tudi razvojne, preusmeritvene ter druge programe delovnih organizacij s področja žalske občine, potem je ob upoštevanju skladnega razvoja in doslednega uresničevanja razvojnega programa, pričakovati dobre rezultate. Industrija na primer, je že doslej močno stopila v ospred-

je, razvojne možnosti, ima v bodoče, pa jo priljajo na prvo mesto po varjanju narodnega dohoda občine. Seveda pa to ne pomeni, da naj bi se v razvijala le industrija - sprotno, pomemben bodo dosegle tudi vse dejavnosti. Razumljivo je, da program sam po sebi ne predstavlja ničesar, ne najde svoje uresničitve v praksi. Kljub temu je pomembno delo, ki je bilo, pa številne in odločne naloge, ki so pred nami ljudmi žalske občine, če bodo njihovo gospodarstvo še močneje stopili poti prosperitete. To pa, sto, kar oni hočejo in tudi dosegli. B. STRMŠIČ

ČGP „DELO“ podružnica Celje

objavlja prosta delovna mesta za

prodajalce v kioskih v Celju

POGOJI: KV trgovski delavec s prakso pri prodaji časopisov, tobaka in galanterije.

Pismene ponudbe pošljite na naslov: ČGP „DELO“ podružnica Celje

OBVESTILO

Komunalni zavod za zaposlovanje Celje

sporoča da so še

PROSTA UČNA MESTA

v različnih podjetjih na območju celjske regije

Učenci, ki so končali svoje osemletno šolanje v 6., 7. in 8. razredu in še nimajo učnega mesta, naj se zglasijo ob sredah (od 8. do 12. ure) na KZZ Celje — poklicna svetovalnica — Slandrov trg 7, kjer bodo dobili podrobne informacije.

KOMUNALNI ZAVOD ZA ZAPOSLOVANJE CELJE SKUPINA ZA POKLICNO USMERJANJE

Ustavno kramljanje

Hočem biti obvešččen

Republiški ustavni osnutek pravi celo drugače — zajamčena je pravica občana, da je obvešččen o dogodkih v domovini in v svetu, ki so pomembni za njegovo življenje in delo, kakor tudi o vprašanjih, pomembnih za skupnost. Nato je še rečeno, da opravi tisk, radio, televizija in druga sredstva javnega obveščanja družbeno funkcijo posebne interesa in so dolžni odgovorno, resnično in objektivno obveščati javnost. Ustavno besedilo sega še dalje — zahteva javnost dela organov družbenopolitičnih skupnosti, samoupravnih interesnih skupnosti, organizacij združenega dela, družbenopolitičnih organizacij in drugih.

To določilo moramo povzeti že zato, ker nekateri še vedno mislijo, da

je javnost dela samo kaprica občana in delavca, ki želi biti obveščena. Prepočasi preraščamo ustaljena in starokopitna prepričanja o naravi dogajanj, ki sodijo le za zidove naše sredine. Druge nič ne briga. Novinarje raje ne bomo obvestili. Tako menijo ponekod. Pa je velikokrat vseeno, ali gre za uspehe ali probleme delovne skupnosti. Kot da je igra šepetov boljša kot kakovostna in objektivna informacija. Da se bomo pravilno razumeli — javnost dela in pravica do obvešččnosti ni zahteva po javnem pranju umazanega perila. To se ve.

Nova obzorja v javnosti dela in na področju obveščanja širi vse večja povezanost in prepletanost združenega dela. Pogledimo na primer prob-

lem osebnih dohodkov. Se nedavno je veljalo, da naj plače ostanejo v kolektivni skrivnost in celo če je prišlo anomalij, naj javnost o tem ne bi nič zvedela. V sprejemanju ustavnega besedila vse več govorimo o vzrokih, zakaj nekateri delovni kolektivi dobivajo večji kos združbene potice. Višji osebni dohodki so odraz modernizacije, nove tehnologije, višje storilnosti ipd. Vse to pa so omogočila družbena sredstva, ki jih je kolektiv vložil v razširjeno reprodukcijo. Dohodek tega kolektiva je torej družbena last in je kolektiv odgovoren tudi drugim delavcem, kako bo delil ta sredstva. S samoupravnimi sporazumi dobiva ta problem drugačne razsežnosti, vendar pa je misel o »družbenosti« dohodka izredno po-

membna. Zato je naravna zahteva, da so osebni dohodki javni in da delavci v vseh dejavnostih vedo, koliko si kdo deli.

Drug primer — proračuni in delitev sredstev v raznih skladih samoupravnih interesnih in drugih skupnosti. Tam, kjer se deli delavcem odtujen dohodek. Kaj smo storili za javnost dela v teh »odtujenih centrih«, za izčrpano obveščanje o porabi delavčevih sredstev?

Tretji primer — še vedno imamo delovne kolektive, ki nimajo internih glasil niti ne omogočajo delavcem virov drugih delih informacije. O samoupravnih dogajanjih znotraj kolektiva in v občini ter regiji. Za samoupravno nastopanje občana in delarca je neobhodna, tako vsaj govorimo, informacija v okolju, kjer

ustvarja. Dela. Zivi. Is hajajoč iz vizije nove vloge skupščine, krajevnih skupnosti in temeljnih organizacij združenega dela, se mora oplemenititi vloga lokalnih informativnih medijev in internih glasil v delovnih organizacijah. V gospodarskih organizacijah bi morali namesto mesečnih izdat časopisov izdajati aktualne, kratke in hitre informacije, čeprav tehnično in oblikovno morda manj bogate. Lokalni medij pa bi lahko dnevno (radio) ali tedensko (časopis) dal jakakovostno informacijo o občinskem, krajevnem življenju in dogajanjih v delovnih kolektivih. Vendar pa o pretoku informacij ne mislimo mnogo in nas tudi dosti ne skrbi, če je del naših ljudi odtrgan od temeljnih izvirov informacij.

IVAN STARE

V ponedeljek je nena doma preminul Ivan Stare, nosilec partizanske spomenice in številnih vojnih ter delovnih odlikovanj, v Celju ugleden in spoštovan občan ter družbenopolitični delavec. Občinski odbor Zveze borcev je ravno pripravil skromno stečanstvo, na kateri bi pokojnemu čestitali k njegovi 60-letnici, ki bi jo v kratkem praznoval.

Ivan Stare se je pred nepolnimi šestdesetimi leti rodil v Zalogu pri Ljubljani. Kot sin malega kmetiča, bil je brez očeta od svojega petega leta, se je moral že kot deček zaposliti, delal je kot prostovoljni delavec na železnici. In tako prišel v stik z naprednimi ljudmi in idejami. Ko je okupator zasedel našo deželo, je bil Ivan Stare med prvimi sodelavci OF v svojem kraju, v partizane pa je stopil 6. avgusta 1941. Začel se je bojevati kot mitraljezec v II. Stajerskem bataljonu, kjer je bil tudi politični delegat. Bil je tudi borec Gubčeve brigade, kjer je bil spočetka komisar čete, kasneje pa bataljona. Ko je bil premeščen v XV. brigado, je bil v bitki z belogardisti januarja 1944 hudo ranjen. Konec vojne je Ivan Stare dočkal v Belokranjskem odredu, nakar pa je bil precej časa komisar vojnega taborišča v Skofji Loki. V Celje je prišel za pomočnika poveljnika okrajnega poveljstva ljudske milice, kateremu je nekaj časa tudi načeloval kot poveljnik. Pred upokojitvijo je bil vrsto let zaposlen pri celjskem podjetju Veležitar. Upokojil se je aprila, pred desetimi leti, vendar je ves čas aktivno delal, zlasti pa v borčevskih organizacijah. Nazadnje je bil član nadzornega odbora pri občinski organizaciji Zveze borcev NOV. Bil je spoštovan in ugleden občan, zato ga bo Celje pogrešalo in ga ohranilo v trajnem spominu.

IZ DELOVNIH KOLEKTIVOV

— VETERINARSKA POSTAJA SMARJE je v letu 1972 ustanovila 1.354 tisoč din celotnega dohodka. To je precejšen uspeh, saj znaša povečanje 31,6%. Na veterinarski postaji je 12 zaposlenih. Ti so prejeli povprečni mesečni osebni dohodek v višini 2.951 din.

— ZELO USPEŠNO PA JE V SMARSKI OBČINI POSLOVALO TRGOVSKO PODJETJE JELŠA. Celotnega dohodka so dosegli skoraj deset starih milijonov. Težave imajo z obratnimi sredstvi. Na koncu leta so morali nekaj sredstev odpisati. Zanimivo je, da so v Jelši močno popravili plače — leta 1971 je bil povprečni osebni dohodek 1.531 din, lani pa že 2.254 din. Povečali pa sta se tudi storilnost in akumulativnost gospodarjenja.

DOBRNA - KORAK NAPRE

Kljub počitniškemu času in razpoloženju torkova redna seja članov sveta zdravilišča na Dobrni ni bila v dopustniškem vzdušju. Tudi dnevni red ni bil tak, da bi navajal udeležence k drugim razmišljanjem.

Kolektiv zdravilišča na Dobrni je prvo polletje zaključil z ugodnimi poslovnimi rezultati. Celotni dohodek je dosegel v višini skoraj pet milijonov dinarjev ali za 26% več kot v lanskem prvem polletju. Rase pa je, da so se povečali tudi izdatki (za 19%), navzlic temu pa je ostalo dohodka za 526.000 dinarjev.

Na uspešno delo in poslovanje je vplival kar dober obisk gostov. Imeli so skoraj 36.000

nočitev ali za 14% več kot v istem času lani. Pri tujcih so zabeležili nekaj nad 5.600 nočitev, ostalo pri domačih gostih.

Številke potrjujejo dobro delo, ne govorijo pa o težavah, ki so jih v zdravilišču imeli in jih še imajo zaradi nenehnega spreminjanja cen pri nabavi prehranbenih artiklov in drugega. Ni odveč tudi ugotovitev, da se Dobrna ponaša z niskimi cenami.

Ko so ocenjevali poslovanje, so se strinjali, da nekaj nad 108.000 dinarjev iz sklada, ki pa ga ni moč uveljaviti kot osebni dohodek, namenijo za graditev stanovanj. Tudi sicer nameravajo stanovanjski problematiki posveti-

ti vso pozornost. Razvoj zdravilišča bo zahteval nove strokovne kadre, ti pa bodo prišli le v primeru, če bodo dobili tudi primerna stanovanja. Zato bodo že v kratkem začeli graditi deset družbenih stanovanj; odobrili pa so tudi posojila za graditev individualnih hišic.

Na seji so opravili primopredajo med dosedanjim in novim direktorjem zdravilišča. Kot je znano je dosedanja direktorica dr. Jože Križnič prevzel dolžnosti zdravniški šef, medtem ko je direktorske posle sprejel Ivan Urnjek, doslej direktor poslovnega združenja »Formator« v Celju.

Izredno delovna je bila zla-

sti razprava o bodočem razvoju zdravilišča. Ugotovitev, da s sedanjimi kapacitetami ne morejo več zadovoljiti tudi manj zahtevnega gosta je opozorila, da morajo sije ko prej misliti na nove naložbe. V prvi fazi je v načrtu graditev 120-posteljnega hotela B kategorije s pokritim kopalnim bazenom in z vsemi drugimi ustreznimi prostori za zdravstveno službo. V tem pravzaprav zamujajo, saj, če bi že imeli načrte, bi lahko že zdaj dobili potrebna posojila. Tako pa jih čaka še izdelava načrtov pa tudi enotnega razvojnega programa ne samo zdravilišča, marveč tudi kraja. Investicija v prvi fazi ne bo majhna. Zahtevala bo okoli

4,5 milijarde starih dinarjev. Toda, drugega izhoda iz Brez nove naložbe izhoda ni, stali in zaostali. Kaj pa pomeni, je na dani. Kolektiv pa posega na druga področja: da bi bil kar največjo napolnjenosti ceteri skozi vse leto. Vredno ugodne tudi napovedi asfaltiranje ceste od Dobrne do Dobrne. Tako se bo boljše cestna povezava in lenjem in njegovim zahtevam. Skratka, na Dobrni se v kratkem času. Načrti so redni, sicer pa si tudi ker v letih po vojni, za lo večjih vlaganj, za vso podporo.

Šmarje pri Jelšah

KDO KOMU V ZELJE?

Nedolgo tega je ekonomska komisija pri skupščini občine Šmarje pri Jelšah razpravljala skupaj z obtoženci in toženci o zelo zanimivem sporu, ki je zadnje čase razburkal občino. Spor je bil razrešen v korist kmetijskega kombinata Zalec, poslovna enota Šmarje pri Jelšah.

Trgovsko podjetje Jelša se je poleg svojih rednih poslov, za katere je seveda kvalificirano in za katere ima tudi dovoljenje, to je za opravljanje trgovine in vsega, kar je v zvezi z njo, začelo ukvarjati še s kupovanjem in prodajanjem živine. To je, po besedah predstavnikov kmetijskega kombinata Zalec, namenečenih v Šmarju pri Jelšah, edinstven primer v Sloveniji. Za takšna prekupčevanja — uporabljen je natančno ta izraz — so usposobljena druga podjetja, ki imajo do tega tudi vso pravico, ne pa trgovsko podjetje. Druga vročica plat te medalje pa je kupovanje kmetijskih pridelkov, od katerih pride v poštev predvsem sadje, ki ga trgovsko podjetje Jelša prodaja v svojih trgovinah. Konkurenca med omenjenim podjetjem in kombinatom nastopa tudi na področju prodajanja kmetijskih strojev, za katere ima kombinat svoje, specializirane trgovine. Takšno postopanje so na Kmetijskem kombinatu v Šmarju označili kot neobjavljeno konkurenco, ki dela več škode kot koristi.

Na kombinatu pravijo, da so le oni pooblaščen za odkup živine, za odkup kmetijskih pridelkov in da to ne spada in ne more spadati pod resor kogar koli. Zlasti jih bode v oči, da trgovsko podjetje Jelša iz Šmarja odkupljeno živino prodaja podjetju »Meso iz Skofje Loke« po cenah, ki jih določijo sami, dočim morajo oni prodajati govedo po cenah, ki so določene za vso Slovenijo. Jelša ne vlaga v kmetijstvo, pravijo na kombinatu in zaradi tega tudi nima pravice prekupčevati z artikli, ki so izrazito kmetijski. Slej ko prej bo treba uskladiti poslovanje na tem področju, z prekupčevanjem pa mora Jelša takoj prenehati. Takšne so bile zahteve kmetijskega kombinata, ki

jim je ekonomska komisija pri skupščini občine Šmarje pri Jelšah tudi ugodila. Kako se bodo stvari razvijale v bodoče, je vprašanje, drži pa, da ima kombinat najbrž v mnogočem prav.

Kombinat tudi meni, da bi se Jelša tega dogovora morala držati, v kolikor pa se ne bo, pravijo na kombinatu, bodo zahtevali svojo pravico dosledno še naprej.

Glede nato, da se dandanes pri nas nekatera podjetja ukvarjajo s posli, za katere sploh niso pooblaščen, še manj pa kvalificirana, omenjeni spor ni nič novega. Bolj nerodno je to, da se to dogaja v občini, ki se vedno nosi status nerazvite in kjer bi morali vsi složno stopiti v borbo prav proti takšnim in podobnim pojavom. Zdrava konkurenca sicer še nikoli ni bila slaba; v kalne vode zala politika odkupa in prodaje pa najbrž ne bo ne vem kako dobro vplivala ne samo na odnose med obema podjetjema, pač pa tudi na poslovanje in rezultate obeh podjetij.

MILENKO STRASEK

Marijagradec

IZŽREBANI DOBITNIKI

Krajevna skupnost Marija Gradec je ob nabirni akciji za asfaltiranje ceste Laško—Lahomno izdajala oštevilčene potrdilne listke. Ob otvoritvi je bilo izvršeno žrebanje. Precej dobitkov je bilo že dvignjenih, vendar pa jih je nekaj še ostalo.

Objavljamo številke, ki so ob žrebanju zadele. Poglejte svoje potrdilne listke, če ste srečni dobitnik:

4284, 4923, 2540, 575, 2653, 1331, 4333, 126, 1843,

Celje

KOLIKO IN KAKŠNI TOZD V EMO?

Poročali smo že o tem, da so na zborih delovnih ljudi izvoljeni predstavniki enajstih temeljnih organizacij združenega dela, podpisali samoupravni sporazum o združitvi v podjetje EMO Celje.

Po več kot enoletnih temeljnih pripravah, so letos formalno temeljne organizacije združenega dela, ki so se združile v podjetje EMO. Če smo rekli, da imajo v EMO enajst temeljnih organizacij združenega dela, potem je prav, da jih tudi naštejemo: tovarna frit, tovarna posode, tovarna kotlov, tovarna radiatorjev, tovarna odpreskov in tvornica kupalnih kade, tovarna kontejnerjev, orodjarna, elektronsko računski center in organizacija združenega dela ter skupne službe.

»Gornje temeljne organizacije združenega dela, so izražajoč svojo samoupravno voljo, spoznale svoj interes v dejstvu, da so si s skupnim in prepletajočim se delom v preteklosti na skupnih sredstvih v družbeni lastnici, s katerimi so razpolagale, ustvarile današnjo materialno bazo, da se združijo v podjetje, v celoti se zavedajo, da

pravice in dolžnosti samoupravljanja pripadajo njim izvirno, da pa bodo te pravice in dolžnosti v podjetju lahko uspešneje izvrševale...« Tako je zapisano v uvodnem delu samoupravnega sporazuma, ki so ga podpisali predstavniki TOZD v EMO.

Nadalje je v samoupravnem sporazumu določeno, da temeljne organizacije združenega dela niso pravne osebe, razen temeljne organizacije združenega dela EMO Celje — tovarna kontejnerjev, ki pa ima status pravne osebe. Vsaka TOZD ima svoj žig, vendar ta vsebuje enoten zaščitni znak, to je znak podjetja EMO Celje. Nadalje je v samoupravnem sporazumu podrobno opisana dejavnost sleherne TOZD, podrobno pa je obrazložen tudi predmet poslovanja celotnega pod-

jetja. Nadalje vsebuje samoupravni sporazum določeno področja pridobivanja in litve dohodka ter urejuje medsebojna raztudi na tem pomembnem področju.

Dobrišen del samoupravnega sporazuma je posvečen ljanju v podjetju. To je drobno opisano vse, kar volijo delegati za svet — le-ta bo v bodoče 61 članov —, ter vse, kar je pač vezano za ljanje v podjetju.

Omeniti velja posebej to, da je v samoupravnem sporazumu določeno tudi uporaba sklada skupne robe, ter solidarnostne da, še posebej natančno so razmejene pristojnosti delavske kontrole in tranje arbitraže.

Toper

POTREBUJEMO KADRE

Ob zadnjem obisku v Topru v Celju smo od Topra liza Skrta izvedeli, da potrebuje večje število strokovnjakov za posamezna delovna področja.

»Nujno potrebujemo vodjo uvožno-izvoznega dela, za kar je potrebna visokošolska izobrazba s pridobljeno registracijo opravljanja zunanjih in govinskih poslov. Razpisujemo tudi prosto del. socialnega delavca, za kar je tudi potrebna visokošolska izobrazba. Za to delovno mesto je zaželena ženska oseba, saj je znano, da se znajo ženske bolj vživeti v razne probleme, ki jih na tem področju rešujejo.

Prosto je tudi delovno mesto vodje vikijučevalne in usposabljanja. Oseba, ki bi prevzela to delovno mesto, naj bi imela visokošolsko izobrazbo in leta prakse na podobnem delovnem mestu. Njeno delo v Topru bo organizacija in vodenje izobrazbe in v podjetju.

Potrebujemo tudi finančnega analitika z visokošolsko izobrazbo in petimi leti delovnih izkušenj na tem področju.

No, in še eno prosto delovno mesto imamo je planer analitik, ki naj bi imel visokošolsko izobrazbo in tri leta delovnih izkušenj. Vsek, ki se želel zaposliti pri nas in ki izpolnjuje zgornje navedene pogoje za prosta delovna mesta, naj javi naši kadrovski službi.

NOV NAMEN

Potem, ko je letos spo-
delali industrijski kombi-
Konus Slovenske
kupil staro stavbo
stravstvenega doma v tem
so jo gradbeni in
delavci v zadnjih te-
že začeli preurejati,
in funkcionalno
sposabljati za nove na-
Kot je predvideno,
v njej dobile svoje
nekatere strokovne
v Konusu, ki je ra-
tega odkupil tudi pra-
upravljanja zgradbe
stare šole. Ker
celotno območje na le-
bregu Dravinje, bodo
morali zgraditi še
most čez to re-

V VITANJU
ZAČELI

Med prvimi v občini Slo-
Konjice, ki želi pri-
in izvesti javno
o predlogih no-
reznih ter republiške
je krajevna orga-
Socialistične zve-
delovnih ljudi v Vita-
Občinskemu vodstvu
organizacije so že spo-
naj jim čimprej ja-
kaj bi lahko poslala
svojih članov poli-
in predavateljske
aktivna, ki bi občanom
tem območju lahko po-
razložil vsebino
ustavnih sprememb

Nov gasilski dom

Gasilski dom v Slovenskih Konjicah postopoma že dobiva svojo
novo zunanjo in deloma tudi notranjo obliko. Delavci gradbenega
podjetja Kongrad so že dozdali manjši prizidek, zdaj pa bo po-
trebno urediti še ostreže in predelati notranjost. Pri nekaterih delih
pomagajo tudi člani društva, ki tako pomagajo pri zniževanju
gradbenih in drugih stroškov. Do dneva otvoritve, to je do 9. sep-
tembra, je namreč le še mesec dni in do takrat pa mora biti vse
nared. Graditelji pa obljublajo, da bodo dano besedo tudi držali.

Delo v pasjih dneh

Ceprav je znano, da poletni meseci niso najbolj primerni za
izobraževalno dejavnost, pa se prav v teh dneh vsak dan dopoldne
in popoldne v učilnici delavske univerze Slovenske Konjice zbere
blizu 40 mladih deklet in žena v začetnem tečaju krojenja in šiva-
nja. Razdeljene so v dve skupini in je tako omogočeno, da lahko
prihajajo k praktičnim vajam tudi tiste, ki so zaposlene v različnih
delovnih organizacijah v dveh izmenah. Razen precejšnjega dela doma-
čin, je tudi več takih, ki prihajajo v tečaj iz Vitanja, pa iz
Skomarj in Resnika ter iz Oplotnice. V 70 urah se bodo naučile
osnovnih stvari pri krojenju in šivanju, kar bodo morale ob koncu
tudi dokazati z izdelkom. To pa ne bo težko, saj jim tovarišica
Čučkova iz celjske poslovalnice tovarne šivalnih strojev Bagat pri-
zadevno razlaga in pojasnjuje vse tiste skrivnosti krojenja in šiva-
nja, ki jih morajo spoznati v začetnem tečaju. Če bo dovolj sku-
teljic, bodo proti koncu avgusta pripravili obe orga-
nizaciji, to je delavska univerza in poslovalnica Bagat, še nadalje-
valni tečaj, ki bo trajal nekako do sredine septembra.

Peskolomi v Stranica

Krajevna skupnost in politične organizacije na Stranica so v
minulih mesecih že večkrat razpravljale o vprašanju, da bi v tem
kraju odprli večji peskolom. Ob cesti, ki vodi iz tega kraja proti
Vitanju, je na desni strani že sedaj več, sicer manjših peskolomov,
ki jih uporabljajo njihovi lastniki zemljišč. Izračuni in razmer
mritev so pokazali, da gre tu za velike količine dobrega peska, ki
znašajo med 10 in 20 milijoni kubičnih metrov. Gre praktično za
celotno pobočje med središčem vasi Stranice do zaselkov Lipa, Po-
ljana in Zaburg, ki je večinoma poraščeno z drevjem, ki pa slabo
uspeva.

Pobuda v tej smeri je prišla predvsem zaradi tega, ker bo po-
trebno prej ali slej ukiniti peskolom ob meji med Stranicami in
Frankolovim. Bilje nahajališče pa je zato vsakor zelo primerno
za izkoriščanje, saj bi izračunane zaloge zadostale za precejšnje
število let in bi se torej vložena investicija bogato vračala. Sicer pa
straniški politični in drugi dejavniki pričakujejo, da jim bo invest-
stior in bodoči uporabnik tega naravnega bogastva odstopil tudi
določen del sredstev od prodanih količin. Dobljeni denar bi s pri-
dom uporabili za razne komunalne in druge akcije, med katerimi
zlasti omenjajo nujno potrebo po gradnji nove šolske stavbe. Zato
so na tem področju že začeli tudi ustrezne razgovore s pristojnimi
dejavniki skupščine občine Slovenske Konjice.

V KOKARJAH
ŠE VEDNO
ŽIVAHNO

Rekreacijski center ta-
bornikov II. grupe odre-
dov v Kokarjah je od ne-
delje spet zaseden. Po kon-
čanem taboru »Bratstva
in prijateljstva« je bil
prostor na razpolago tudi
drugim tabornikom.

V nedeljo, 5. avgusta, so
prišli na enotedensko ta-
borjenje taborniki Partiz-
anski odred »Severni ku-
riru« iz Slovenj Gradca. Se-
stavljen je iz Muretove
čete iz Sl. Gradca in Am-
broževe čete iz Smartnega.

V Kokarjah so se prise-
lili zaradi že dolgoletnega
tovariškega sodelovanja s
taborniki II. grupe odre-
dov.

Tabor je sestavljen iz
36 »medvedkov« in čebelic
(od 7 do 12 let), ki jih
vodijo mladi vodniki, ki
so uspešno končali gozdno
šolo v Koprivnem nad Or-
no. To je tudi njihova pr-
va preizkušnja.

Taborniško starešinstvo
sestavlja prosvetni delav-
ci Esta Mrmolja kot sta-
rešina, Majda Stumberger
kot načelnik in Stanko Pe-
trič kot tehnični vodja.

Mladim tabornikom želi-
mo prijetno počutje v Ko-
karjih.

PEPI MIKLAVC

turizem

Ljubitelji narave, planinci Celja in širše okolice, imajo
bogato izbiro planinskih postojank za svoje izlete
in dopuste tudi v členovitem svetu savinjskega in za-
savskega pogorja. Naš posnetek kaže Gašperjevo kočjo
pod Velikim Kozjem. — Pot nas vodi do Zidanega mo-
sta, od tu pa smo v dobri uri hoje že v vznožju Velike-
ga Kozja v Gašperjevi koči, ki ima 513 metrov nad-
morske višine. V kreber do vrha Velikega Kozja je še
dve uri. Od tu se nam odpre čudovit svet in razgled
po vrhovih zasavske transverzale do Kuma. — Gašper-
jeva kočja je oskrbovana samo ob nedeljah, med ted-
nom pa le po prejšnjih naročilih pri planinskem dru-
štvu Zidani most. V prehrani so na voljo le čaj in
hladna jedila, topli obroki pa le ob napovedi in naro-
čilu večjih skupin. Prenočišče tu ni.
F. V.

Braslovče bo obiskala

HMELJSKA
PRINCESA

Ljubenski flosarji so uspešno skienili svojo trinajsto
in tradicionalno prireditve — flosarski bal. Spomini na
nekdanje dni, ko so po Savinji, Savi in Donavi plule bele
ladje iz Gornje Savinjske in Zadrecke doline, so znova
oživeli. Zdaj je flosarija samo še narodopisna posebnost,
zgodovina. Zato je prav, da se ohranja vsaj v takšni pri-
reditvi, ki se je lotevajo amaterski turistični delavci.

Na zaključni prireditvi, ki je vselej najbolj mikavna,
se je zbralo dva in morda še več tisoč ljudi. Ob njej
namreč najbolj zaživijo nekdanje navade in dela: udiranje
flosa, vožnja z njim po Savinji in flosarski krst.

Letošnji spored so uspešno izpopolnili še z nastopi
pevcev in likovno razstavo dveh domačinov: Zdravka Bru-
neta in Lize Podpečan-Kuharjeve.

Tudi savinjski hmeljarji so opravili svoj prvi korak.
V soboto je bil prvi zbor hmeljarjev, na katerem so ime-
novali Antona Stožirja za novega starešino ter med trinaj-
stimi kandidatkami Anico Brglez z Ljubnega za letošnjo
hmeljsko princeso. Vsi, tako starešina kot kandidatke za
princeso, se bodo ob koncu tedna še enkrat pokazali, to
je na zaključni prireditvi dneva hmeljarjev v Braslovčah.
Slednjo pripravlja braslovsko turistično društvo. Začeli
bodo v soboto, 11. t.m. popoldne ob dveh z otvoritvijo
cvetlične razstave in razstave ročnih del. Zvečer bo na
osrednjem prireditvenem prostoru prva zabava. Tudi ne-
deljski spored se bo začel ob dveh popoldne s prihodom
starešine in kandidatke za hmeljsko princeso. Med njimi bo
tudi izbranka. Uro za tem bo skozi Braslovče krenila po-
vorka, ki se bo ustavila na prireditvenem prostoru, kjer
bo spregovoril starešina in kjer bodo znova proglasili le-
tošnjo hmeljsko princeso.

V sporedu pa bodo poleg domačih narodno zabavnih
ansamblov sodelovali še pevci, člani folklorne skupine iz
Braslovč ter godbeniki iz Liboj.

Zanimiva za vsakogar pa bo tudi razstava kmetijske
mehaničarje, ki bo ob prireditvenem prostoru in ki jo
pripravljajo SIP iz Sempetra.
MB

ZA VSAKOGAR NEKAJ

LUČE — TURISTIČNO RAJANJE. Prizadevno turistično
društvo v Lučah pripravlja v nedeljo, 12. avgusta tra-
dicionalno turistično rajanje. Pripravili ga bodo na Ho-
čevarjevem vrtu. Med posebnostmi bodo tokrat še zlasti
iskane domače slaščice. Sicer pa pogojev za razvedrilo
in dobro voljo ne bo manjkalo.

VRANSKO — IVO DERNAC, DIREKTOR SLOVANA.
Z odhodom Zaliče Trstenjak v pokoj, ki je bila 16 let na
čelu kolektiva hotela Slovan na Vranskem, je mesto di-
rektorja prevzel Ivo Dernač, znani gostinski in turistični
delavec.

CELJE — ADAPTACIJA HOTELA CELELA bo zaklju-
čena zadnje dni avgusta. Gre za novi bistro, dodatne go-
stinske prostore itd.

Gasilci

SLOVO NAJSTAREJŠEGA

Edvavno tega so se pre-
Slovenskih Konjic
krajev poslo-
od enega najstarejših
ter po sta-
najstarejšega gasilca,
Jermana. Pokojnik
leto v novembru
91 let starosti in
nekaj tednov nazaj
in krepak.

se je tu vključil kot nje-
gov član dne 16. aprila
1920. V mladih letih se je
namreč izučil za sedlarja
in tako ga je pot zanesla
sem ter tja po svetu. Naj
mimogrede omenimo, da
je bil v Gradcu ob za-
četku tega stoletja med
drugim predsednik društ-
va slovenskih rokodelskih
pomočnikov.

Podatek o 70-letnem de-
lu v eni organizaciji, zlasti
v tako humani kot je
gasilska pove, da je bilo
v tem obdobju potrebno
opraviti marsikatero nalo-
go. Še pred 20 leti, to je
v času, ko je imel za se-
boj že 70 let starosti, je
Franc Jerman opravljal
funkcijo poveljnika konj-

ških gasilcev. V novembru
1971 je bil med tistimi pe-
timi gasilci na območju
občine Slovenske Konjice,
ki jih je občinska gasilska
zveza povabila na skupni
razgovor ter jih primerno
obdarila. Takrat je pokoj-
ni Jerman povedal marsi-
katero zgodbo iz svojega
gasilskega življenja, zlasti
iz tistih časov, ko so na
kraj požara vozili brizgal-
ne s konji in ko so jih
nato izmenoma poganjali
z rokami gasilci sami in
pa tisti, ki so prihiteli re-
ševati imetje pred ognjeni-
mi zublji.

Kljub temu, da v zadnjih
letih pokojni Jerman ni
več aktivno deloval v ga-
silskih vrstah, pa je ven-
darie zelo rad prihajal v
dom, kjer so se zbirali
njegovi nekdanji tovariši
in mnogo mlajši nasledni-
ki. Sedanji predsednik ob-
činske gasilske zveze, to-
vარიš Hlastec rad pove, da
je bil pokojni med tisti-
mi, ki mu je dajal prve
napotke, nasvete in nauke
za uspešno delovanje. Ne-
izprosna smrt ga je po-
brala le dober poldrug me-
sec pred tem, ko bodo ga-
silci v Slovenskih Konji-
cah dobili prenovljeni in
tudi deloma povečani ga-
silski dom, v katerem je
najstarejši član preživel to-
liko ur skupaj s svojimi
sodelavci, ki ga bodo ohrani-
li v prijetnem in trajnem
spominu.
V. L.

NANČKA
RAVNJAK

Zajeti lik in človeško
podobno neumorne druž-
bene delavke iz Zreč,
NANČKE RAVNJAKO-
VE v skromen časopi-
ni okvir, je težko. Zla-
ti zato, ker je razpeta
na vse strani, začetki
njene delovanja pa se-
pajo v majno dobo, ko
je kot obveščevalka sto-
pila v skojevske vrste.
Od takrat se njena pot
ni ustavila, le sončno
podobno sveta so sem
pa tja zatemnili oblaki
nezadovoljstva. A ker je
stvarna in Nančka ne
upogiba hrbtenice, se
vedno zrnala in šla
svojo pot. Ta jo je pe-
ljala med otroke, akti-
viste in politične delav-
ce. Med otroke se raz-
daja še zdaj, sama pra-
t, da so dobri in da jo
ne razočarajo.

Nančka ni Zrečanka,
doma je iz Polzele in
še le po nekajletnem ta-
vanju po hribovskih va-
seh, kjer je takoj po
vojni delila učiteljsko
učnost med vedoželj-
ne šolarčke, je pristala
v Zrečah, kjer si je na-
šla tudi zakonskega dru-
ga. Od takrat je Zrečan-
ka in tu bo tudi ostala,
ker je le dobila stano-
vanje, na katerega je ča-
kala nekaj let. Danes
Nančka uči zreško mla-
dež telovadnih veščin,
pred leti pa je morala
zagrabiti za vse, ker
je primanjkovalo učite-
ljev.

Nančka je najbolj po-
nosna na svoje delo pri
pionirski organizaciji.
Vodi jo od ustanovitve
in le njej je ostala zve-
sta. Dvajset let je dolga
doba nekega delovanja,
zato pa je zadoščenje
večje. Pa ne samo s pri-
znanji, ki jih je Nančka
dobila za svoje delo v
pionirski organizaciji,
ampak v lastno zado-
voljstvo. Ker smo že
pri priznanjih, naj ome-

obrazi

teljskih metodah in na-
ši idejnosti pouka, pra-
vi, da vzgajamo našo
mladino premalo v na-
rodnem duhu, preveč pa
je nepotrebne navlake
deskriptivne narave, ki
bi jo lahko pometali
ven.

Vendar Nančka upa,
da se bodo tudi razme-
re v šolstvu počasi spre-
menile, saj je bilo od
konca vojne veliko na-
rejenega. »Počasi se
premika na bolje, le op-
timisti moramo biti.«

Drobna postavica uč-
teljice Nančke iz Zreč
skriva več energije kot
bi ji prisodil. Tudi svoja
leta čudovito skrje
pod plašč vsakodnevn-
ga dela z otroci, ki po-
mlaja, če jih imaš rad.
Te ljubezni pa ima
Nančka na zalogaj in
sveženj razdajanja za
otroke se nikoli ne raz-
rahlja. Ker je otroci ni-
so še nikoli razočarali.
Z. Stopar

Ko govori o vzgoji-

**VSE STEZICE
VODIJO
V SVATNE**

Od Dobrie vasi naprej so lepaki, ki vabijo na uprizoritev Miklove Zale, vse pogostejši. Pri Borovljah prvi napis ob cesti. Puščica z napisom Miklova Zala. Dovolj nizko, da bi kdo ne mislil, da gre za krajevni napis, slovenski seveda.

Na cestah, ki peljejo z juga proti svetemu Jakobu, so to soboto bili popotniki zvečne Slovenci. Koroški Slovenci od Podjune do Zile, pa njihovi gostje iz matične domovine. Videli smo registrske številke vseh slovenskih sredšč, od Kopra do Murske Sote.

In vmes dva Turka. Kakšno naključje? Kje sta se vzela na odlično od severnim pobočjem Karavank? Očitno sta se zgubila... zašla na stranpot, po naključju pa na sled svojih pradedov, ki so iz Roža odvezli na Turško lepo in pogumno Korošico.

Miklova Zala na zgodovinskih tleh.

Lepaki bodo v oči. Zato ker so redkejši. Poplavljeni so z onimi, ki vabijo na »zeltfesta« v Borovljah. Toča zaman. Kdor hoče, najde tudi iglo v senu. Kar je ta dan moglo z doma, je iz slovenskih hiš šlo v Svatne.

Svatne so bile kot romarski kraj. Od Jakoba je bilo treba peš. Lepo spoštljivo peš. K važnim in svečanim dogodkom hodi človek peš. Le k prvemu in zadnjemu ga ne sejo.

Pa so gledali mladi avstrijski policisti, kje se vse to ljudstvo jemlje. Bili so ustrežljivi in celo prijazni so skušali biti.

BITI ZRAVEN, TO JE BIL DOGODEK

Nad pettisoč gledalcev je privabila Miklova Zala v Svatne. Po osemnajstih letih se je znova vrnila v kraj, kjer je bila, po ljudskem izročilu resnična Zala doma.

Ravno tako dolgo, ravno tako 18 let, so se Koroški Slovenci tolažili z lažnim upanjem, da bodo dosegli svoje pravice. Po lanskih dogodkih je menda slehernemu jasno, kako brez boja, brez enotnosti vseh Slovencev na Koroškem, brez podpore matične domovine, brez mednarodne javnosti, germanizatorski pritisk ne bo odnehal. In zato je ponovna uprizoritev Miklove Zale simboličen dogodek. Junakinja koroške ljudske pripovedke je utelešenje zvestobe koroški očetnjavi, materinski. Tako približno je v svojem uvodnem pozdravu povedal predsednik slovenskega društva Francelj Zwitter. Bil je vesel obiska ambasadorja Mitje Vošnjaka, konzula Bojana Lubeja, vseh številnih gostov iz Slovenije, predvsem pa rojakov iz Koroške.

Biti zraven, to je bil dogodek.

Odprta scena, razsežen prostor gotovo nista pogoj za sprejemanje, kot je možno v dvorani. Mikrofoni in zvočniki so govtali in maličili besede. Toda vsi so vedeli kaj govori Zala, kaj napletata Almira in njen izdajalski oče, kaj modrujejo očetje pod lipom in kaj buri mladenec. Zgodba o Miklovi Zali je Korošcem položena v zibel, znajo jo na izust kot očenaš. Biti zraven, to je tisto kar vleče, se poistovetiti z Zalo, z Markom, spoznati v trgovcu vindišarskega zagarja, v osebnosti Skender bega hajmatdinovskega veljaka.

Za nas, ki smo prišli čez mejo je pomenilo še več. Videli smo, da Miklova Zala niso postavili na odere oču-

SVATNE NAD SV. JAKOBOM V ROŽU

**VRNITEV
MIKLOVE ZALE**

Miklova Zala

Toliko ljudi in še pet tisoč ...

Slovenci že dolgo nismo več zaplotniki in zapečkarji. V svet nas mika zganjati zvedavost, samovšečnost in zavist. Poplavljeni od tujcev smo tudi sami radi kdaj tujci.

Le na Koroškem ne. Tam ne. Tam smo nostalgični. Tja hodimo kot na romanje; z bridko svečanostjo in prikritimi očitki v srcih. Zakaj smo nekoč dopustili...

Ne. V Podjuno, Rož in k Zili ne hodimo na tuje. Tja se vračamo. Vedno znova, pa spet in spet.

Vleče železni konjič in oči se ne morejo napasti lepot ob cesti. Pri Poljani, ki je še in ostane Poljana, se čez klanec svet prevahl v Podjuno. Nemarno vleče dreto pod Peco kralj Matjaž. Mar mu je, Ogru, da morava z Dragom kazati potni list. Vraga, mar res ves svet misli, da smo v teh krajih na tujem?

Koder je vodila Miklova Zala pot iz turške sužnosti bi moral biti Pliberk, pa je samo Bleiberg. Zaradi tuje zvenečih imen se nam cesta zameša v Eberndorfu, ki je nekoč bil Doberla ves. Nočeva po veliki cesti. Videti hočeva Borovlje, čeprav so Ferlah, poškiliti na Klopinsko jezero, ki je Klopajnersko, samo da ni slovensko. Še sveti Jakob je raje sankt Jakob in Rož se je podaljšal v Rosenbach.

Le Svatne, čisto pod vznožjem Golice, ki je z dravske strani Kahlkogel, majhno naselje nad Rožem so ostale Svatne. Premajhen kraj, da bi imel napisno tablo.

To je bil cilj. Svatne. Kraj, kamor se je spet vrnila Miklova Zala, junakinja Serajnikovega rodu, simbol in prisproda koroške neupogljivosti, zvestobe.

V gneči pred uprizoritvenim prostorom sem naj našel koroškega pisarja ANDREJA KRATA. Bil je med glavnimi organizatorji in v stanju stiski s časom. Za trenutek je le našel čas, da sva malo popetala pred začetkom predstave pa se vrnili kulisami.

V »Miklovi Zali« pa okoli sto igralcev. Zbrali so se iz različnih krajev (Zelezna Kapa, Bilčovs, Bistrica, Borovlje) in vadili so do avgusta. Delo je režiral režiser MARJAN ZRINJEC. Liko pa mu je s strojnimi navetmi pomagal Jan Belina iz Ljubljane. Da je bilo delo naporno, treba posebej poudariti, saj je treba veliko časa, da režiser obvlada številni ansambel. Bili so tudi tehnični problemi ozvočenjem. Vse je bilo lo biti popolno, nič pomanjšanosti. V igri nastopajo tudi konji, morali smo navaditi na luči, da se ne splašajo, pa še na drugih stvari... Ljudje so z izrednim zanimanjem spremljali naše pripravke, celo dva meseca. Ne bi dokaz za to je bilo vseh petsto gledalcev in generaliki. Sicer pa nismo imeli drugih problemov pri uprizoritvi »Miklova Zala«, vse je bilo rešeno in delati smo neovirani.

ci in osivele mamice. Bila mladinca, ki jim ni mogla prikriti rosnih zvenecih iz mladostnega su. Pa tudi fantje, ki so bili za red, so bili v Razpostavili so se po in obkrožili prizorišče avditorij v širokem letu vsak primer. Pa ni bilo ba. So odnehali, so se niti? Jim, sodobnim Tur ni bilo do tega, da bi se Zala v Svatnah. Morali misliti, češ, vse je zgodilo preteklost.

Pa ni. Miklova Zala ne more nehati. Vedno se bo vrnila bodrila in opogumljala. Ni ni tako zelo hudo, da ne bilo mogoče vse odstrajati.

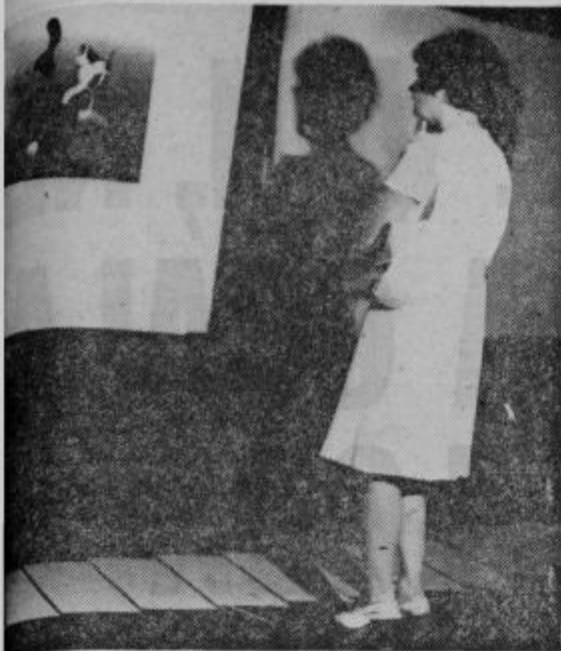
Z Zalo se vračajo v ljudje iz Ziljske doline Podjune, z Gosposvate polja, sem od Krke, od sod kjer se zveni slovenska govornica. Vračajo se, se prešeli, ne da bi jih Ko pridejo se vračajo šiši. Mila, jokajoča pesem čiz jizerow more biti himna, če je treba tudi na koračnica.

Pojdimo po Zalini s kratki tudi mi. Pojdimo steje kot doslej. Potrebno, da jih gremo pogledati zdraviti in se povesele, še tam in mislijo se dolgi. Tam med Zilo in no.

Tekst: JURE KRATA

Slike: DRAGO MESTER

SPREMLJAJ
TV
PROGRAM
Z REVIJ
STOP
V ROK

Prejšnji teden je bila v pivnici Zdravilišča v Rogaški Slatini otvoritev razstave likovnih del rojaka akademskega slikarja Avgusta Lavrenčiča. S svojimi sodobnimi likovnimi izrazi je navdušil številne obiskovalce zdravilišča. Tudi to razstavo sta pripravili šmarska Kulturna skupnost in Delavska univerza.
Foto: D. MEDVED

Janez Ročnik

Kmet — zborovodja

Na enem času imamo ne-
kolovnih primerov raz-
nega kulturnega življenja
v krajih, za katere
nikdo misli, da v njih
kmečki ljudje le te-
delo in kratek počitek.
sicer resnica, toda k te-
počitku moramo prista-
to, da kmečki ljudje
v vsakem kraju tudi
počitkom ne lenarijo,
si najdejo čas za ka-
miš duševno sprostitve.
za petje. Skoraj ni več-
kraja, ki ne bi imel svo-
jske družine ali svoj-
zbor.

Bočni, Bočna,
Rečica in na sploh
Savinjska dolina se
ponašajo z dolgoletno
tradicijo, ki pa žal v
časih nekoliko zam-
toma so med drugimi
penci in pevke iz
Nobena tajnost pa ni,
temu »kriva« predvsem

Z zborovodstvom je začel
že pred vojno, ko je končal
tečaj v Ljubljani, po vojni pa
je imel kaj hitro v Bočni do-
kaj dober zbor. Sam pravi, da
je bilo največje doživetje
zanj prepevanje v pevskem
zboru pevovodij na omenje-
nem tečaju. Seveda pa tudi
vsak dober nastop z domači-
mi pevci nudi Janezu dosti-
krat več, kot zgolj »telovad-
bo« pred zborom. V zadnjem
času so se pevci iz Bočne od-
ločili prirejati tudi celovečer-
ne koncerte in je imel moški
zbor prvi koncert junija 1969.
Pridno pa tudi gostujejo in
sodelujejo s pevci od dru-
god. Tudi na revijah v mozir-
ski občini so stalni gostje pa
naj si bo to moški ali žen-
ski zbor.

Povedati moramo namreč,
da imajo v Bočni tako mo-
ški, kot ženski zbor in to je
tisto kar Janeza Ročnika, zbo-
rovodjo obeh zborov najbolj

zadevanja pevcev iz Bočne, no
sedaj je stvar malo boljša in
lani so dobili tudi občinsko
priznanje OF.

Janez Ročnik, kmet in zbo-
rovodja v Bočni je že dosti-
krat hotel prenehati. Pa ne s

kmetovanjem, ampak s pet-
jem. Pa se ne more odločiti.
Vedno ga kaj premoči. Ali sta

Bočni in ženski zbor iz Bočne sta redna gosta skoraj na vseh proslavah doma in
gostod.

ROČNIK — kmet, lju-
petja ter seveda zboro-
moškega in ženskega
Kljub težkemu delu na
je še vedno našel čas
prepevanje, za igra-
lamburaškem ansamb-
je celo dirigent tam-
v Radmirju — seve-
vojno) ali za sodelo-
pri ostalih odskih
Ni denarja, s ka-
bi mu lahko kdorkoli
trud, ki ga je Janez
vložil v to, da se je o
nišalo daleč naokrog
kraju z veliko kulturno
O času, ki ga je za
kulturno delo pora-
govori kot o izgublje-
ona, saj je v njem na-
zadovoljstva in du-
sprostitve, kot malo-

»grize«. Namreč trma moškega
zbor, ki nikakor noče za-
peti skupaj z ženskami. Me-
šani zbor jim namreč ne di-
ši, čeprav si ga zborovodja že-
li in jim dopoveduje, da bi
se gotovo dvignila tudi kvali-
tetna raven njihovih nasto-
pov. Pa še nekaj Janezu Roč-
niku, kmetu in zborovodji ni
všeč. Namreč to, da je vse-
povsod premalo zanimanja
med mladino. Premalo zani-
manja ne samo za petje, ampak
sploh za kulturno udele-
stevanje. Res je, da je pole-
ti veliko dela na polju, res
pa je tudi, da imajo pozimi
več časa in ga mladi upora-
bijo za vse kaj drugega, kot
pa za prepevanje, igranje in
podobno. Tudi krajevna skup-
nost in občina sta bili včasih
bolj ali manj »gluh« za pri-

to žena in hči, ki tudi obe
prepevata pod njegovo »ko-
mando«, ali pa je to star
harmonij v veliki izbi, oblo-
žen z notami, ki jih nabira
gospodar vsepovsod in iz ka-
terih išče vedno znova pri-
merne pesmi. Pesmi za mo-
ški in za ženski zbor. Le za
mešani zbor mu jih še ni tre-
ba iskati, čeprav bi jih rad,
ampak moški nočejo. So tr-
masti: Morda jih bo pa mi-
nilo in takrat se Janez še lep
čas ne bo odločil, da bi pu-
stil zborovodstvo. Saj ga tu-
di ne sme. Ne sme ga za do-
bro Bočne, njene kulture in
njenega slovesa. Ne sme ga
pustiti tudi za dobro vseh
pevcev v Zgornji Savinjski
dolini. Pa tudi za dobro vseh
tamkajšnjih dobrih ljudi.

E. G.

Po odličnem uspehu na festivalu narodnozabavnih ansamblov v Stever-
janu, ko je dobil ansambel Vikija Ašiča spet eno izmed nagrad, se glas-
beniki trenutno najbolj priznanega tovrstnega ansambla v Celju in
okolici z veliko vnemo pripravljajo za nastop na letošnjem tradicional-
nem festivalu Ptuj 73. Verjamemo, da bodo tudi v Ptujcu celjski »Ašič-
čevci« dostojno nastopali in se postavili z novimi originalnimi izvedbami.

Slovo od Antona Stupice

Pred 73. leti se je ro-
dil v Moravcih pri Ljuto-
meru mož, ki smo ga do
nedavnega dnevno sreče-
vali po celjskih ulicah.
Skoraj neopazno se je
umaknil; odpeljali so ga
v celjsko bolnišnico, od
koder se ni vrnil. Umrl
je torej umetnostni zgo-
dovinar in ravnatelj celj-
skega Muzeja v pokoju.

Ze v rani mladosti se
je s starši preselil v
Smarje pri Jelšah in se je
pritestal med tiste Smar-
čane, ki so in še v celj-
ski kulturni javnosti ve-
liko pomenijo. Kot umet-
nostni zgodovinar se je
leta 1945 zaposlil v Mest-
nem muzeju in mu ostal
zvest vse do invalidske
upokojitve leta 1964. V
skoraj 20-letnem ravnate-
ljevanju je prav gotovo
veliko prispeval za razvoj
muzealstva na celjskem
področju. Zapisal se je v
zgodovino te ustanove z
velikimi črkami. Svoje
moči je razdaljal v umet-
nostni zgodovini, splošni
zgodovini, lokalni zgodovi-
ni, zgodovini NOB; ob
vsem tem pa se je ukvar-
jal tudi z etnografijo in

arheologijo. Bil je v sre-
dišču kulturnega dogaja-
nja in mu nikoli ni bilo
žal časa tudi za ljudsko-
prosvetne dejavnosti, zla-
sti se je posvečal likov-
ni vzgoji likovnikov-ama-
terjev. Njegova ostra,
strokovna in avtoritativna
beseda je našla pravo me-
sto. Njegovo strokovno
mnenje je bilo cenjeno
tudi med profesionalnimi
likovnimi umetniki.

Pod njegovim vodstvom
so v celjskem muzeju re-
stavriral znan celjski
strop, osebno pa je odkril
v treh dvoranah stare ba-
ročne slikarije, ki zdaj
krasijo notranjost stavbe.
S sodelavci je imel vid-
ne uspehe tudi na pod-
ročju arheologije: izkop
klasičnega templja na
Miklavčevem vrhu, bogate
najdbe v šempeterski Ne-
kropoli, najdba kovnice
keltskega denarja na bre-
gu Savinje in drugo. Iz-
kazal se je tudi kot so-
organizator mednarodne-
ga kongresa etnografov.
Veliko zaslug mu lahko
pripisemo tudi pri začet-
kih zbiranja materiala za
današnji muzej NOB, or-

ganizacijskem delu pri
formiranju oblike vodenja
Muzeja in druge uspehe,
ki so spremljali njegovo
uspešno delo.

Tudi na področju likov-
ne dejavnosti je v Celju
veliko prispeval. Bil je
med pobudniki razstav,
tako kot v prostorih Muze-
ja. Kot član likovnega od-
bora pri Občinskem sve-
tu ZKPOS je vršil svoje
poslanstvo kot strokovni
svečevalec. Pri tem delu
ga bomo zelo pogrešali.
Udinjal se je tudi pri Mla-
dinskem pevskem festiva-
lu in pomagal po svojih
močeh.

Kulturno delo v Celju
je s smrtjo Antona Stupice
veliko izgubilo. Tudi
zdaj, ko ga je zahrbtna
bolezen vedno bolj muči-
la, je bil povsod, kjer ko-
li se je govorilo o kultu-
ri in umetnosti.

S tem sestavkom bi se
mu radi zahvalili za vse.
Zadnji dom bo imel v
Smarju pri Jelšah, v kra-
ju, kateremu se je ves za-
pisal: Smarčani pa so lah-
ko ponosni na svojega
Toneta.

Stefan Žvižej

Šmarje pri Jelšah

Nepozabljena preteklost

Ce so doslej v šmarski ob-
čini posvečali kolikor toliko
pozornosti številnim dejavnostim,
potem se to ne da ugo-
toviti za spomeniško varstvo,
za ohranjanje nešteti spome-
nikov, ki so, med njimi je še
precej neevidentiranih, raz-
metani po vsej občini. Med
temi spomeniki je tudi precej
objektov, ki so velikega po-
mena za proučevanje zgodovine,
naše preteklosti. Zal
smo lahko v zadnjih letih
ugotavljali, da so mnogi med
njimi, zlasti še gradovi, propa-
dali. Za propadanje so tu-
di utemeljeni razlogi, saj ob-
čina še za druge, nujnejše za-
dave, ni imela denarja. Leto
1973 bo za šmarsko spomeniško
varstvo, za ohranitev vsaj
glavnih objektov, nedvomno
zelo pomembno. Tokrat je
širša slovenska skupnost prvič
pokazala razumevanje za
njihove težave in jim dodelila
preko republiške kulturne
skupnosti 29 milijonov in
300.000 starih dinarjev.

Omenjena sredstva bodo v
občini porabili za šest objek-
tov, strokovno vodstvo pri
obnovi pa bo prevzel, kot je
bila navada doslej, matični
zavod za spomeniško varstvo
iz Celja.

Kot prvi objekt v šmarski
občini, predviden za obnovo,
bo na vrsti cerkev, Devica
Marija na Pesku, v kraju Sla-
ke pri Podčetrtku. Cerkev je
predelana v baroku, po izvo-
ru je gotska in hrani pomembne
baročne freske, katerih
avtor zaenkrat še ni znan.
Obnove cerkve bo zadnja
faza procesa, ki je trajal
že nekaj let.

Naslednji objekt bo olim-
ska cerkev, odnosno samo-
stan, na katerem bodo po-
pravili ostrešje.

Ze dalj časa kliče po po-
pravo kompleks kapelic, ki
se vzpenjajo proti cerkvi
Svetega Roka nad Smarjem
pri Jelšah. Predvidevajo, da
bodo še letos popravili vsaj
eno, če že ne več.

Največja spomeniško var-
stvena investicija v letošnjem

letu bo vsekakor popravilo
ostrešja podsreškega gradu,
ki je tik pred razsulom. V
popravilo tega pomembnega
objekta bodo vložili 13 mili-
onov in 800.000 starih dinar-
jev. Grad ima romarske za-
snove in je kot tak zelo po-
memben ne samo za Kozjan-
sko, pač pa tudi za celotno
zgodovino. Sikoda je le, da je
skoraj popolnoma izropan.

Se enkrat bo letos prišel na
vrsto Sveti Rok. Tik ob cerkvi
stoji stara domačija, ime-
novana Predenca. Objekt je
pomembna etnografska po-
sebnost in jo nameravajo ohr-
niti takšno, kakršna je bila
stoletja nazaj. Na cerkvi-
ci Miklavža na Boču bodo
obnovili celotno streho, s tem
pa se zaključuje program za-
voda za spomeniško varstvo
za šmarsko občino v letoš-
njem letu. Miklavž je pozno
gotška cerkev in je že dalj
časa, tako kot ostale zname-
nitosti v šmarski občini, čakala na obnovo.

MILENKO STRASEK

VELENJE

V „Gorenju“ spet delajo

Več tisoč delavcev »Gorenja« iz Velenja se je v ponedeljek, 6. 8. 1973 vrnilo z enajstidnevnega kolektivnega dopusta.

Medtem ko je bila velika večina vseh delavcev iz enote Velenje na dopustu, so v tovarni vse vzdrževalne službe delale s polno paro. Preuredili so veliko delovnih prostorov, obnovili dotrajane ali izrabljene delovne naprave, izpraznili so skladišča gotovih izdelkov ter opravili še mnogo drugih potrebnih vzdrževalnih del.

Po prepotrebem oddihu je ta veliki delovni kolektiv začel spet delati z večjim elanom. Do konca leta bo potrebno napraviti še na stotine gospodinskih aparatov.

JOZE MIKLAVC

CELJE

Perspektiva razvoja

Razvojna služba se je v tovarni Aero formirala kot samostojna organizacijska enota leta 1972. Njena naloga je predvsem nadomestiti tuje surovine z domačimi in razvijati dolgoročne načrte v tem smislu, da bo proizvodnja podjetja bazirala na naravnih virih. Prav zaradi takšnih načrtov je Aero namenil veliko investicijo v tovarno celuloze v Medvodah, ki je tudi ena od TOZD organizacije združenega dela Aero. Tako je v podjetju samem zaključeni celoten proizvodni cikel — od predelave lesa v surovino do končnega izdelka.

V letu 1972 je razvojna služba v Aeru zabeležila dva vidna uspeha: izdelala je samolepilni papir, ki služi za izdelavo etiket in brezaljni fotokopirni papir. Nedvomno je velikega pomena tudi razvoj papirne baze v Medvodah in pogodba z japonsko družbo o izdelavi brezalnega papirja.

Ena od nalog razvojne službe je tudi pritegniti k sodelovanju novatorje, to je ljudi, ki z amaterskim delom in koristnimi predlogi pripomorejo k razvoju podjetja. Do sedaj je bila razvojna služba zelo slabo povezana s temi ljudmi, vendar pa upajo na boljše sedaj, ko so v podjetju sprejeli nov pravilnik o nagrajevanju novatorjev.

Razvojni oddelček v Aeru je opremljen zelo dobro. Poleg vse druge opreme imajo na voljo tudi univerzalen polzkusni stroj, na katerem lahko vzpostavljajo delovne pogoje, ki so isti kot na drugih strojih v podjetju. Tako lahko veliko pridobijo pri času dela in kvaliteti izdelkov. Nedvomno pa ima precej zaslug razvojna služba tudi pri tem, da se je od leta 1971 povečala proizvodnja v Aeru za 100 odstotkov.

SLOVENSKE KONJICE

Obnova bazena

Po enoletnem premoru so v Slovenskih Konjicah spet odprli bazen. Prejšnja leta so izkoriščali vodo reke Dravinje in njenega potoka, letos pa že črpaajo vodo iz novega konjskega vodovoda.

Konjski bazen je bil zgrajen takoj po vojni in je eden prvih bazenov na tem področju. Zgradilo ga je podjetje Konus in sicer s pomočjo delavcev, ki so prostovoljno pomagali pri delu. Podjetje je nato prepustilo oskrbo bazena telovadnemu društvu Partizan, sedaj pa je bazen lasti stanovanjsko-komunalnega podjetja.

Bazen, ki je dolg 50 metrov in širok 17 metrov, bodo letos obnovili. S pomočjo sredstev, ki jih zagotavlja samoprispevek, bo stanovanjsko-komunalno podjetje uredilo okolico bazena in zabetoniralo travnato površino ob robu bazena. Prav tako je potrebna obnova garderob, ki so sedaj brez strehe. Poleg tega bodo postavili tudi filtre, ki bodo sprosti čistilni vodo. Predvidevajo, da bodo vsa obnovitvena dela končana spomladi prihodnjega leta.

Z obnovo bazena in ureditvijo nasadov okoli njega bodo konjicani nedvomno dobili nov rekreacijski objekt, ki bo pritegnil veliko starejših, predvsem pa mladih obiskovalcev.

DAMJANA

ŠMARTNO OB PAKI

Nov obiralnik

Zgodaj spomladi so kmetje v Rečici ob Paki ustanovili zadrugo. Letošnje žito so poželi že s kombajnom, ki so ga kupili pri velenjski ERI. Največji dogodek pa je bil, ko je zadruga kupila stroj za obranje hmelja. Sedaj je še v montaži, do takrat ko pa bo dozorel hmelj, bo končan tudi stroj in pripravljen za obranje.

Pridna mladina

Ker se približuje jesensko nogometno kolo, nogometaši v Smartnem skrbno pripravljajo igrišče. Naši nogometaši bodo v jeseni zaigrali v slovenski conski ligi, zato mora biti tudi igrišče temu primerno. Denar, ki je za delo potreben, je delno že zbran, drugo pa bodo klubu podarila podjetja in skupščina. Upajmo, da bo zbiralna akcija dobro uspela, saj si naši nogometaši to zaslužijo.

ZORKO KOLNIK

ČE OKO NE VIDI, NE POMAGATA OČALA IN SVETLOBA

Novo Celje. Kraj med Petrovčami in Žalcem. Neopazen kraj. Ob cesti, kjer je velik križ in se vedno ustavlja avtobus (pa ne zaradi križa, temveč zaradi tega, ker je tam avtobusna postaja). In iz avtobusa izstopajo ljudje, ki hitijo preko prometne ceste proti lepo urejenemu gaju. Še prej je železnica, čez katero vsak dan zapelje po nekaj vlakov. Tovornih in potniških. Tovorni so ponavadi polni, potniški prazni. Zato pa je cesta polna. In za tistim velikim gajem je poslopje pa nekaj asfaltiranih poti pa ljudje s svojimi majhnimi in velikimi problemi in težavami. Tam so ljudje, za katere ni prostora v raznih luksuznih upokojskih domovih (iz različnih vzrokov).

Tam so.

In tam ponavadi ostanejo.

Pa naj bodo sorodniki ministrov ali profesorjev ali ljudje, katerih otroci so se razkropili po svetu kot jata novorojenih ptic.

Na 335 zasedenih postelj trenutno čaka 28 ljudi. Čakajo. Čakajo. Čakajo.

Ko koga odnesejo v belo platno zavitega ali slučajno pride kdo od sorodnikov in še živega vzame domov, potem ostane postelja prazna.

Takoj na njej leži drug. Vse se vrtil kot v krogu. Med belimi štirimi stenami, zunaj pa je zeleno drevje in zdaj poleti — kadar ni dežja — sonce. In spomini.

Predstavimo sogovornika, ki nas je delno popeljal v ta nenavadni, vendar resnični svet:

Mirko dr. Vengušt, šef zdravstvene službe socialnega zavoda Doma oskrbovanec Novo Celje in to od njegove ustanovitve leta 1970 dalje.

Klepetala sva v sobi, kjer so vse stene, razen tistega prostora, kjer sta okno in vrata, prepolne knjig. Pravzaprav ne stene, ampak police postavljene ob te stene.

Pred vhomom v sobo, ki daje videz, da v njej dela in ustvarja razgledan človek, visi ob vratih nekaj pušk in fotoaparatorov. Dr. Mirko Vengušt je poleg drugega tudi lovec. No, boljše rečeno, ljubitelj narave.

Spila sva kozarec neke rumene pijače, da je pogovor lažje stekel.

»Pri nas je zavod kombiniranega tipa, v katerem se srečujemo tako s socialno, kot tudi zdravstveno problematiko, ki je tako po starosti, kot po bolezenskih primerih zelo pestra. V našem zavodu imamo varovance — bolnike od 16. leta dalje in to obeh spolov tja v visoko starostno obdobje. V večini primerov gre pri sestavi naših varovancev za kronične bolnike s telesnimi okvarami in kronične duševne bolnike, ki so potrebni trajne azilacije, trajnega in kontinuiranega zdravljenja in zdravstvenega nadzorstva. To so ljudje, za katere si ne moremo zamisliti, da bi lahko uživali takšno varstvo v domačem okolju, niti ni mogoče, da bi se dolgočasno zdravili v bolnišnicah. Bolnišnica je funkcionalna ustanova, kjer se bolniki hitro menjajo (prihajajo in odhajajo), naš zavod v Novem Celju pa je takšna oblika zavoda, kjer lahko v danih možnostih nudimo isto varstvo, ki ga ta vrsta bolnikov nujno potrebuje. Na primer da je duševni bolnik vedno pod primerno terapijo v psihiatrični bolnici. Njegovo zdravstveno stanje pa bi se lahko poslabšalo, če bi se vrnil v svoje prvobitno

domače okolje. Prav zaradi tega so naši zavodi še kako potrebni. Po drugi strani pa je socialna indikacija za oskrbo v našem zavodu v tem, ker recimo kronični starejši bolnik, ki potrebuje trajno zdravstveno varstvo, le tega doma ne more doseči, ne toliko iz finančnih razlogov, kot zaradi tega, ker so ljudje, ki naj bi za njih skrbeli, prezaposleni. Vse to jim nudimo pri nas.«

Kdo prevladuje v vašem zavodu?

»Čistih občinskih podpirancev je vedno manj. Veliko je že danes samoplačnikov in delnih plačnikov, medtem ko število popolnih občinskih podpirancev, kot sem že omenil, počasi upada.«

Kakšna je kapaciteta vašega doma?

»Imamo 335 postelj, ki so stalno zasedene, imamo pa tudi veliko tistih, ki čakajo na prosto posteljo.«

Ali naraščajo potrebe po domovih, kot je vaš?

»To je značilno za ves slovenski prostor, da naraščajo potrebe po močnejših posteljnih kapacitetah v takšnih domovih, kot je naš. Veliko je ljudi, ki potrebujejo tako socialno, predvsem pa zdravstveno varstvo. Pri nas je trenutno 28 čakajočih, ki bi želeli priti v naš dom. Postelja se sprosti samo ob smrti ali če kdo koga vzame domov.«

Pravite, da je vaše delo naporno...

»Je in to predvsem zaradi različnih bolezni, ki jih imajo naši pacienti. Delavci v takšnem zavodu morajo biti zelo poartvovalni, vztrajni, potrpežljivi in bi morali biti za takšno delo tudi pravilno nagrajeni. Zaradi težavnih delovnih pogojev imamo vedno probleme s pomanjkanjem ustreznih kadrov, saj si vsak mnogokrat premisli, preden pride k nam

v službo. Vsak si pač želi lažji delovni ambient in boljše življenjske pogoje.«

Kako navezujete stike z bolniki?

»Predvsem se poslužujemo individualnih kontaktov, saj ti velikokrat bolj pomagajo, kot zdravila. Človeka je treba spoznati, mu biti blizu, mora te sprejeti in se ti zaupati. Če so ti odnosi dobri potem je vse dobro.«

Kaj je potrebno za takšne stike?

»To ti mora biti prirojeno, to se ne da naučiti na fakulteti. Enostavno je treba imeti posluh za stike z ljudmi. Poglejte, kako se ljudje navadijo na zdravnika. Zadnjič sem se peljal s kolesom pa me je starejša žena iz našega doma opozorila: doktor, pazite, da ne boste padli, kaj bomo pa potem imeli! Pri lažšanju njihovega trpljenja je tudi zelo pomembno, da si čimveč med njimi in z njimi. Bolj sigurne se tako počutijo. Vedo, da se nekdo za njih zanima in za njih skrbi.«

Kakšen odnos pa imajo svojci do svojih, ki so v domu?

»Čestokrat je tako, da se svojci za svoje ne zanimajo preveč, istočasno pa postavljajo takšne pogoje, ki jih niti doma ne morejo zagotoviti. Za nas je to težko, če naletimo na takšno nerazumevanje. Je pa tudi nekaj takšnih, ki svoje stalno obiskujejo in skrbijo za njih, se zanimajo za njihovo zdravje ali jim na kakšen drugačen način pomagajo. Osebo me moti, da smo včasih popustljivi tam, kjer povzročajo, da se v mestu in že tudi sam oskrbovanec prihaja z zahtevami, katerih ob najboljši volji ne moremo izpolniti. Včasih to že meji na pravo a-socialnost, ki jo nekje nehoti podpiramo.

To pa je zaradi tega, ker razpolagamo z nistrumenti, ki bi lahko takšne negativne pojave uspešno in efektivno preprečevali. Predvsem bi lahko tukaj omenili primere nepopravljivega kroničnega alkoholičnega in deviacijami osebnosti, ki škodljivo vpliva na ostalo okolje. Dalje bi morali omeniti klateštvo, ki tudi razne druge pojave, ki imajo pri posameznikih izrazito asocijalni karakter pa naj gre zdaj za prilagajanje hišnega reda, za vprašanje prebne, za vzdrževanje osebne higijene itd. Takih primerov ni ravno malo, vendar bi bilo prav, če bi takšnih slučajih lahko realno in energično ukrepali. Prav tako je tudi pomembno vprašanje delovne okupacije v zavodu, ki ni pridobitna, ampak je kje samo zato, da bi človek zamotil, nekaj delal in hitreje bi mu minil čas. Korist bi od tega imel predvsem človek. Posamezniki pogosto na neprimeren način odklanjajo sodelovanje pri njih delih in vam v obliki povedo, saj nam nič ne morete, mi smo socialni problem. To pa ni pravi problem. Se sva nameravala petati, vendar delo je vselej. Dr. Mirko Vengušt se je moral vrniti na oskrbovanec zavoda v Novo Celju. Veliko smo se vedeli. Veliko koristnega obstajajo problemi, katerih reševanju bo moral priskočiti na pomoč nekdo drug izven zavoda. Za ljudi gre in prav zaradi tega se v zavodu krogi zavedajo, samo sami vendar ne zmorejo. In dr. Vengušt je lepo povedal: »Če oko ne vidi, ne pomagata očala in svetloba.«

Veliko resnice je v tem. T. VRABEC

Njihovo življenje je materinstvo

STAROST JE ŽALOST

Krepka in odločna postavila matere MATILDE LOVRENCIČ, ki je rodila v Ličnici nad Ločami 11 otrok, šest fantov in pet deklet, in smo jo ob našem obisku zmotili pri delu na njivi, izdaja trden značaj. Vsaj tako trden, kot je njihova domačina, ki pa je že nekaj let rokah domačega sina Poldeta. S 84-letnim očeta, ki se vedno kaj postori pri hiši, mati pa še preobrača plevelne brazde, poprimejo za delo, zato je njihovo posestvo, ki meri 23 hektarov, več kot vnočno urejeno.

Iz Draže vasi, pri Marjanu je bila doma, kjer so tudi imeli 12 otrok, je prišla na Ličnico mati Matilda. Ker ni imela dovolj let za poroko, so jih doživljali in tako se je z oseminajstimi leti poročila. Otroci so prihajali na svet tako po vrsti, kot jih je bog dala. Danes so mladi bolj pametni, vse planirajo, nam pa so se otroci kar rojevali.

Nikoli ji ni bilo žal, da jih je toliko imela in tisti lasi, ko je padel sin in umrla hči so bili najhujši. Dva je pokopala, ostalo pa je devet živih, ki so se isolali in žive raztreseni po vsej naši deželici. Vračajo se za njene in očelove praznike in takrat na veliko domačijo posije najplejše sonce. Posebna srečanost pa je bila lansko leto, ko sta z očetom praznovala zlato poroko.

Zbrala se je vsa bližnja in daljna zlahta, bilo je 75 svatov. Prevažali so se s šolskim avtobusom, ves obred pa je vodil starešina. Na ta veseli dogodek je ostalo za spomin na kupe silk. Materi Matildi je bil ta rompopom malo odveč, saj stvarna kot je, za take stvari v njenem življenju nikoli ni bilo časa.

Danes je babica 15 vrukom, nekateri med njimi so že veliki. Prihajajo k njej na obisk in nihče se ne oglasi praznih rok. A skromna, kot so vse matere, pravi, da ničesar ne rabi. K zdravniku je odšla v svojem življenju samo enkrat, lansko leto, ko je bila stara 70 let, pa še to na pritisk otrok. Tu di vseh enajst otrok je

prišlo na svet brez zdravniške pomoči, celo brez babice. Pomagali so stara mati in sestra. »Oh, tako je bilo včasih, danes pa nobena več ne rodi brez zdravnika,« je rekla in se krepko postavila.

Ko smo jo želeli slikati, se je hotela preobleči, a potem smo jo slikali tako, kot je bila. V delovni opravi, sneli smo jo z njive, tako kot je bila vedno življenje. Delovna od zore do mraka, da je spravila h kruhu več kot deset otrok. Le kdaj pa kdaj si je nadela boljše obleko, ob veseljih trenutkih, ki so bili redki. Danes bi ji bilo lahko lepše, a kaj ko pravi, da je starost žalost, da ni več tistih moči, kot so bile včasih.

Vprašuje: Tone Tavčar
Odgovarja: Anton Stožir

Ta človek je združil svoje življenje z rastojo in življenjem nečesa drugega. S hmeljem. Dal mu je svoje življenje in svojo ljubezen. Videl sem, kako mu z obraza odseva ljubezen do hmelja. Hmelj je izžareval iz njegovih kretenj, pogleda.

»Kdaj ste se pričeli ukvarjati s pridelovanjem hmelja?«

»Bilo mi je štirinajst let. Takrat je bil hmelj še na hmeljevkah. Nihče ni slutil današnjih žičnic. Takrat sem spoznal, da bo s to, lahko bi rekel sebično rastlino, povezano vse moje življenje, vsa moja ljubezen.«

»Ali je med položajem takratnega in današnjega hmeljarja kakšna razlika?«

»O, pač. Jaz sem imel svoj čas do 7.000 sadik. To je bilo za takratne razmere veliko. Hmelj smo ves čas skrbno gojili. Tudi, nikoli nismo vedeli, kako bo s prodajo. Vse je bilo zelo tvegano. Zgodilo se je tudi, da si nasedel špekulantom. Tako je bil lahko končni izkupiček prav skromen. Danes tega ni. Vsak kooperant ima v naprej zagotovljeno ceno in prodajo. V tem je velika prednost in seveda razlika od nekdanjih let.«

»Ali ste zadovoljni s prodajno ceno?«

»Nisem, toda zaradi stanja na svetovnem tržišču bo v kratkem težko doseči višjo. Vsekakor bo morala prodajna služba posredovati pri inozemskih kupcih, kajti tistemu, ki mora sam plačati vse stroške z delovno silo, ostane bore malo izkupička.«

»Kaj boste storili in ukrenili kot novi hmeljski starešina?«

»Sam pravzaprav ne morem ničesar, skušal pa bom na vsak način vplivati v dobro hmeljarjev. Najbolj občutljiva za vse je cena hmelja. Toda, tu lahko najmanj napravim.«

»Kaj bi kot starešina svetovali hmeljarjem?«

»Rekel bi jim, naj se držijo dogovorov s kmetijskim kombinatom in naj ne nasedajo prepukčevalcem. Pa tudi to bi jim rekel, naj ostanejo zvesti zeleni roži.«

Naš sogovornik je bil imenovan za hmeljskega starešino tudi v priznanje za njegovo 54-letno delo med hmeljskimi nasadi. Več kot pol stoletja je hmeljar! Sicer jih ima 68 let.

J. Kuzma

mala anketa

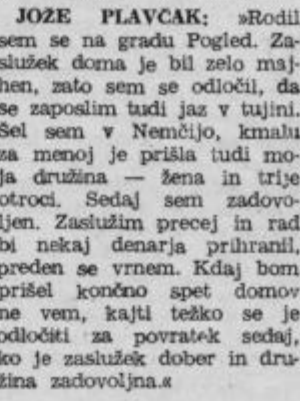
BESEDA ZDOMCEV

Nemalokrat se sprašujemo, zakaj toliko slovenskih in jugoslovanskih rojakov odhaja v tujino po zaslužek, ki je velikokrat bolj plod garanja kot dela. Sama odločitev, zaposliti se v tujini, pa gotovo ni lahka za nikogar, saj je tolika stvar, ki te ljudi vežejo na domači kraj, prijatelje, morda na mladost... Morda je prav domotožje tisto, ki kot nevična sila privlači zdomce vedno znova med nas.

Tudi iz konjske občine je mnogo delavcev zaposlenih v tujini. Organizatorji loških poletnih prireditev nanje niso pozabili. Na predvečer dneva vstaje slovenskega naroda so na gradu Pogled pripravili srečanje zdomcev. Na vprašanja, zakaj so se zaposlili v tujini in kdaj se bodo vrnili so nam odgovorili:

VITKA EBRL: »Doma sem iz gradu Pogled pri Ločah. Pred tremi leti sem se zaposlila v Svici, kjer se do danes delam kot šivilja. V tujino nisem šla zato, ker bi tam bolje zaslužila. Tisto, kar me je vlekelo v tujino je bila ljubezen do fanta. On se je namreč že prej zaposlil v Svici, jaz pa sem čez nekaj časa odšla za njim. V tujini sva se odločila, da se poročiva. Prišla sva domov, se tu poročila in odšla nazaj v Svico. Ne vem, kdaj se bova končno vrnila.«

JOZE PLAVČAK: »Rodil sem se na gradu Pogled. Zaslužek doma je bil zelo majhen, zato sem se odločil, da se zaposlim tudi jaz v tujini. Šel sem v Nemčijo, kmalu za menoj je prišla tudi moja družina — žena in trije otroci. Sedaj sem zadovoljen. Zaslužim precej in rad bi nekaj denarja prihranil, preden se vrnem. Kdaj bom prišel končno spet domov ne vem, kajti težko se je odločiti za povratek sedaj, ko je zaslužek dober in družina zadovoljna.«

JOZE BUKOVSEK: Tudi jaz sem doma iz okolice Loč, v vasi Kravjek. V Celovcu sem se zaposlil leta 1971. Delam v tovarni kot delavec, čeprav sem izučeni parketar. V tujino me ni vlekel samo želja po večjem zaslužku. Še kot otrok sem si velikokrat želel, da bi videl nekaj sveta in ta misel me privlači še sedaj. V Avstriji bom ostal še morda tri leta, potem pa se bova kupaj z ženo vrnila v domovino in si tu ustvarila dom.«

OLGA BUKOVSEK: »V tujino sem odšla zaradi boljšega zaslužka. Tudi jaz sem zaposlena v Celovcu kot delavka. Tam se spoznala moja in se poročila. Sedaj imava skupne načrte za prihodnost. Rada bi si prihranila nekaj denarja, saj si tudi midva, kot toliko drugih zakoncev, želiva urejen in prijeten dom. Nisva se še točno odločila, kje se bova nastanila po vrnitvi v domovino. Zelo verjetno pa je, da si bova ustvarila dom nedaleč od rojstnega kraja.«

Tako so nam odgovorili na naša vprašanja zdomci na Pogledu. Čeprav so se skoraj vsi odločali za odhod v tujino predvsem zaradi boljšega zaslužka, se bo večina njih kmalu vrnila spet domov. Vsem njim želimo čimprejšnji povratek v domovino, saj jih tu čakajo vsi tisti, ki jih imajo radi in ki jih pogrešajo.

DAMJANA STAMEJOIČ

Marjan Goleš

500 X SODNIK

Marjan Goleš, vodja električnega oddelka pri ZTP Celje, danes gotovo eden najboljših slovenskih nogometnih zveznikov. V letošnjem svetovnem prvenstvu pa je vsekakor najmočnejši slovenski zveznik.

Kot učenec znanega strokovnjaka Janja Vagnerja iz Celja bo Marjan Goleš te dni sodil svoj dogodek. Marjan Goleš je nedeljo na Flosarskem stadionu v Ljubnem sodil srečanje — Mercator in Ljubno. Marjan Goleš je bogato kartoteko vpišeno v zbor 499 srečanj. Sodnik celjskih sodnikov je odredil za petsto srečanje med nogometnimi kluboma in Ru-

darja iz Trbovelj, ki bo te dni v Celju.

Sportnega delavca in sodnika Marjana Goleša poznajo Sportniki Celja. Tudi ljubitelji nogometa! Že prva leta po vojni ga namreč srečamo kot nogometaša v pionirskih vrstah Olimpa in pozneje Kladivarja. Nekaj let je sicer v senci takratnih odličnih vratarjev v Celju branil celo vrata celjskega ligaša. Toda njegov cilj ni bil nikoli veliki športni dosežek v nogometu.

Iz številne skupine mladih sodnikov je opravil prvi sodniški izpit 1959 leta. Naziv podzveznega sodnika dobi 1. 7. 1960. Tu ga že srečamo kot sodnika v prvi in drugi podzvezni ligi. Ker je izredno nadarjen in prodoren v svojem sojenju postane republiški sodnik 9. oktobra 1962 leta. Mladih sodnikov je v vrstah takratnega republiškega zbora primanjlovalo. Vse večje derbje republiške lige zaupajo mlademu Marjanu Golešu. In odlične ocene so ga privedle na listo zveznih sodnikov. Septembra meseca 1965 postane kandidat za sojenje zveznih tekem. Svoj cilj je dosegel. Danes je tretji na jakostni listi sodnikov druge zvezne lige. To pa pomeni, da mu bodo zaupali kmalu sojenje I. zvezne nogometne lige. Do sedaj je sodil 65 zveznih tekem kot glavni sodnik in 42 tekem kot mejni sodnik.

V zelo zanimivem razgovoru smo izvedeli, da se Marjan Goleš nerad spominja le srečanja v Kidričevem, ko so mu pristranski gledalci po porazu domače ekipe razrezali vse gume na avtomobilu. Drugače pa ni imel nobenih problemov v vseh svojih 499 tekmah. Sam pravi, da vsako srečanje, najsi bo to podzvezna, republiška ali zvezna, vzame resno in za njega ni domačega moštva. Še največ »streme« je imel v začetku, ko je sodil domačemu moštvu v Celju.

Marjan Goleš je sprejel tudi posebno priznanje kot sodnik. Kot edini celjski nogometni sodnik je vodil finalno tekmo republiškega pokalnega prvenstva med Mariborom in Olimpijo v Mariboru. Mimo tega je dobil odlične ocene na turnirju mladih reprezentanc v Italiji, ko so sodelovali nogometaši Slovenije, Koroške, Furlanije in Južne Nemčije. Bil je namreč od vseh svojih kolegov izbran za sodnika finalne tekme med Furlanijo in Južno Nemčijo. Ob zaključku našega razgovora nam je Marjan Goleš zaupal, da imamo v Celju dober sodniški kader, katerega resno in strokovno pripravlja Janko Vagner. Sam pa si želi nastopati in soditi v prvi zvezni ligi. Pozneje pa se bo popolnoma posvetil vzgoji mladih, novih sodnikov.

»Sam pravzaprav ne morem ničesar, skušal pa bom na vsak način vplivati v dobro hmeljarjev. Najbolj občutljiva za vse je cena hmelja. Toda, tu lahko najmanj napravim.«

pisma

ODMEV NA »ZNAK«

Ne vem, kdo je ukazal prenzko postaviti prometni znak (kašipot) na Otoku v Celju in kdo ga je postavil, tudi ne vem. Vem pa le to, da smo cestarji na splošno zelo »majhni«. Malokdaj nas kdo »opazi«, razen takrat, kadar ga kaj »polomimo«. Smo res neke vrste »nujni grešniki«? Vsi bi se radi vozili po lepih cestah. Za dobro stanje cest naj bi bili odgovorni »cestarji«. Kadar popravljamo ceste, pa skoraj ne bi imeli prostora... 26. junija imam »dan cestarjev«. Pa se ni nihče na nas spomnil. Mi pa kljub temu živimo. Pa še res je. Leopold Maček, cestar

Odgovor: Imate prav in objubljam, da se bomo cestarjev v tedniku kmalu spomnili.

HIŠNI SVET SPRAŠUJE

Iz katerih virov (davščin) se steka denar za plačilo uslug Vrtnarstvu za košnjo, na primer, na Otoku? Vemo, da občina to plača. Ali Vrtnarstvo v redu opravi svoje delo na Otoku? Kdo se za to zanimala, kontrolira? Ali se morda samo plačuje in nič ne gleda, kako je delo opravljeno, kje in kdaj? Zakaj Vrtnarstvo izpušča nekatere predele pri mena dvakratni košnji na leto? Katere predele izpušča, po kakšnem ključu in zakaj? Ali morda nekateri občani ne plačujejo kakega davka? In katerega? Ali bi mogli organizirani občani — na primer v svetu stanovalcev, ki zastopa določeno stanovanjsko skupnost — zadržati denar (svoji!) za te namene in zadevo boljše opravi-

ti, kot so to sposobni narediti drugi v njihovem imenu? Denar občanov se pretaka, pretaka in premika, koliko se ga pri tem izgubi? More kdo reči, da nič? Ali se najdejo zadeve, stvari, ki so po dvakrat, trikrat plačane, pa še neurejene? Bi se dalo takim zadevam napraviti »sistemski« konec? Zakaj to vprašujemo? Oglejte si okolico stolpnice v Trubarjevi 53 a in b.

Za skupnost stanovalcev svet Trubarjeve 53 a in b

ŠE O »ŠENTJURSKIH HULIGANIH«

Pričakovani je bil odgovor Branka Oseta iz Šentjurja, katerega je objavil Novi tednik dne 5. julija v imenu tistih nekaj razvnetih, ki jim je kri vzkipele. Ti so svoje jeze poln lonec, skuhanega morda pri eventualnem porazu — skušali »vrniti na nekoga, tretjega, ki pa ni bil prav nič kriv.

Ta odgovor je bil dobrodošel. Kajti tisti, ki molči, desetim odgovori. Tako pa je B. Oset odgovoril »nemem«.

Zavedati se je namreč treba občutnih ran, ki so posledice izbruha jeze. Ne vedno dolgotrasce, kot jih dolži avtor B. Oset, kajti tudi med njimi so inteligenti iz različnih poklicev — ampak vročekrvnežev. In da se te rane nekega kraja ne bi širile, je dolžnost vseh, ki imajo pravico rojevati otroke, vzgajati mladino, katera je up, ponos in bodočnost našega naroda in družbe.

Tudi Amerikance narodi sveta ne hvalijo radi njihove napadalnosti proti vietnamskemu miroljubnemu ljudstvu, čeprav se,

kot temu rečemo — trkajo na svoje prsi, češ da zastopajo, kot prvi ali celo drugi, ne vem kakšne barve na tej zemeljski obli.

V vsakem primeru pa prevladuje upanje, da imajo vsi naši občani pravico, da se z vlakom nemoteno vozijo. In to vedno z dvignjeno glavo nemoteno stopati po asfaltiranih cestah, pločnikih, lepo urejenem centru občine Šentjur, ki je plod ne le nekaterih, temveč rok vseh občanov.

Jože Dobnik, Dolga gora 67, Ponikva

KRAVA TEKLA ZA AVTOM

Čuden naslov, boste rekli, toda dogodek je tako nenavaden in krut, da ga moram napisati.

Pred nekaj dnevi sem videla na cesti Presečno—Dobje tekatil kravo, privezano za avto, v katerem so sedeli smehljajoči se možje s policije. Pomislila sem: taki gospodje, ali so sploh kdaj čuli osnovnošolske vrstice »surovež, kaj ti tako grdo ravnaš z živinčotom«. Kaj kmalu pa sem lahko zvedela, za kaj gre. Ti gospodje so se pripeljali iz Šentjurja. Kravo so vzeli iz zaklenjenega hleva pri kmetu P. M. iz Slatine pri Dobju zaradi neplačane obvezno-

sti za starostno pokojnino. Nemogoče. Kaj takega se lahko zgodi v današnjem socializmu. Torej če revež ne more plačati, mu pa vzamejo s pomočjo policije. Za nekaj manj kot 100 starih tisočakov so vzeli sedemmesečno brevo kravo, jo privezali za avto in se odpeljali. Še večje ogorčenje je, da se to dogaja prav na Kozjanskem, kjer poteka akcija za pomoč. Prosim, da to pismo objavite, ker je resnično.

Pridite povprašat, do kam je morala krava teči. Izvedeli boste še več zanimivosti. Med drugim tudi, kako so pri nekem kmetu vzeli prašiča, ga kar odnesli, vendar jim je na srečo ušel. Pismo objavite, prosim tudi za to, da bodo tudi bralec zvedeli, kako se »pomaga« revnim in ostarelim Kozjancem.

Marija L., Dobje

Odgovor: Pisma nisem v celoti objavil, ker se niste podpisali s polnim imenom in priimkom. Glede »rubeža« pa je najbrž tako — res postopki niso vedno preveč prijazni. A če kdo ne poravnava zakonitih obveznosti, potem oblast ukrepa, kjerkoli se pač to zgodi. V celoti pa z vami soglašam, da ne bi smeli privezati krave na avto.

Praha na cesti skozi Poččetrek so šteti zadnji dnevi. Stroj, ki ga vidimo na sliki, pripravlja cestišče skozi trg za asfaltno oblogo. —mst—

GLAS S PRIMORSKE

Kot zvesta bralka vašega časopisa vas pohvalim, saj je vedno bolj zanimiv. Posebno mi je všeč rubrika Bralec pišejo.

Tako sem se tudi jaz odločila, da vam napišem nekaj, kar me teži, oziroma se mi zdi, kot da imam črva na polju, ki me priganja k temu pisanju. Upam, da boste ustregli tej moji prošnji, v kateri vas prosim v imenu vseh bralecev, še posebno pa tistih, ki so v bližini tega kraja, o katerem sem se odločila, da vam pišem.

Kot veste, je sedaj čas dopustov in počitnic. Tako sem se odločila tudi jaz za dopust z otroki v svoj domači kraj. Vse je lepo in prav, dokler je glavna cesta. Ko pa je treba zaviti v Slovenskih Konjicah na makadamsko cesto, takrat je pa joj. Okna je treba vsa zapreti, drugače bo preveč vsiljivega prahu, ki za zdravje ni prav nič prijeten. To je cesta, ki pelje skozi prijetne vasi Draža vas, Ziče, Loče, Zbelovo, Luseče ka vas pa do Poljčan. Še enkrat, ta cesta je zastala 30 let za napredkom. Cudim se, kot otrok sem hodila v 1. razred osnovne šole po tej cesti, da je bila pred 30. leti ravno takšna, kot je danes. Po-

žirali smo prah kot oblaci, sedaj ta prah vpliva na duševno našo otroci, še zlasti pa bo ta prah poizidel tretja generacija. Ni to žalostno? Zraven pa požirajo še uboga otroci, ki se vozijo ali pa diho vsak dan v službo na tej cesti. Kakšna so njihova stanovanja, ki prah polni v oblakih, dihte, zato sem vrnila sala tole pismo, ki me ži. Zakaj ta cesta, 16 dolga od Poljčan do Slovenskih Konjic nima falta? Domačini pravijo da jo objublajo in bodo naredili asfalt, mo kdaj?

Zato se s prošnjo obračam na vas, novinarje in bodite prosim takoj bri in stopite do teh činskih mož, pa jih vprašajte, kaj sploh mislijo tej cesti, ki mori bralevalce tega kraja in kega, ki se sploh vznemirja na njej. Pa mi dajte prosim odgovor, ki bo verjetno zanimal večji krobralecev. Za vašo skrb se vam vnaprej lepo hvalim in vam želim mnogo uspehov.

Vaša zvesta bralka s Primorske

Odgovor: S cestami hud križ. Denarja nima, želja pa je mnoga. Kdaj se morda tej avtocesti svetlika asfalt, vemo. Pa bomo povprašali na občini in o tem bomo zapisali.

AVTOBUS NI USTAVIL

V petek, dne 6. 7. 1973 sem z dvema otrokoma potovala iz Rimskih Toplic v Celje. Izstopiti se nameravala na Polulah, kjer je redna avtobusna postaja. Ko sem plačala vozovnico, je sofer dejal da na Polulah ne staja. Začuden sem ga popdala s pripombo, da tam vendar postaja. Ni mi sofer celjskega linika ni odgovori, temo odpeljal mimo postaje, menoj je potovala še odrasla oseba z otroki ki je prav tako namerala na Polulah izstopiti. Za naše prošnje se so sploh zmenil ni. Tako smo morali v opoldanski urini pešačiti po nepopolnem. Jezna sem bila.

FIJAVZ FRANJO (4)

Delo aktivistov med NOB

DELOVANJE POLITIČNIH AKTIVISTOV V LETIH 1941—45 NA CELJSKEM IN SAVINJSKEM OBMOČJU

Sekretarji in člani PK so se kasneje menjavali, kakor so pač omogočale razmere in kot so po potrebi prihajali ali odhajali funkcionarji na druge dolžnosti. Spomnimo se le nekaj imen: Aleš Bebler, Vipotnik Albin, Miča Slander, Jože Jurančič, Bole Dušan, Ignac Voljč. Na Štajersko so prihajali po svojih dolžnostih kasneje tudi drugi in med njimi Leskošek Franc, Poitč Zoran, Tomšič Mira-Vlasta, Darko Cerne. Kot že omenjeno, je okupatorjeva brezobzirna borba — zapiranje, streljanje in interniranje aktivistov, prav tako pa somišljenikov in sodelavcev, požiganje hiš in celih zaselkov — hudo razredčilo partijsko in frontovsko organizacijo v prvi in drugi polovici 1942. leta. Odpor in dejavnost posameznikov in nekaterih skupin pa ni nikoli prenehala delovati. Jasen dokaz za to so številne žrtve, zapori v Starem piskru niso bili nikoli prazni. Streljanje talcev in odpošiljanje v koncentracijska taborišča ni nikoli prenehalo.

Ko je v borbi na Dobrovljah junija 1943 padel sekretar PK Kraigher Dušan-Jug in ob tej priliki tudi Vera Slander, ki je delovala že od začetka 1942. leta po liniji SKOJ, je prevzel sekretarsko dolžnost Peter Stante-Skala in jo opravljal do februarja 1944 s člani: Sergej Kraigher, Pavle Zaucer, Tone Dvojmoč, Albin Vipotnik a inštruktor CK KPS je bil Viktor Stopar. Tudi skojevska organizacija, ki je z navdušenjem in predanostjo delovala povsod v celjskem in savinjskem okrožju in utrpela zelo visoke izgube, se je pričela poletu 1943. leta ponovno formirati. Isto velja za ZSM. Prav tako se povsod zlasti na podeželju ustanavljajo

odbori SPZZ, a v Celju in Zasavskih revirjih odbori Delavske enotnosti. — Za Petrom Stantetom je februarja 1944 prevzel dolžnost sekretarja PK Voljč Nace, ki pa je kmalu padel in je nekaj časa izvrševal posle sekretarja Nemeč Ivan-Vojko, ki je bil takrat sekretar Pokrajinskega odbora Osvobodilne fronte za Štajersko V juniju 1944 prevzame sekretarsko dolžnost Bebler Aleš, a v avgustu postane sekretar PK KP Jurančič Jože, a člani komiteja so Bole Tone, Slander Mica, Vipotnik Albin in Dvojmoč Tone. Sekretar SKOJ je bila Rupena Katja, a pred njo Rajster Marjan.

Dvig ilegale je na Štajerskem viden od pomladi in še bolj od poletja 1943 dalje Prihod XIV. divizije

Po velikem preobratu na ruski fronti, ko so po veliki stalingrajski bitki pričeli Nemci iz meseca v mesec doživljati večje poraze in ko so zavezniške sile v severni Africi premagale nemško in italijansko armado, je tudi velika večina naših ljudi, ki so bili prej preplašeni zaradi nemškega terorja, pričeli močneje podporirati osvobodilno gibanje. Zelo pa je k poštiviti ilegalnega delovanja in oboroženega boja z okupatorjem prispeval prihod XIV. divizije na Štajersko. Njeni nadčloveški napori in velike žrtve v boju z nemško soldatesko v februarjskih dneh 1944. leta v zasneženih gorah in po dolinah polnih vojaštva, niso bili zaman. Takrat se je lažje pričelo s postavljanjem vaških odborov OF, snovanjem partijskih celic in izvajanjem mobilizacije. Naše, tedaj na tem področju oslabiljene

vojaške pozicije po izgubah Kozjanske čete 1942. leta in padcu junaškega Pohorskega bataljona v januarju 1943. leta, so se bistveno popravile. Na našem teritoriju so se vojaške enote že v poletju 1943. leta začele polniti z borci v Kozjanski odred, Slandrovo brigado a kasneje Zidaniškovo, Bračičevo in Tomšičevo brigade.

Snovanje organov ljudske oblasti

Mnogi politični aktivisti, preizkušeni v dvoletnem ilegalnem delovanju proti italijanskemu in nemškemu političnemu in vojaškemu aparatu, so bili poslani jeseni 1943. leta na področje Štajerske, a tudi iz rativnih vojaških enot je bilo pritegnjenih določeno število mladih borcev, ki so pomnožili vrste ilegalno posebno še za delo z mladino in za obveščanje v celjsko-savinjskem področju so takrat neumorno brovec-Molek Lenko, Leon Cibic-Tomaž, Gričar Metod, Ogrizek Miloš-Samo, Mašo Apih, Kastrin Francka, Tone Bole, Rakar Ivo in drugi. Teško je v kratkem opisati, kdo vse je tedaj prišel in pomagal v vrste političnih aktivistov na našem področju. Pomagali so tudi z največjim terorjem docela podrediti in koriti naših ljudi, zate je nenehno izvajal kontrole nad njimi. Znaki na vzhodni in zahodni fronti so kazali da bo slej ko prej prišlo do razpada rajhovske vojske.

Nadaljevanje prihod...

bolj, ker je imela
ožuljene noge in
teško hodila. Ob priho-
du na avtobusno postajo
sem se takoj pri-
zorniku pozanimala o
svetari in zvedela, da bi
na Polulah moral us-
peti, saj je to redna av-
tobusna postaja. Želim, da
pismo objavite.

Angelca Tratnik,
Zagrad 62,
Celje

P.S. Ime šoferja je Vr-
šek Maks.

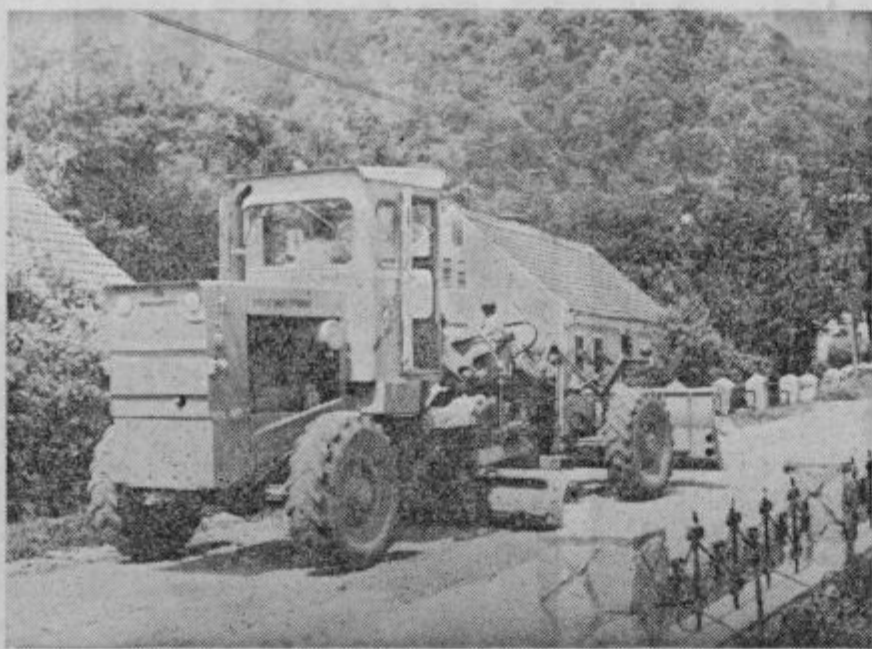
RAZOČARANI STAR NAROČNIK NT

Čprav nerad, vendar se
moram zopet pritožiti za-
mudi izpada NT, ki je iz-
šel v četrtek, dne 19. t. m.
Kako pa je. Onkraj reke Sotle si je prodaja sadja omislil kar privatnik in tako
konkurira kmetičam. Ko smo pred kratkim obiskali toplice, se nam je vsilil vtis,
da je sadja celo premalo in zato je takšna samoiniciativa okoliških kmetov kar
vzpodbudna.

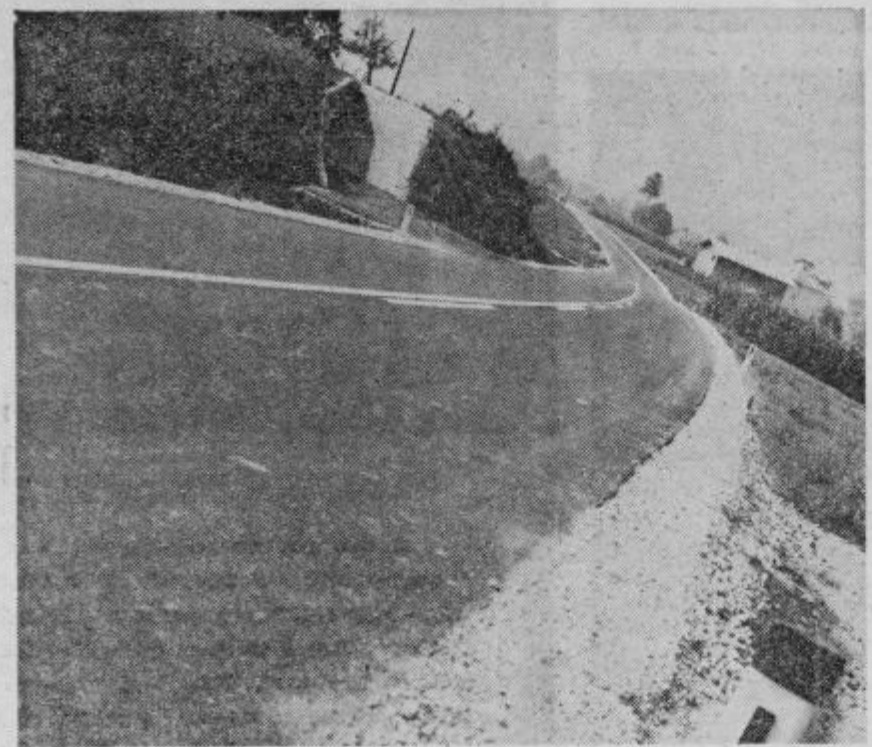
—mst—

Anton Arh,
Sentjur 125

Odgovor: Tovariš Tone,
resnično mi je žal, da se
je to ponovno zgodilo. A
nikar, bognečaj, ne misli-
te, da kdo nalašč ne pošlje
NT na vaš naslov. Tudi v
stremi le niso tako naga-
jni — pač pa je kriv za
take izpade stroj in naj-
bolj malomarnost. Bomo o
takem primeru sporočili
v Ljubljano. In nikar se
ne jezite.

V Atomske toplice pri Podčetrtku kmetje ne prodajajo samo vina, kar velja zlasti
še za virštajnske vinograde, pač pa čedalje bolj vanje zahajajo kmetice okoliških
vasi z mogočnimi košarami, kjer se bohoto včasih lepo, včasih pa tudi slabo sadje.
Kakor pač je. Onkraj reke Sotle si je prodaja sadja omislil kar privatnik in tako
konkurira kmetičam. Ko smo pred kratkim obiskali toplice, se nam je vsilil vtis,
da je sadja celo premalo in zato je takšna samoiniciativa okoliških kmetov kar
vzpodbudna.

Sentjurska občina si prizadeva, da bi imela čim več urejenega asfaltiranega cesti-
šča. Korak naprej v tem prizadevanju pomeni prejšnji teden dano v promet cesti-
šče od SEL proti DRAMLJAM, do TRNOVCA.

MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA

Prvič sem ga videla na prijateljičinem domu. Zdel se
mi je zanimiv, tako da sem prijateljico vprašala, kako
mu je ime. Miro. Torej Miro

Potem sem že skoraj pozabila nanj. Lep sončen dan
v maju je bil, ko sem se počasi peljala s kolesom po
cesti. Z užitkom sem lizala sladoled, kar od daleč za-
gledam, da se pelje nasproti on. Skozi srce mi je ši-
nil nepoznan občutek. Sladoled mi je naenkrat postal
odpeč in skoraj celega sem vrgla stran.

Le za bežen hip se je ozrl vame, se mi nasmehnil in
odbrzel mimo. Obstala sem in strmela za njim. Sama na-
se sem bila jezna, žal mi je bilo sladoleda. Sedaj bi ga
spet rada lizala.

Tretjič sva se srečala na neki zabavi. Prišel je ran-
no z mojim sošolcem, jaz pa sem bila s prijateljico.
Tega sošolca nisem nikoli posebno marala, toda takrat
mi je kar prav prišel. »Zdravo Peter, nič ne plešeš.«
»Zdaj še ne, če pa ti greš, bom,« mi je odgovoril. S'a
sem plesat s Petrom, mislila pa na Mira, ki je naju
opazoval. Po plesu je Peter naju s prijateljico povabil k
mizi. Tedaj sem ga lahko pustila prijateljici in se pogo-
varjala z Mirom.

»Gremo k jezeru,« naju je prekinil Peter. Sli smo,
ona dva naprej, midva pa zadaj. Tedaj mi je položil ro-
ku okrog vratu. »Všeč si mi Jana. Hočeš biti moje de-
kle?« Takrat sem bila srečna, presrečna. Moja dlan se
je znašla v njegovi in na ustnicah sem začutila njegov
poljub. Bil je topel, zdi se mi, da ga čutim še sedaj.
Bil je prvi in najlepši poljub.

Odslej sva bila velikokrat skupaj. Sprehajala sva se
ob Savinji med belimi brezami, pekla kostanj in ko-
ruzo na rečnem pradu. Hodila v planine, kjer sva le-
žala drug ob drugem, strmela v dolino in sanjala. Lju-
bila sva se in nisva vedela, da je v življenju tudi brid-
kost. In prišla je. On je bil premeščen z delovnega me-
sta. »Saj še dom prihajal k tebi, le bolj poredko,« mi
je šepetal, ko sem ihtela na njegovih prsih. Jaz pa sem
ga ljubila, želela sem ga videti vsak dan. Vedela sem,
da bo daljšava sčasoma ubila najino ljubezen.

»Če bi še odsušil vojaški rok, bi se takoj poročila,
tako pa je bolje, da počakava.«

Odsel je. Res mi je pisal, toda vsak dan sem ga bolj
pogrešala. In takole nanj čakam že več let. Sem v stan-
nem hrepenenju in solzah? Kaj, če bi z njim prekinila
vse stike? Zaenkrat bi me bolelo, zelo bolelo, potem
pa bi mogoče čas zacelil rano.

Pisala sem mu pismo — vsodnje. Odslej pa je bil boj
še težji. Njegovih pisem si nisem upala odpreti, ker sem
vedela, da dom klonila in se mu spet vrgla okrog vr-
tu.

Trpela sem mnogo noči, prefokala, toda vtrajala.
Cas je delal svoje. Otopil je rano, dokončno zacelila pa
se nikoli ne bo. Sedaj mi je zelo žal, da sem napra-
vila tako. Zdaj bih še občutek krivde. Njega pa ne mo-
rem pozabiti, peče me spomin nanj, še vedno ga lju-
bim, sedaj, ko je prepozno. V. K.

MILENKO STRAŠEK (3)

ZVONAR MARKO

Počasi je stopal po stolpu in vsaka stopnica mu
je bila draga. Prijel je vrvi. Vsa gladka in črna, sled
leži, štirih, morda desetih zvonarjev. Kdo ve! In zdaj
le ti, kako dolgo boš, kaj bo, ko boš star? Ali bo
tudi še ta vrvi tu? In boš ti se zvonil? Ni si
vedel odgovoriti. Vrv je bila vprašanje ne, tudi čas je
bila. In ob njej bo pletel svojo usodo, dokler se ne
bo zrušil. Vrv pa bo še čakala, morda še dva, tri
zvonarje.

Prišel je do zvonov. »Kako čisto drugi so. Neum-
nost, kaj govorim. Taki so kot takrat, ko smo pom-
nili Jernejcu zvoniti avemarijo. Samo, samo malo lep-
ši so. Zato, ker jih bom jaz imel, ker bodo sedaj
moji. Stari Jernejc ni vedel, kaj je zvon. Trikrat je
zvonil po zvonu, potem pa ga spustil, da je vrv zape-
l po zraku in stopil v gostilno. Zvonovi niso drva,
ki jih nacepiš, da te enkrat grejejo, zvonovi te grejejo
vedno.«

Zdrnil se je. Doli na trgu so se prerivali otroci
in se pretepali s torbami. »Poidne,« je vzkliknil in pri-
šel za vrvi, »zamudil sem.« Otožni zvoki so planili v
zrak, med krošnjami stare lipe. Zvonil je dolgo, z užit-
kom, z zavestjo, da ga v dolini, pod njim poslušajo
in obstanejo z delom. Nad zvonik so se v trumi za-
gnali, sedli na stolp in kakor da bi slutili novo pe-
tlo, pristuhnili zvonjenju. Marko je bil srečen, zdaj
je šel ničesar več. Imel je dovolj. Ko se je spuščal
po zaviti stopnicah, je spoznal, da je našel srečo.

Nad zvonikom so krožili golobi. Beli in črni, sivi
in rjavci. Nabo so se vrnili in se skozi line zagnali v
stop in posedli po zvonovih.

III.

Ze dolgo je Marko čutil, da nekaj ni prav. Bilo je
vse preveč tiho, da bi bilo tako, kot ponavadi. Tudi
otroci so otrpnili v svoji igri in nič več ni pomagalo,
da bi se zopet zbrali. Ko je zvonil, mu pogled ni več
božal samo po zvonovih, temveč je begal tudi v one
velike hoste, polne vetra in skrivnosti. In tudi Marko-
va duša ni bila več tako mirna, in polna pokoja kot
nekdaj, ko je s srečnim strahom zrl v te velike, bron-
aste zvonove. Odslej so mu bili zvonovi le veliko me-
rilo za čas, nekaj, kar ni mogoče pozabiti in kar se
ne da odriniti iz srca. Lepe občutke pa mu je vzel
novi čas; kot potok pod skalami so odtekali dnevi
miru in dobrotne veselja, brezskrbnega poseda-
nja po tramovih in ure trajajočega sanjarjenja. Da,
zvonar Marko je sanjač. In Markovo mesto je bilo
zdaj bolj kot kdajkoli prej pri zvonovih. Nič zato,
če niso živi, če ne znajo govoriti in klepetati kot
stara Urša pred pragom, saj govorijo v svojem jeziku,
lepo, ubrano in umirajoče.

Tedaj so prišli. Bil je poldan in Marko je ves
zavzet ustavljal kot sopeče konje trzajoča zvonova.
Se zadnji zvok in zvon je umolknil. Potem je Marko
stopil do line in pozorno gledal na trg, ki je, kot
po navadi čemel v tistem varljivem miru, ki je značil-
en za majhna naselja. Le pod klancem je živele. Konji,
vozovi in mnogo ljudi je bilo tam. To je Marka begalo.
Nikoli še ni doživel, da bi toliko ljudi naenkrat prišlo
sem, kjer so se shajali ljudje le ob nedeljah, praznikih
in podobnih slovesnostih. Ta dan pa je bil delavnik.
In vsa ta množica pod klancem se je pehala, prerivala
ter vzbujala vtis zmede. Vendar so se pomikali dalje

in ko so prišli bliže, je Marko z grozo opazil, da jim
prek ramen vise puške. »Vojska,« je pomislil.

S trudnimi koraki je sklonjen stopil pod zvonovi
na stopnice, ki so škripale in ječale pod negotovimi,
tipajočimi koraki. In čimbolj je škripal črvivi les,
tembolj je Marko premišljeval o čudnih prišlecih.
Njegova sključena postava se je lomila pod temnimi
oboiki, skozi mračne prehode do pustih svetilnikov.
Tudi ob teh lesenjakih ni bilo Marku bolje pri srcu.
In, čeprav si je prizadeval, da bi bil miren, saj še
mu ni bilo lahko ob misli na to, kar bi se naj zgodilo.

S premagovanjem je počasi stopal mimo hiš. Ni
si upal stopati hitro, čeprav se mu je mudilo, da
čimprej pride domov. In tako je prišel do vznožja
klanca.

Siva in nemirna gmota ljudi ga je mrko opazovala.
Tiho je šel mimo teh ljudi, ni pozdravljaj, a tudi oni
ga niso ogovarjali. Ni gledal predse, gledal je v tla
in se zdel sam sebi zločinec. Vseskozi jih je srečeval,
tudi pod klancem so še bili in njih dolga vrsta se je
raztegnila prav za ovinek.

Tako se je Marko Brera prvič seznanil z okupator-
jem...

Pod zvonikom je obstala množica ljudi. Gori med
linami zvonika so se pomikale postave, več jih je
bilo in golobi so v strahu letali v širokih krogih
naokoli, čakajoče, da se vrnejo nazaj.

(Nadaljevanje prihodnjič)

LETOVANJE CELJSKIH, KOROŠKIH IN VELENJSKIH OTROK

SMEH NA PEŠČENIH SIPINAH

V prijetnem hladu, streljaj od morja, stoji Celjski dom. Za majhen denar so pred trinajstimi leti kupili zemljišče v Baški, na otoku Krku in kmalu je zrasla stavba — letna rezidenca celjskih pionirjev. Sem vsako leto roma na stotine otrok, zadnja leta nudijo gostoljubje celo italijanskim malčkom. Letos pa so v svoje vrste povabili 15 otrok iz Pliberka na Koroškem. Pridružili so se jim tudi velenjski pionirji, med njimi je sedem sindikalnih nagrajencev.

Naš obisk v domu celjskih otrok je povezan z lepimi doživetji, ki so se nizala iz dneva v dan. Najprej je pritegnila izredna disciplina, potem pa nasmejanost otrok.

Malokdaj se zgodi, da žele otroci sami povedati svoja mnenja, če niso izzvani. To se je med Celjani, Korošci in Velenjčani dogajalo večkrat. Zlasti pa je njihova

spontanost prišla do izraza v oddaji Pokaži kaj znaš, ki so jo napravili po zajtrku, za naše slovo, obenem pa je bila to generalka za odhodni dan. »Prišel bo prekmalu,« so izjavljali otroci in vodstvo, ker so komaj drug drugega spoznali in navezali prijateljstva.

STOTNIJA OTROK

Letos je v Celjskem domu letovalo že petsto otrok, zvrstilo pa se jih bo osemsto. V izmeni, ki smo jo obiskali, pa je bilo skupaj z vodstvom 180 ljudi, med njimi 150 otrok. Kuštrave glaviče in ogorela ramena smo najprej videli pri zajtrku in jutranji telovadbi. Kosi kruha so izginevali iz košare kot bi mignil in že so pričeli repetirati. Eden za drugim, lepo v vrsti. Zajtrk je minil molče, brez nepotrebne govornje. Dežurni so pospravili, ostali pa so odšli na kopanje. Plaža je za otroke izredna, zlasti pa je nekaj novega za otroke iz Koroške, ki so večinoma videli morje prvič. Veliko se jih je naučilo plavati, pa tudi slovensko že govore veliko bolj korajžno. Njihovo zadovoljstvo se izraža v smehu, pritaženem sicer, pa toliko bolj pristnem. In v jutranjem pozdravljanju, ki so ga naši otroci že zatajili. Koroška deca se je pomešala med Celjane in Velenjčane in oboji so jih sprejeli tako, kot bi skupaj rasli od začetka. Otroški smeh in sproščenost ne pozna meja, ne stanovskih razlik, ne državnih poslanic. Imajo enake probleme, iste ljubezni, po-

Jutranji obisk

dobne želje po doživetjih. Dihali so isti zrak, sprejemali so naše navade, prilagajali se naši izgovorjavi. V spominu njihovega otroštva bo letovanje v Baški imele dostojno mesto. To so povedali vsi koroški otroci in njihov vodja JANKO URANK. »Se bi želeli podobnih zamenjav, ker taka srečanja bogatijo naše otroke.« Sikraja so bili začuden, ker so povsod slišali slovensko govorico. Tega namreč niso navajeni. Med vsemi otroci je bila najbolj zgovorna Katica, hčerka koroškega učitelja. Tudi najbolje je govorila slovensko, ostali otroci pa so bili bolj ali manj zadržani. Zato pa sta smeh in razposajenost Celjanov in Velenjčanov toliko bolj privreli na dan. Otroci so se sprostiti, a če je bilo treba tudi takoj utihnili. Neverjetna disciplina je vladala v domu in za njo gre vsa zahvala pedagoškemu vodstvu DRAGICE MARČIČEVE in njenim 14 vzgojiteljicam, ki so s prekaljeno roko strumno vodili 14 skupin, ki so si nadele različna imena, med njimi so bili metuljčki, pirati, gusarji, kosezi, le kdo bi našteval njihova strašanska imena!

Pa pozorni so metuljčki in gusarji tudi bili! Svojim vrstnikom, ki so dežurni so se z listki na mizji zahvaljevali za dobro postrežbo in jim voščili dober tek.

Kopanje dopoldan, vmes obvezen počitek, (ko bi ga le ne bilo, so tarnali nekateri, pa vseeno zaspali prevzeti od vročine), pa priprave za nastop in dan je bil naokoli kot bi mignil. Zvečer so še malo potelovadili, se najedli, da so bili trebuščki okrogli in že je Celjski dom obšla tišina do besede je prišel čuk. Po besedah upravnik doma BRUNA PIŽMOHTA, ki že osmo leto gospodari v Celjskem domu in pozna vsako ped zemlje, se oglašala že osem let. Vsak dan ob istem času. Kot bi meril naš čas in nas opozarjal na konec.

OBISK IZ EMA

Prijetno presenečenje je bilo za vse otroke, ko so jih obiskali člani komisije za socialna vprašanja iz tovarne Emu iz Celja. Vse otroke so tudi obdarili z darili in jim za nameček poslali še žoge. Niso se mogli načuditi temu, da nimajo otroci nobenih igralnih rekvizitov. In res, tega jim zelo primanjkuje. Zdaj imajo žoge, prosili pa bodo še za druge stvari. Morda bodo priskočili na po-

moč še drugi četovni kolektivi? Morda bo v naslednjih letih plačano tudi delo vzgojiteljev, kar do zdaj ni bila navada? Ne plačo, le skromno nagrado zaslužijo za svoj trud. Nobene ure nimajo proste, le na večer, ko otroci pospe, pride njihov čas. Takrat pa utrujene oči lezejo skupaj, ker je tudi naslednji dan naporen, če ga želiš izpolniti in obogatiti. V brezskrbnost dni, ki so si več ali manj podobni so vključili predavanja o rabskem taborišču, pa o kragujevskem pokolu. Da ne zamre spomin na hude dni ali takrat, ko se imajo lepo. Resnosti večera je sledil večer s plesom in tu je mladost do poslednjega vialna izdajala svojo moč. Kje so jo vzeli, kam jo bodo dali, se sprašuje človek, ko jih je videl zjutraj vse sveže in take, da bi lahko preobračali svet. Nastopili so takoj z oddajo Pokaži kaj znaš in presenetili bi vsakega poslušalca. Oddaja je bila spontana, prisrčna in kvalitetna. Kot da bi opravili nekaj nepomembnega so se odpravili na plažo, da izkoristijo še nekaj dni, ko bodo tu,

na sonce in smejoče vriskanje ob premagovanju valov. V zadovoljstvo zdravnik Milana Bekčiča, ki je v izmeni skrbel za zdravje, bilo hudih bolnikov. Le v čimnica in nekaj srčnih zdravic. Nekaj je bilo tudi teli, kje je brez njih, a so svojo raz dobile le v metanju s pat ali jemanju kopalke, v metanju v vodo in kuhanje za lase. Nedolžna prisrčnost pa se je zresnila, ko so jih povprašali za hrano. V so enoglasno izjavljali, da dobra in veliko boljše iz prejšnja leta. O tem smo prepričali sami, pa tudi deli, da kuharska ekipa nima rjave barve, ker dela v zgodnjih jutranjih urah trdne noči. V zadovoljstvo vseh, ki se prажijo na sonce a hitro vstanejo, ko zagledajo kos kruha. Prineso jim celo na plažo, je zaslužili od okoli ust nabrane soli slajši in veliko bolj tekne. Ze so peli škržati, ko so se poslovili od 150 otrok. Vsem nismo stisnili roke pozdrav, pa je bil zato njihov smeh toliko bolj prsrčen in sproščen.

ZDENKA STORČIČ

Pedagoški vodja ADI MARČIČ razgrinja pred množico otrok strahote, ki so se dogajale na Rabu.

Prijeten glas male Nuške je v oddaji Pokaži kaj znaš dušil vse poslušalce.

Vinski vrh

Z VODO POGAŠENA ŽEJA

Čeprav je vroče, da z ljudi lije kar v potokih, tó ni ovira, da v šmarski občini ne bi bili pridni. Pokrajina je skupaj z Obsoteljem in Šmarskim eno samo delovišče. O tem ne bi razpravljali na dolgo in široko — nas zanima trenutno samo vodovod na Vinski vrh, kamor smo se napotili v soboto, da bi s te velike akcije prinesli nazaj vsaj nekaj vtisov. Res je, da je trenutno v gradnji še eden vodovod, ki je tudi večji in ki bo zajemal še večje število kmetij kot ta. To je vodovod Fužine—Sotla, ki ga trenutno grade brigadirji mladinske delovne brigade Kozje 73 in s katerimi so prebivalci zelo zadovoljni. Med tema dvema vodovodoma ne bi primerjali. Vsak ima po svoje precejšnje zasluge za to pokrajino, ki je potrebovala vodo kot Sahara dežja. V današnjem zapisu bomo torej odšli med Kozjance na Vinski vrh. Sobotna akcija nam je navrgla najprej nekaj suhoparnih podatkov. Podatkov, ki po svoje povedo dovolj, po svoje pa malo.

Ni malo vasi, ki čakajo na vodovod, katerega je v soboto gradilo 630 ljudi. Zibika, Orebovec, Tinsko, Cerovec, Grobelno, Sentvid, Šmarje, Mešnje, Spodnje Stranje in Vinski vrh, vmes zaselki, ki jim niti ne vemo imena. V teh krajih žive ljudje, ki so si želeli vodo skoraj tako, kot si drugje žele cesto. Zeleli so si vodo natanko tako, kot si v mestih žele najmodernejši avto, da dokažejo sosedu, da niso kar tako. Oni si niso želeli več. Samo vodovod. Ostalo morda še pride kdaj.

Za vodovod, ki je le eden v dolgi vrsti šmarskih vodovodov, je občina dobila kredit. 20 milijonov pravzaprav ni veliko, če upoštevamo, da je samo prva faza tega vodovoda vredna 380 milijonov in da bo zajela 2700 gospodinjstev. Trednost celotnega vodovoda, ki bo napajal omenjene vasi in zaselke, bo presegla 100 milijonov dinarjev. Takšna bo vrednost vodovoda po končani drugi fazi.

Akcija, ki so jo v soboto izvedli na Vinskem vrhu, je bila ocenjena na 12 milijonov dinarjev. Občina je prispevala 4 milijone. Koliko so pritržili, je jasno iz računa. Dopeh akcije je bil sto odnoten. Ohrabrujoč. Spodbuden. Prišle so izkušnje. Hvalenost vaščanov je težko popisati. Se manj veselja. Pogovarjali smo se z občinskimi možmi, ki so kot vsi drugi vžigali krampe in motike. Pogovarjali smo se z brigadirji mladinske delovne brigade Kozje 73, ki je prav tako prišla v celoti na gradbišče vinskogorskega vodovoda. Ustanili smo se pri mladincih ljubljanske Emone, ki so prišli pomagat Kozjancem. Občudovali smo prepotene pripadnike partizanskih enot.

Povedali so nam, da je v nekaterih vrstih mladih in starih skupaj z ramo ob rami, delala računovodkinja velikega šmarskega podjetja. Delal je ves prepoten in ožujen, tudi partijski sekretar v občini. In predsednik občine je zgrabil za lopato. To je tudi njegov vodovod. Za njega se je boril za konferenčnimi mizami, svoj pot mu je dokazal na samem prizorišču. Med množico so se pomešali direktorji, poslovodje, predsedniki krajevnih skupnosti. Skratka, v soboto so bili na Vinskem vrhu prav tja do Sentjanža, na tistih treh kilometrih in pol, kolikor je bil dolg novi vodovod, prav vsi iz občine in še izza njenih meja.

Vinskovrški vodovod je drugi v vrsti kozjanskih vodovodov. Prvi in največji, vodovod Fužine—Sotla, je že dolgo v gradnji. Skoraj vsem pa botruje projektant vodovodne skupnosti NIVO Celje, Felician Leban. Ob našem obisku na Vinskem vrhu v soboto, nam je dejal, da je presenečen nad tolikšno udeležbo. Meni, da je takšna akcija, mimogrede rečeno, to je doslej največja akcija v šmar-

Cez tri hribe se je vlekla sveža rana v zemlji, ki so jo grizli neumorno mladi brigadirji mladinske delovne brigade Kozje 73, ki so prišli na pomoč ljudem na Vinskem vrhu.

ski občini, zdrav pojav in da ima predvsem izredno važen ekonomski vidik. V pogovoru je povedal, da je zanj važno predvsem to, da se na tej zemlji obdrži človek. Čemu ne bi ostal na zemlji, ki so jo stoletja obdelovali njegovi starši, pradedje in njih očetje. Podobno misli tudi predsednik krajevnih skupnosti Franc Drogenik, ki je hkrati z drugimi krepko zgrabil krampe. Ko smo ga povprašali o mnenju o akciji, je dejal, da ga je krepko presenetila in da je mislil, da se ne bo odzvalo toliko ljudi. Se manj, da bodo toliko naredili. Vinski vrh nima denarja. Ga nima od kje vzeti. Razjezilo ga je, da dandanašnji tako slabo mislijo o mladini. Tisti, ki so delali v soboto pri našem vodovodu, so dobri in najbrž so takšni tudi vsi ostali, je dejal.

Vtis ne bi bil popoln, če ne bi povprašali za mnenje tudi pripadnike partizanske enote in preden karkoli povemo, je

treba na glas povedati, da obsoteljska enota ni in ni mogla oditi z delovišča. Tako so bili zagnani, da jih je z delovišča pregnal dež, ki je na koncu pokvaril vsesplošno veselje ob uspehu.

Vsi poveljniki so bili zadovoljni. Akcijo za vodovod so hkrati izkoristili tudi za svoje vaje in tako so prvič v občini združili prijetno s koristnim. Čemu bi zapravljali težke denarce samo za vajo, če pa lahko nekaj tudi naredimo, so rekli. Uniforme so bile prepotene, da nikoli tako ...

Drogenikova mama, nedaleč od Vinskega vrha, menda je tam že Sentjanž, je rekla, da je bilo skoraj tako kot njega dni, med vojno. Fantje so se posedli po travi, utrujeni kot po borbi in povsod, kamor si pogledal, je bila uniforma. Brigadirska ali partizanska. Tudi veselje in petje. Vse. Kot nekdanj. Tako je bilo tudi ob trasi novega vodovoda. Bojišče novega, svetlejšega časa.

Bojišče napredka in novega upanja.

»Nekako tako je bilo med vojno,« je dejala Drogenikova mama, ko so se fantje iz partizanskih enot utrujeni posedli pred njihovo hišo.

Planina pri Sevnici je

PRAZNOVALA

V soboto in nedeljo je bilo na Planini mladih kot že dolgo ne. Res je, da je na Planini že četrta izmena mladih brigadirjev, ki kozjancem pomagajo graditi okno v svet — novo cesto. Vendar v soboto se je na Planini ustavilo in prenočilo še stoptindvajset mladih udeležencev spominskega pohoda po poteh, ki jih je prehodila slovenska delegacija na drugo zasedanje AVNOJ-a. Ampak to še ni vse, v nedeljo je Planina gostila tudi Sentjurske občane. Občinski možje so namreč sklenili, da bodo proslavili štiristo letnico kmečkih uporov skupaj z osemdeseto obletnico gasilskega društva na Planini.

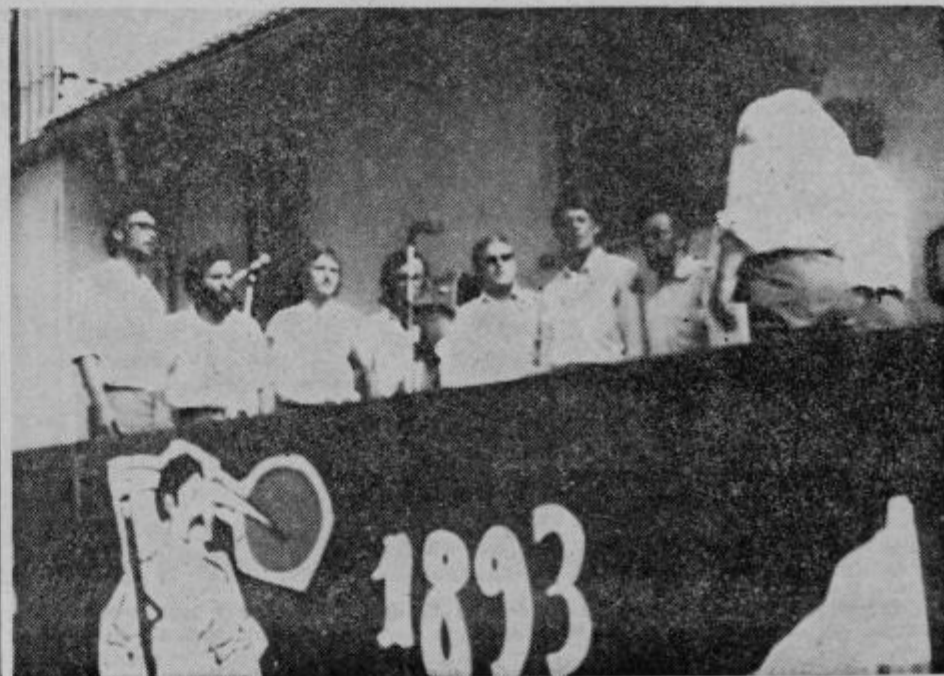
V nedeljo popoldne je proslavo pričel sekretar občinskega komiteja FRANC OGRIZEK, pozdravil je vse goste med drugimi so bili podpredsednik skupščine republike Slovenije dr. Jože Brilej, predsednik republiške konference ZMS Ljubo Jasnič, zvezni poslanec ing. J. Jože Bučar, predsednik občinske skupščine Sevnica, Marjan Gabrič, in mladi brigadirji ter AVNOJ-evci, pa še predstavniki gasilskih društev občine. Slavnostni govor je imel dr. Jože Brilej.

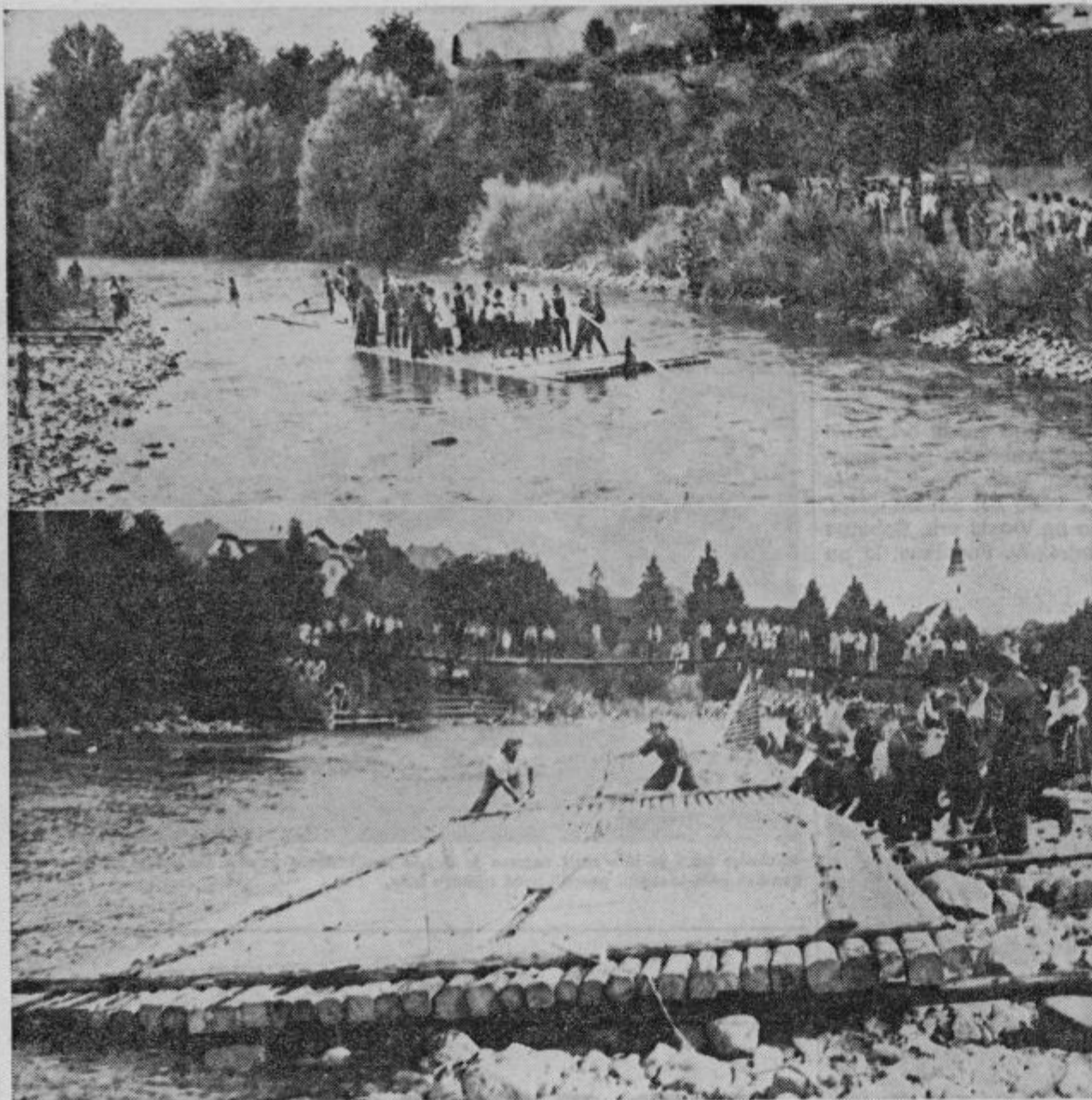
Nekaj besed o pomembnosti delovne solidarnostne akcije Kozjansko 73, je povedal Ljubo Jasnič, pozdravil je tu-

di kolege AVNOJ-evce in jim želel srečno pot domov.

Po obeh govorih so mladi Planinčani, brigadirji, AVNOJ-evci in pionirji gasilskega društva pripravili kulturni program. Recital puntarskih pesmi so izvajali štirje mladinci z mladinskega aktiva Planina, kraško poezijo so predstavili brigadirji I. istrskega odreda s Primorske, AVNOJ-evci pa so zapeli pesmi Komandant Stane, Kosec koso brusi, prebrali pa so tudi pismo, ki so ga poslali tovarišu Titu.

Za zabavo po proslavi pa so poskrbeli nadebudni gasilci, ki so svojim dolgoletnim prizadevnim članom podelili tudi priznanja.

VESELA FLOSA- RIJA

Letošnjega »Flosarskega bala« v Ljubnem se je udeležilo doslej največ ljudi. Posebno zanimiv je bil krst mladih flosarjev in pihem ko so udri splav v Savinjo. Letos jih je bilo več kot leta poprej. Po uradnem delu programa se je lahko tudi seveda tisti, ki je imel toliko poguma, peljal s flosom. Flos so na letošnjem balu udri malo drugače kot leta poprej. Na avtomobilski prikolici so napravili nekakšne sani, tako, da je bilo delo flosarjev lažje.

Foto: T. Tavčar

ZDRAVICA ZELENEMU ZLATU

Hmelj — ta čudovita rastlina, ki se v borih štirih mesecih, ko se razvije iz zemlje, povzpne visoko, višje od vseh ostalih rastlin, ki je nežna, ki ji ni dovolj le nega pač pa potrebuje tudi ljubezen, praznuje te dni skupaj s svojimi gojitelji svoj praznik — dan hmeljarjev.

Letošnje praznovanje, ki je že enajsto po vrsti se je pričelo minulo soboto v dvorani kmetijskega kombinata Zalec v Zalcu. Tu je bil namreč družabni večer, ki so se ga poleg številnih hmeljarjev udeležili tudi predstavniki

družbenopolitičnih organizacij. Pozdravni govor je imel tov. Vinko ing. Kolenc, predsednik upravnega odbora poslovnega združenja STYRIA, ki ima tudi pokroviteljstvo nad prireditelji. Potem je goste pozdravil še dosedanji starešina Maks Hropot, obenem pa je v kratkem orisal tudi položaj kmeta-hmeljarja ter dosežke in želje hmeljarjev. Potem je predal starešinske dolžnosti novemu starešini Antonu Stožirju iz Trnovelj pri Celju. Ta se je za izkazano zaupanje zahvalil in zagotovil, da ga bo po vseh svojih močeh poskušal

tudi opravičiti.

Naslednje točke prireditve so vsi najboljše nestrno pričakovali. Predstavilo se nam je namreč trinajst brhkih slovenskih deklet, ki so se potegovale za naslov hmeljske princese. Za predlansko princeso so se zvrstile Horjak Hedvika iz Sentjanža nad Storami, Savinek Marta iz Zgornje vasi, Topovšek Lenka iz Zgornje vasi, Brglez Anica iz Ljubnega, Kroflič Zdenka iz Malih dol, Cokan Jelka iz Podkrajja, Kodre Angela iz Malih Braslovč, Simončič Irena iz Sevnice, Levč Apolonija iz Sentruperta,

Kerš Danica, Smiklavž p. Škofja vas, Drev Bernarda iz Prelske, Jerman Jožica iz Zahomce in Zabukovnik Stefka iz Polzele. Medtem, ko se je komisija ubadala s težko nalogo katera je najlepša sta starešina Anton Stožir in Vinko ing. Kolenc podelila priznanja trintridesetim zaslužnim hmeljarjem in hmeljarkam. Če smo imenovali dekleta, predstavimo še te zaslužne može in žene, ki so svoje življenje darovali hmelju in njegovi vzgoji in izboljšavi. Ti so: Antloga Hugo, Bistrovč Ana, Bizjak Martin, Brinovec Marija, Četina Ma-

rija, Dolar Miha, Ernesti Avgust, Glavnik Alojz, Grivec Franc, Holobar Julijana, Kumer Izidor, Karažija Jože, Križanec Dragica, Kos Franc, Kač Peter, Novak Franc, Okorn Franc, Orehovec Lovrenc, Pogačar Anton, Povše Jože, Podgoršek Franc, Pešec Stanko, Rojšek Jože, Stepčnik Franc, Skok Franc, Sitar Marija, Strenčan Jurij, Serbinjek Ivan, Smit Ivan, Super Ivan, Tomišek Angela, Vrbek Jela in Zaveršnik Franc. Ko so drug za drugim prišli in odšli nekateri še zdravi in močni ter obetavni, drugi že zgarani in s šestim, sedmim

križem, pa vendar poimenuje in vztrajnosti je predsednik komisije proglasil mlado hmeljsko princeso.

Anica Brglez, deklica desetih let, je torej dobila vskafecu za naslednje leto Starešina si seveda ni mislil kaj, da je ne bi prijel proročno in zaplesala sta proročnik v svojem vladanju. Sledilo je veselje, marširanje ni poskočnic, tako da se večer zavlekel tja v pozn jutranje ure. Sicer pa ni bilo šele začetek. Praznovanje se bo nadaljevalo prihodnjo soboto in nedeljo v Braslovčah.

TONJE TAVČAR

Za letošnjo hmeljsko princeso je kandidiralo 13 deklet, in sicer z leve proti desni: predlanska hmeljska princesa, ki je kandidatke za letošnjo vodila, sledile pa so ji Hedvika Horjak iz Sentjanža nad Storami, Marta Savinek iz Gornje vasi, Lenka Topovšek iz Miklavža, Anica Brglez iz Ljubnega, ki je bila kasneje izvoljena, Zdenka Kroflič iz Malih Dol, Jelka Cokan iz Podkrajja, Angela Kodre iz Braslovč, Irena Simončič, iz Sevnice, Apolonija Levč iz Sentruperta, Danica Kerš iz Smiklavža, Bernarda Drev iz Prelske, Jožica Jerman iz Zahomce in Stefka Zabukovnik iz Andraža nad Polzele.

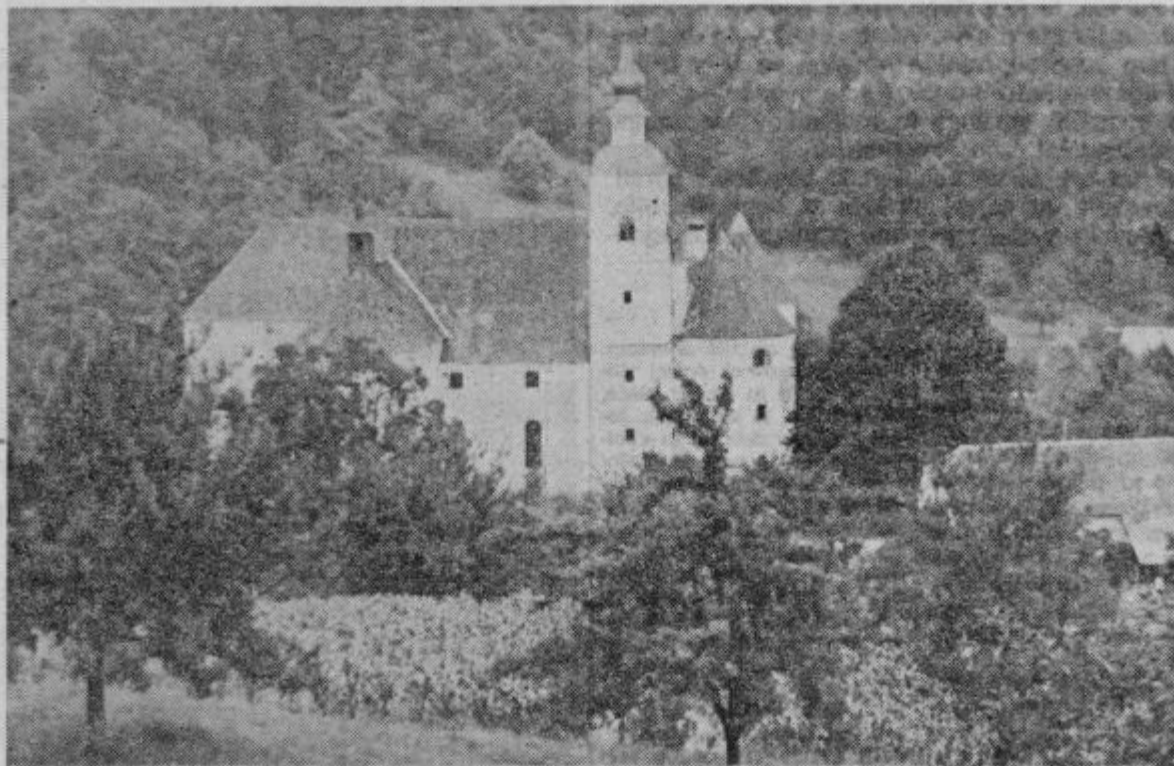
Foto: T. Tavčar

Sicer slikovito Obsotelje, nekdanj revna pokrajina, kjer bi se še cerkvena miš težko preživela, je s časom postala nekaj popolnoma drugega, to pa seveda velja tudi za ljudi, ki žive v njej.

Najprej se je razvoj dotaknil sosednjega hrvaškega Zagorja. Skozi Obsotelje je stekla železnica in odprla ljudem ob Sotli okno v svet. Potem je svet prisluhnil novicam o nekakšnih »atomskih toplinah«. Obsotelje je čez noč dobilo goste z vseh vetrov sveta. Prvič so Obsotelčani videli avto z ameriško tablico, prvič nekje daleč v sebi zaslutiti, da se poraja nekaj novega, dobrega za njih. Toplice so rastle, o njih so pisali časopisi.

Stoletja je skromna vasica Olimje skrivala v svojih nedrih drugo najstarejšo apoteko v Evropi. Freske Antoniusa Lerchingerja so bile prikrita lepote žejnim očem. Nikogar ni bilo v zakotje pod Rudnico. Z rojstvom atomskih toplin, ki so jih menda poznali že Rimljani, njen učinek pa prav gotovo že dolgo domačini, so začeli prihajati v Olimje pri Podčetrtku čudni romarji, občudovalci vsega starega in lepega. Cesta, nekdanj blagodat nepomembnega kraja,

LJUDJE OB SOTLI

OLIMJE: na desni strani stolp v katerem je druga najstarejša apoteka v Evropi. Freske Antoniusa Lerchingerja vlečejo...

IVAN AMON: »Človek se mora zanesti sam nase, potem bodo pomagali tudi drugi. Le cene bi morali nekako uskladiti, da ne bi skakale, kakor komu paše.«

je začela postajati veliko breme: njene velike luknje niso za ta čas, ki je čas asfalta in betona.

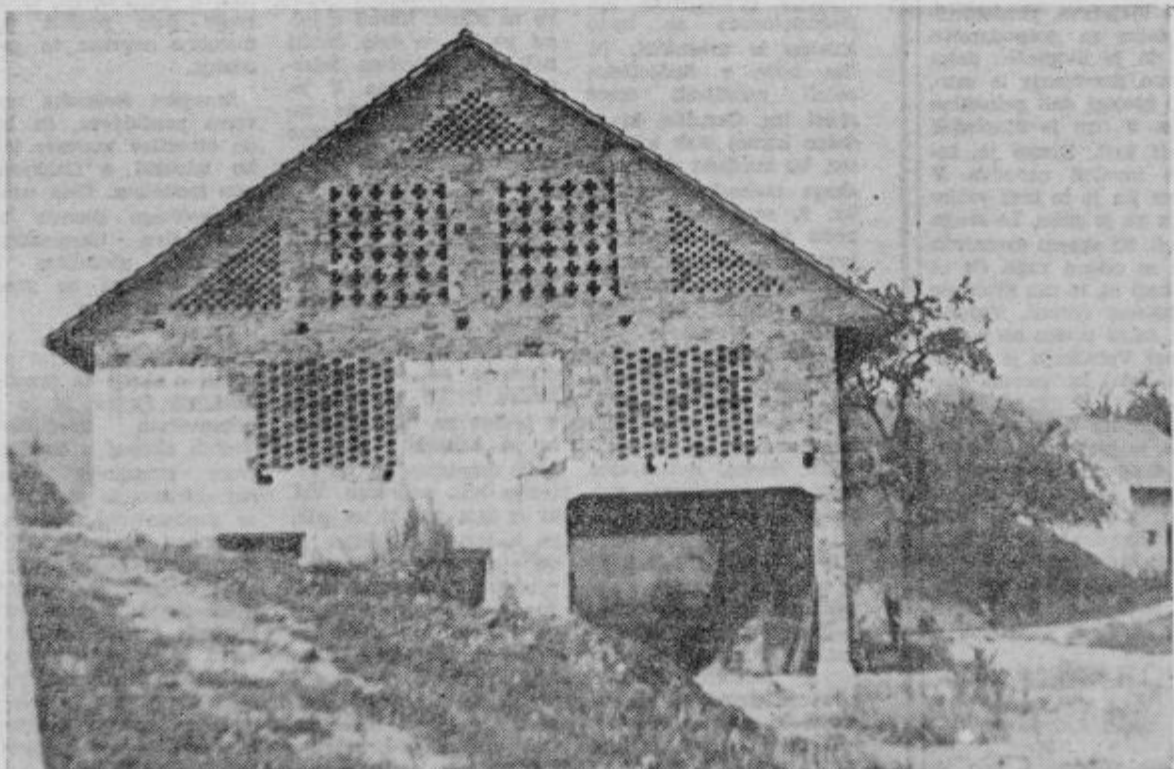
»Mnogo jih pride k nam, toliko, da resno razmišljamo, da bi si kar sami »potegnili« asfalt,« misli stari Pevčev oče iz Olimja, ki rad pove obiskovalcu nekaj besed o lekarni, s katero je tako vzrasel, da je že kar del nje.

Olimje nima gostišča pa ne bi bilo slabo, če bi ga imelo, najprej pa seveda cesto. Tako tudi razmišljajo Olimčani in zbirajo denar. Menda je že kar precej cvenka pricingljalo v malho krajevne skupnosti. Optimist je tudi Amonov Ivan, napreden gospodar tik nad Olimjem.

»Kaj pa mislite, cesta, ta nam bo pomagala. Ne čakamo, da bi nas čas prehitel. Zato zbiramo denar. 35 milijonov ga je že, nekaj pa bo, tako mislimo, prispevala tudi občina. Lekarno, vas, kmete naokoli, vse kar imamo, bomo odprli svetu. Potem bo že nekako.«

Kozarjevemu Tonč

Stoletja so se prepirali s Sotlo, stoletja so bežali pred njenimi kalnimi vodami in se spet vračali nazaj, ko so se vode umirile. Skoraj popolnoma enako je še danes: Sotla vsaj enkrat na leto plane iz svoje struge, se zapodi po travnikih, kjer raste kar nekam prekislava trava, da bi jo živina z užitkom pomulila. Mirni tolmuni so po svoje hinavski kot je hinavska reka sama — kopalce posrka vase, da ne vedo, ne kod ne kam. Sotla se ne spreminja, spreminjajo pa se ljudje, ki žive ob njej, spreminja se pokrajina, bolje se živi tod zadnje čase. A tudi reki, ki ločuje Slovence in Hrvate le po zakonu, so šteti dnevi njenega samopašnega vladanja. Da jo bodo zajezili, ji preprečili nadlegovanje obsoteljskega kmetiča, ukrotili njen tok, so se zmenili in kmalu bodo besede postale resnica. Ne samo ljudje, tudi Sotla, kalna, mirna reka, se bo morala pokoriti času.

V Amonovem hlevu je dovolj prostora za dvajset glav živine.

ku, slabo uro od Olimja, partizanu, ki se mu je nad glavo rušila bajta, so zgradili novo hišo. Nekaj tistega vetra, ki že dalj časa piha po Obsotelju, je prišlo tudi do njega in prevetrilo njegovo življenje. Amonov Ivan pa misli še naprej.

»Ze letos sem nameraval imeti jagode. Jakopin in Mraz jih že imata. Bil sem prepozen. Pa drugič. Živino-reja tudi nese. Počasi bom opustil njive, jih spremenil v travnike. Sam sem si naredil cesto, brez te v teh bregovih ne gre. Zgradil sem si nov hlev, deset glav moka v njem.« Amon si je hlev zgradil popolnoma z lastnimi sredstvi, pri čemer je ogromno garal tudi sam. Vino skoraj v celoti proda. Zeli si kupiti traktor, a je že tako: »Vse naenkrat ne gre!«

Počasi rine v boljše čase, če jih ne bo užival on, jih bo sin. Skoraj sleherno jutro, ob treh, štirih, petih, kakor pač je, kakor ga kliče delo, mu splava pogled proti Olimju in takrat si Ivan misli: »Vi, ki prihajate ogledovat tisto apoteko ali kar že je, vi že veste, boste nekoč prišli tudi k meni.«

Tale »prišli tudi k meni« pomeni Ivanu kmečki turizem. Tudi nova cesta, ki si jo je zgradil, pomeni kmečki turizem. Ivan se je že pozanimal in sedaj ve, da si prihajajo apoteko ogledovat tudi turisti, bolniki iz Atomskih toplin in račun v njegovi glavi je nadvse preprost. Tudi za marsikoga drugega s teh hribov se je nekaj stvari razrešilo na čisto enostaven način, čeprav morda leto, dve prej še niso vedeli, kam bi sami s seboj. Danes je precej ljudi zaposlenih v Atomskih toplinah... Tudi Koritnikov Andrej računa nanje. Olimski hribovi niso tako daleč.

Tam preko olimskih logov je Virštanj, je Kozjansko. Nič drugače ni tam in tudi tam je še del Obsotelja. Dobršen del vina že gre v toplice. Tu in tam je že našel kdo zaposlitev v toplinah. Prenekateri že razmišlja o kmečkem turizmu, o njem pa razmišlja čedalje bolj vneto šmarska občina. Nove hiše rastejo kot gobe po dežju in nerazvitost se hitro umika močnemu vetru, ki je premaknil tudi Kozarjevega Tončka in ga prestavil v novi čas.

Ceste med vinogradi in travniki se raztegujejo kar čez noč. Zidanice nič več ne života-rijo. Plantaže jagod zamenjujejo koruzo, krompir, žito in oves. Voliči stoje pitani v hlevu, na njih mesto stopajo traktorji, kosilnice brne po Kozjanskem, po olimskih hribovih, po Imenski gorci in obsoteljskih ravninah.

Takšno je to življenje v Obsotelju Sotla, mirna, kalna reka, tu in tam še zadržti, v pisarnah pa že pripravljajo načrte za akumulacijsko jezero Vonarje. Pripravljeni so že milijoni za nove toplice, pri kraju so razmišljanja o ureditvi virštanjskega kompleksa. Ljudje ostajajo doma.

MILENKO STRASEK

Sosed v nesreči

STRAN VRŽENI MILIJONI!

Pravzaprav bi bil bolj primeren naslov, ki bi vključeval besedo — odgovornost. Odgovornost je tisto, kar bo ostalo, tudi če se vse drugo poravna in zgledi. Zakaj gre?

Gre za plaz.

Za plaz, ki je nekoč moral že biti, ki je potegnil pred nedavnim, zasul krajevno cesto in ogrozil gradbišče ter staro hišo, v kateri je živel družina Silvestra Stopinška. Živela je tam do predpretekla nedelje, ko je v hribu začelo treskati in pokati, kot bi odmevali strelji pušk, ko se je začela zemlja ponovno premikati in ko so s pomočjo gasilcev in miličnikov ter enega samega soseda rešili iz stare hišice vsaj prenosno imetje.

Ko so hiteli odnašati iz hiše stvari, so se nekateri iz sosesčine zbrali — pa ne v pomoč. Jeza nad človekom, ki naj bi bil kriv za cesto, je bila daleč močnejša od čuta, da je človeku v sili spodobno pomagati. Zmerjali so, se norčevali, celo ploskali.

Ljudje ...

KAJ HIŠA, CESTA, CESTA!

Tu bi bilo treba res desetkrat premisliti in le enkrat reči. Toda pri obsodbah smo kar se da nagli. Zlasti, če smo prizadeti.

Občani iz Strmce kažejo s prstom na Stopinška. S kopanjem je razdražil plaz! Da ni poslušal njihovih svaril! Da je bil trmast in da zdaj ima, kar je iskal, da pa je njim odžrl cesto, ki so jo s prispevki in prostovoljnimi delom sami zgradili.

Stopinšek pa kaže dokumentacijo geološkega zavoda SRS, ki zatrjuje, da je parcela zazidljiva, da nevarnosti plazu ni. Zaradi tega, ker je verjel strokovnjakom, ker je želel biti enkrat na svojem, ker bi rad ženi ohranil rodni dom, zaradi tega je zdaj črna ovca v grapi, kjer trma ni tako redek pojav.

Ni redek pojav zato, ker je krajevna skupnost Laško že pred leti imela hude stroške zaradi plazu ob gradnji ceste, ko so občani hoteli po svoje. To je iz časov, ko je bil napisan tisti znameniti napis »smrt izdajalca«, kar tudi ni znamenje velike človekoljubnosti.

Če trezno pomislimo, koliko je Stopinšek kriv? Ker je verjel prodajalcu, da teren ni plazovit, ker je verjel geologom in njihovemu uradnemu mnenju. Verjel jim je bolj kot sosedom. Je pač v tej grapi prišlek. Prišlek pa je vedno nezaupljiv do okolja, kot je to okolje bolj sovražno do prišlekov, kot bi bilo do svojih.

Vsa laška okolica je plazovita. Celo v mestu, kjer gradijo vrtec, blijejo bitko s plazom. A so strokovnjaki od samega začetka zraven. Kdo ne tvega, ko zasadi lopato v zemljo? Vsi, ki so zadnjih 20 let zidali na laškem območju, tvegajo. Zakaj? Ze zato, ker je znano, da je to območje v deveti potresni stopnji.

Obsoditi nekoga, ki je že v stiski, je lahko.

Kriviti nek zavod, ki je vrh vsega še daleč v Ljubljani, je jalova zadeva. Oni se bodo že izmazali, meni ljudska misel.

»Kaj to, če je zdaj Stopinšek pobral šila in kopita? Sam si je kriv. Kdo bo nam vrnil cesto?«

Točno. Tudi to je res. Kdo?

Res je, da bo cesta morala biti usposobljena, jasno pa je tudi, da bo treba najprej umiriti plaz. Občina je že namenila iz cestnega sklada določeno vsoto, kot na občini zdaj iščejo možnost, kako spraviti Stopinškovo družino pod streho, ker čez zimo na odprtem podstrešju starša z otroki ne bosta mogla ostati.

KDO JE KRIV?

Janko Zdovec, predstavnik krajevne skupnosti Laško meni, da bi Stopinšek sicer upravičeno moral prisluniti tudi svarilom. Njegov prednik pri stari hiši ni brez vzroka posadil vrbo žalujko, ki posrka veliko moče in veže s koreninami plazovito zemljo. Vendar pa je Stopin-

Silvo Stopinšek.

šek z enako pravico verjel strokovnjakom. Navsezadnje je tehnik, vzgojen tako, da mu strokovno mnenje pomeni največ. Uštel se je, ker so se uštel strokovnjaki. Strokovnjaki pa so prišli, pogledali, nikogar nič vprašali, šli, izdali pozitivno mnenje in konec. Tam v tisti dolini pa je že vlekel, vleče in še bo. Stopinšek je kriv le toliko, če se morebiti ni držal vseh navodil, ki so mu jih dali.

Neža Mejačeva, predstavnica oddelka za gospodarstvo pravi, da je Stopinšek dobil gradbeno dovoljenje le zato, ker so geologi dali pritrdilno mnenje. V tem je Stopinšek v celoti krit. Drugo je, kako je izpolnil navodila. V glavnem jih je in tudi veliko denarja ga je stalo. Le enega ni storil. Ni skopal drenažnih jarkov za odvod vode. Če bi storil tudi to, bi mu nihče ne imel ničesar očitati. Vprašanje je, če bi potem ne potegnil plaz? Vprašanje je navsezadnje, kdaj bi vseeno plaz vlek, četudi Stopinšek ne bi zasadi lopate v zemljo. Vsa Strmca je plazovita. Od tam in od drugod pa prihajajo ljudje, od katerih zahtevamo mnenje geologov, češ, tam kjer mislijo zidati so tla čvrsta, bolj kot kjerkoli na svetu. Pa se vsakemu lahko zgodi, kot se je Stopinšku.

PORAŽEN — A UP

Eno ob vprašanju, kdo je kriv, drži kot pribito. Silvo Stopinšek zagotovo ni vrgel proč dvanajst starih milijono-

nov, da bi nagajal sosedom. Toliko je namreč doslej vložil od svoje in ženine plače, od kreditov, ki jih je dala železarna, kjer dela on in »Volna«, kjer dela ona. Za vodovod, za elektriko, za tisto nesrečno skarpo, ki jo je zdrobilo kot hišo iz kart, za sanacijo plazu. Vse kar mu je ostalo, so cementni zidaki, nekaj lesa in strešna kritina.

Zemlja, kolikor jo ima, je en sam plaz. Škoda misli, da bi se kdaj vrnil. Izdala ga je zemlja, ki se ji je tako posvetil in se je oklepal, kot vsi v tisti grapi. In slovo ono nedeljo mu je tudi odprlo srčnih ran, če so pa ploskali, ko so pokale stene in strop, ko je ujma grozila pokopati vse pod seboj.

Kaj bi rad? Najprej se je želel zahvaliti milici, gasilcem, kolektivu »Volna« in štorske železarne za pomoč pri reševanju. Želi, da bi kje našel košček trdnih tal, kjer bi začel znova. Pa raje na samem. Ljudi se je začel bati. Je bilo treba?

Besedilo: J. KRASOVEC
Slike: D. MEDVED

Tako rine plaz proti hiši. Koliko strahu, jeze, stroškov.

KOZJANSKO
OBSOTELJSKI
DROBIŽ

Dolgo pričakovani upi Podčetrtčanov se bodo končno le uresničili. Te dni bodo v Podčetrtku začeli asfaltirati ceste skozi trg. Cestišče, ki je dolgo komaj slab kilometer, bo končano do šmarskega občinskega praznika, 9. septembra, ki ga bodo šmarski občani tokrat praznovali v Podčetrtku. Tako bo enkrat za vselej konec zoprnemu prašenju, ki ga je povzročalo vsako vozilo, vozeče skozi sicer prijeten trg. Nova asfaltna prevleka bo tako še ena pridobitev za trg, ki ga turistični razvoj, zahvaljujoč atomskim toplicam, vidno prehiteva.

V Šmarju pri Jelšah že nekaj časa obratuje kmetijski strojni servis, ki se je razvil iz prejšnje mehanične delavnice. Strojni servis izdeluje hlevsko opremo: privezovalne naprave in rešetke za hleve. Pred dnevi pa je

kmetijski kombinat Zalec, poslovna enota Šmarje pri Jelšah, spustil v obratovanje prvo betonarno, ki se bo ukvarjala izključno le z izdelovanjem zidakov za kmečke proizvajalce. V betonarni, ki stoji v Pristavi, bodo izdelovali kvadre za hleve ter betonske zidake za silose, hkrati z njimi pa se bo dalo dobiti tudi vse potrebne železne dele za silose. V jesenskem času bodo začeli delati še betonske stebre za vinograde.

Šmarska Delavska univerza si je pred časom zamislila izredno zanimivo akcijo, ki jo je že začela izvajati. Njen namen je, da bi v najkrajšem času zbrali vse umetnike-amaterje na svojem območju in jih evidentirali, v poštev pa bi prišli vsi, ki se kakorkoli ukvarjajo z ustvarjanjem na katerem koli področju. Vsi, ki si žele, da bi za njih ne vedeli le sosedje ter da bi svoja snovanja predstavili širšemu krogu ljudi, morajo poslati na šmarsko Delavsko univerzo tri svoja dela in pa življenjepis. Doslej imajo na Delavski univerzi že deset kandidatov, umetnikov-amaterjev.

Naslednja razstava v pivnici v Rogaški Slatini bo znova posvečena slikarjem. Tokrat, 28. avgusta, bosta v pivnici razstavljala slikarja Gorazd Šefran in France Peršin. Oba sta že razstavljala v večjih slovenskih in jugoslovanskih mestih pa tudi v inozemstvu in za svoje delo prejela pomembne nagrade in priznanja.

Šmarska Delavska univerza predvideva, da bodo otvoritev razstave lahko združili s Cankarjevim recitalom. Dela našega velikega literata bo bral član Slovenskega ljudskega gledališča iz Celja, kdo pa bo zaenkrat še ni jasno.

Ker smo že večkrat poročali o akciji na kmetiji Zorkovih fantov, ki jo je organiziralo uredništvo Večera skupaj z uredništvom Kmečkega glasu, naj povemo še to, da so se predstavniki krajevne skupnosti Vinski vrh, kamor spada Loka pri Zussmu, domači kraj fantov, pred dnevi v posebnem pismu javno zahvalili vsem, ki so sodelovali pri tej akciji. Krajevna skupnost Vinski vrh se zahvaljuje za pomoč Splošnemu gradbenemu podjetju

Rogaška Slatina, Cestnemu podjetju Celje, Vodovodni skupnosti NIVO Celje in Kmetijskemu kombinatu Sentjur. Prav tako se zahvaljuje vsem mladincem in mladinkam ter ostalim, ki so prispevali na pomoč, hkrati pa tudi vsem novinarjem, ki so bili prisotni ali so kakorkoli pomagali s svojim delom. Zahvala velja tudi za tovariše obeh naših medijev: Tednika in Radia.

Krajevno skupnost Vinski vrh pa moti dejstvo, da se nikjer v časopisju ni pojavila vest, da je ogromen delež pri delovni akciji, ki je prebivalcem prinesla cesto, prispevala prav krajevna skupnost Vinski vrh. Sama je pripravila skoraj ves material, na akcijo so poslali dva kamiona in dva traktorja, vse prevoze pa so plačali sami. Iz tega sledi, da so v sami akciji sodelovali prebivalci vseh osmih vasi, kolikor jih je v krajevni skupnosti Vinski vrh, ne sicer neposredno, a vendarle. Tudi te vasi si žele cesto in zato krajevna skupnost upa, da bodo ob podobnih prilikah znova složno nastopili kot pri Zorkovih fantih.

MILENKO STRASEK

ZMAGOSLAVJE ATLETIKE!

Velika prireditev — APE 73 — je končana.

Mirno lahko zapišemo, da je tekmovanje, kjer so nastopili najboljši atleti ZRN, Finske, Poljske, Švice, Španije in Jugoslavije, popolnoma uspelo. Vsi so bili izredno zadovoljni: tako atleti, kot gledalci in ne nazadnje organizatorji, ki se jim je v nedeljo zvečer po končanem tekmovanju odvalil kamen od srca. Prestali so veliko preizkušnjo in za uspešno izvedbo dobivajo z vseh strani samo priznanja.

Nemci so opravičili vlogo glavnega favorita in suvereno zmagali. Finci so navdušili s celo odličnih posameznikov osvojili drugo mesto in tako z Nemci iz Celja potujejo na evropski atletski festival v Edinburh na Škotsko. Poljska atletika je v krizi, kar smo lahko videli tudi v Celju. Bili so v zadnjem letu rešeni kvalifikacij. Na repu sta se znašli reprezentanci Švice in Španije.

Bila je resnično velika prireditev: tako po udeležbi, kot po rezultatih in organizaciji.

Oba dneva je bilo na programu 20 disciplin in v štiri največjih so tekmovalci ZRN, Finske, Poljske, Švice, Španije in Jugoslavije izboljšali rekorde stadiona:

100 m: Reichenbach Ralf (ZRN) 20,18 m
400 m: Honz Karl (ZRN) 5,43 cm

800 m: Baumgartner Hans (ZRN) 783 cm
10 km: Uhlemann Detlef (ZRN) 28:30,0

5000 m: Rihm Karl-Hanz (ZRN) 71:40 m
10 km: ZRN 39:36
100 m ovire: Hewelt Jerzy (Poljska) 50,35

1000 m: Sittonen Hannu (Finska) 89,02
2000 m ovire: Kantanen Tarmo (Finska) 8:30,4

1000 m: Joachimowski Mirosław (Poljska) 16,36 m
1000 m: Kehma Pentti (Finska) 64,92 m

5 km: Norpoth Harald (ZRN) 13:47,8, Päiväranta Pekka (Finska) 13:47,8
1000 m: ZRN 3:03,04

1000 m: Kalliomaki Antti (Finska) 543 cm

Kot zanimivost naj omenimo, da je Stanko Lorger še vedno ostal skupaj z Italijanom Ottosom rekordner v teku na 110 m ovire in to že leta 1958! Letos je že petdeset let, rekord pa še vedno ostaja — 13,8. Na APE 73 je rekord stadiona najbolj izboljšal Finec Kalliomaki pri 543 cm (prejšnja rekorderica sta bila Celjan Lešek in Španijan Dionisi s 480 cm, ki pa je rekord kar 543 cm!).

V Celju so nastopili trije evropski zmagovalci, vsi trije pa so doživeli težke porazen. Wolferman je moral priznati premoč Sittonena v teku kopja, Poljak Komar je bil komaj tretji v metu krogle, najslabše pa se je odredil dvakratni olimpijski zmagovalac Firenc Viren, ki je bil komaj četrti v teku

na 10 km in je moral priznati celo premoč našega Draga Zuntarja. Dokaj žalostna bilanca olimpijskih zvezd, vendar takšen je pač šport!

Veliko smolo so imeli Španci, ki so v Celje pripotovali brez kovčkov in ostale priljage. Medtem, ko so po kasnejših posredovanjih vse dobili, pa je brez vsega ostal samo maser ekipe. Ker je potreboval pripomočke za masiranje tekmovalcev, so odšli v celjske lekarne, kjer pa niso dobili ničesar takšnega, kar je Španec potreboval. Kljub temu se je tudi za njih vse dobro končalo, saj niso imeli resnejših poškodb, razen pri olimpijskem finalistu Haru, ki je zaradi stare poškodbe gležnja moral odstopiti. Harov trener je povedal, da skoraj vsak četrti tek njegov varovanec prav zaradi te poškodbe odstopi.

Španci so bili sploh najbolj veseli in zaradi prešernih razigranosti so jih imeli vsi radi. Z vsem so bili v hotelu Evropa zelo zadovoljni (rekli so samo, da je premalo tušev!), Slovenija pa jih je spreminjala na severne predele Španije. Ob koncu so si vsi nakupili otroške pištole, s katerimi so že pri kosilu na veliko streljali. Svojevtrsten užitek!

Naša redakcija je v nedeljo dopoldne pripravila piknik ob novem Šmartinskem jezeru, katerega so se udeležili skoraj vsi domači in tuji novinarji, ki so poročali s prireditve. Ko smo izstopili iz Izletnikovega avtobusa (tokrat je na veliko presenečenje in veselje vseh pripeljal pravočasno), je znani komentator ljubljanske televizije Tugo Klasič obstal, si nekaj časa ogledoval jezero, nato pa rekel:

«Tako se upokojim pa tukaj postavim hotel in bom lepo živell»

Ob Šmartinskem jezeru namreč se danes ni niti provizoričnega gostinskega objekta, kljub temu da je tam vedno izredno veliko turistov, pa ne samo iz Celja, temveč iz vse Slovenije in drugih republik. Dobiti pa ne morejo niti navadne vode. To je naš turizem!

Trije poljski novinarji so bili nad vsem tako navdušeni, da so rekli, da bi ostali kar tam, medtem ko sta dva novinarja iz ZR Nemčije napovedala že za prihodnji mesec, da prideta ob Šmartinsko jezero taborit.

Za odlično razpoloženje v prijetnem borovem gozdiču so poskrbeli fantje narodnozabavnega ansambla Borisa Terglava, ki so s svojimi vižami tako navdušili vse prisotne, da so ob koncu celo združno zaplesali kolo. Ansambel je odšel celo v čoin in med vožnjo okoli obale igral. Vrli možje Karl Smauc (specialist za pečenje rib), Damjan Bervar in Berni Strmčnik (specialista za pečenje odojka) in Jože Zagode (specialist za različne in čevapčiče) so ob prostovoljni asistenci poznanke televizijske komentatorke Milke Babovič poskrbeli, da ni bil nihče lačen. Predvsem tuji novinarji pa so bliskali s fotoaparati, da bi si za spomin ohranili lep in prijeten dogodek ob Šmartinskem jezeru.

Predvsem pa smo se odločili za sistem samopostrežbe: vsak je lahko pekel (če je znal!) in si natakal iz sodčkov vino (bilo je zelo dobro, dobili pa smo ga pri Milošu Planinšku, direktorju hotela Evropa!) ali pivo (podarila ga je Pivovarna Laško).

Za vse prisotne smo pripravili ob odlični organizaciji celjske ribiške družine ribolov, katerega so se novinarji z veseljem udeležili. Za najboljšega ribiča se je izkazala novinarka RTV Zagreb Stefica Szili, najmanjšo ribo

pa je ujel novinar RTV Beograd Dragan Nikitović. Slednji je bil tako besen, da je trdil, da v vodi sploh ni rib, kar pa ga je njegova kolegica Stefica krepko demantirala. Oba sta dobila kot nagrado tehtnici tovarne Libela. Pripravili smo tudi velika panno, kamor so se vsi udeleženci piknika podpisali. Za vsak podpis smo delili naša spominska darila in to nožke za odpiranje pisem. Novinarji pač veliko pišemo, dobivamo veliko pošte in bo to najbolj prišlo prav.

Piknika je bilo vse prekmalu konec, vrniti se je bilo treba, kajti popoldne je bilo še tekmovanje. Največje priznanje pa nam je, da so bili vsi zadovoljni, ljubljanska kolega Marko Rožman in Henrik Ubeleis pa sta povedala nekako takole:

«Bila sva na številnih največjih tekmovanjih po svetu, vendar kaj takšnega nisva doživela. Povsod je bilo vse strogo zadržano, samo delali smo, tu pa smo se nekaj ur tudi prijetno razvedrili.»

Se nekaj smo podelili: pokal najboljšemu celjskemu reprezentantu. Veseli smo, da ga je letos (podelili smo ga že petič) dobil Peter Svet, ki se vse bolj razvija v odličnega atleta na srednjih in dolgih progah, v zadnjem času pa tudi v teku na 3000 m ovire, kjer je prav v Celju izboljšal dve let stari rekord Slavka Špana — 8:34,4. Čestitamo!

Občinska zveza za telesno kulturo Celje je podelila pokal za najmlajšega Celjana na tekmovanju — to pa je bil novopečeni Celjan Zdravko Pečar.

Odlično se je odrezal tudi Miro Kocuvan, ki je bil peti na 200 m, nastopil pa je tudi v obeh reprezentančnih štafetah.

Kapetan reprezentance je bil celjski veteran Roman Lešek (šesti pri skoku ob pa-

Peter Svet prejema iz rok našega novinarja Jureta Krašovca pokal za dosegel na APE 73. Dosegel je nov državni rekord v teku na 3000 metrov ovire — 8,34,4.

Foto: Drago Medved

lici — 450 cm), ki se je s tem nastopom izenačil po nastopih v državni reprezentanci s Stankom Lorgerjem — oboja sta namreč nastopila v dresu z državnim grbom po 38 krat. Prav zato Romanu še posebne čestitke.

Kaj lahko rečemo o tekmovanju? Popolnoma je uspelo. Vse ocene so odlične, organizatorjem pa gre vsa pohvala za resnično mojstrsko izpeljano prireditev APE 73. 150 milijonov ljudi je preko televizije spremljalo tekmovanje ali bralo o njem v časnikih in prepričani smo, da je to najboljša reklama za naše mesto in našo atletiko. Tega bi se morali predvsem odgovorni bolj zavedati.

Vilko Lunčer, Sportske novice (Zagreb) je v svojem poročilu med drugim zapisal: «Celjani so lahko ponosni, saj so organizirali in do konca izpeljali sportno tekmovanje na najvišji svetovni ravni.»

Ne bi bilo prav, če bi pozabili na pošto, ki je vrhunsko izpeljala svoje izredno težavno delo. Vsak, s katerim smo se pogovarjali, je rekel: «Če koga hvalite, potem morate pošto.»

In res jih moramo. Največ poročil preko te-

leksa je odpotovalo na Finsko, in sicer 73 (skupaj 895 minut!), sledijo ZR Nemčija 18 zvez (296), Jugoslavija 12 (110), Švica 13 (246), Španija 11 (203) in Francija 2 (24), medtem ko ni niti eno poročilo bilo oddano preko teleksa za Poljsko. Telefonskih pogovorov je bilo z Jugoslavijo 40, ZR Nemčijo 25, Švico 33, Finsko 25, Španijo 5 in Italijo 6, v Poljsko pa ponovno nobeden. Finci se niso mogli načuditi, da so dobili zvezo z domovino že v petih minutah, kar se jim ni dogodilo niti na olimpiadi v Münchnu. Nekaj težav je bilo pri vezah s Španijo, kar pa ne zmanjšuje velikega dela, ki ga je opravila celjska PTT.

Poročilo o doslej največji atletski prireditvi v Celju zaključimo z izjavo zmagovalca v teku na 110 m ovire Poljaka Miroslava Wodzynskega (polfinalist OI v Münchnu, državni rekord s 13,4): «Veliko sem prepotoval, vendar tako lepo urejenega stadiona, ki je samo za atletiko, in tako navdušenega občinstva ter sploh zanimanje majhnega mesta za atletiko nisem videl še nikjer. Vedno bom rad prišel v Celje.»

TONE VRABL

Tekmovanje je otvoril predsednik IS SRS Andrej ing. Marinc, ki je bil tudi pokrovitelj prireditve. Ob njem: predsednik AD Klavivar Mitja Pipan in Todor Todorov (Bolgarija), delegat IAAF, mednarodne atletske zveze (od desne proti levi). Foto: Tone Tavčar

Tudi tokrat se je tekmovanja udeležila Skokova mama (v sredini), kateri je zmagovalac v teku na 100 m Nemeč Hirscht izročil cvetje. Letošnje tekmovanje je bilo namreč povezano tudi s tradicionalno prireditvijo «Skokov memorial» kot spomin na odličnega atleta Ferda Skoka, ki je padel v partizanih. Foto: Berni Strmčnik

ženin vsakdan

ZA PRIJETNE POLETNE VEČERE

Še vedno je tu poletje in topli poletni večeri. Takšni večeri, sprehodi, ples in ostale zabave pa zahtevajo nekoliko drugačno obleko.

Model na skici je primeren prav za takšne priložnosti, poleg tega pa upošteva vsa modna pravila letošnjega poletja. Spredaj ima V izrez, naramnice pa se zavežejo zadaj na vratu. Zadaj ima obleka na hrbtu velik izrez, kar je letos zelo moderno. Pas se zadaj zaveže v pentljo. V krilu je obleka valovita in mehko pada. Dolžina pa je povsem odvisna od vas samih, prav lahko je obleka tudi dolga.

Staša Gorenšek

POROKE

CELJE
Poročilo se je 16 parov, od teh: STANISLAV RAMSAK, Smarjeta in ANA JAGER, Celje; FRANC JANŽIČ in MELSNJA ULČNIK, oba iz Celja; CIRIL SPES, Arolin in IVANKA SPRINGER, Toronto; ANTON PLEVČAK in MOJCA MOTALN, oba iz Celja; BORIS LAH, Celje in BREDA KOJARIČ, Maribor; JOZE PEŠAK in LIDIJA KRIZMAN, oba iz Celja; JOŽEF KOVAČ, Celje in ANA GAJSEK, Dobovec; VALENTIN ŽIZEK in MARLIJA KASTELAN, oba iz Celja ter VILJEM JAUSOVEC in SILVA MLAKAR, oba iz Celja.

LASKO
IVAN GRESAK, rudar, Turje in MAGDALENA VETERNIK, gospodinja, Belovo; FRANC OSTANEK, tehnični risar, Ljubljana in MARLIJA POLANC, delavka, Tevče; KONRAD VRBNJAK, mesar, Laško in BRIGITA PASCINSKI, Ukalca, Marijina vas.

ROJSTVA

CELJE
31 deček in 26 deklic
LASKO
1 deček
SMARJE PRI JELSAH
1 deček

KINO

KINO UNION:
do 12. 8. amer. barv. film MOST NA REMAGENU,
do 13. do 15. 8. nem. barv. film BALZAKOVE GRESNICE.

KINO METROPOL:
8. 8. 8. japonsk. barv. film DO-DES-KA-DEN,
od 10. do 12. 8. amer. barv. film LETALISCE,
od 13. do 14. 8. amer. barv. film DIVJI MOŽ,
od 15. 8. dalje ital. barv. film MOJ REVOLVER, MOJA PRAVICA.

DOM IN LETNI KINO:
do 10. 8. ital. barv. film ZA DOLAR VEČ,
od 11. do 12. 8. franc. barv. film USODNI PLEN,
od 13. do 14. 8. angl. barv. film KAPITAN NEMO IN PODVODNO MESTO,
od 15. 8. dalje ob 16. uri šved. barv. film PIKA NOGAVICKA PREKO SEDEM MORIJ, ob 18. in 20.30 pa nemški barv. film PO SOČOLOVI SLEDI.

prometne nesreče

150.000 DIN ŠKODE

JANKO PETKOVNIK, 21, iz Pesjega je prehitel tovorni avtomobil MB-425-61, ki je vozil iz Gomilkega proti Celju. Ker je zmanjšal hitrost, je voznik tovornjaka zavil v levo, da ne bi trčil v Petkovnikov avto. To pa je povzročilo, da je čelno trčil s tovornim avtomobilom koprsko registracije, s katerim se je iz nasprotni smeri pripeljal JOZE GRABNER. Pri trčenju sta se težje poškodovala voznik GRABNER in sopotnik v mariborskem tovornjaku DRAGO BOBNARIČ, škoda pa je za 150.000 dinarjev.

MOPEDIST PRED TOVORNJAK

ALOJZ MACEK, 25, iz Lopace je vozil z tovornim avtomobilom iz Rogaske Slatine proti Celju. V Sentjurju je pripeljal nasproti mopedist ANTON ZANJKO, 34, iz Celja, ki je tik pred srečanjem nenadoma zavil v levo pred tovornjak in se pri tem težje poškodoval.

VINJEN VOZNIK

LUDVIK MACEK, 40, iz Celja se je vozil iz Lahomnega proti Laškemu. Na preglednem in ostrem ovinku v Marija Gradu je zaradi prehitre vožnje zapeljal v levo v mostno ograjo in poškodoval avtomobil za 31.000 dinarjev ter ograjo za 500 dinarjev. Alkotest, v kateri je pihal, je v celoti pozelenel.

BREZ IZPITA

FRANC BODNIK, 46, iz Dobrovelj, je zapeljal z mopedom s stranske na glavno cesto v Ljubiji v trenutku, ko je po njej pripeljal BOGOMIR TRAUER, iz Smartnega ob Paki. Dobnik, ki je vozil brez izpita in z neregistriranim in tehnično nepregledanim mopedom, se je pri trčenju z osebnim avtomobilom težje poškodoval.

UTRUJEN VOZNIK

JANEZ PRESIČEK, 34, iz Radeč je pripeljal v pregledni desni ovinek v Debro in zaradi utrujenosti zapeljal v levo, kjer je zadel v občestni kamen in se nato z avtom prevračal še 21 metrov. Pri tem sta se lažje poškodovali sopotnici MILICA in POLONCA PRESIČEK, na avtomobilu pa je škoda za 16.000 dinarjev.

NESREČA NA POSTAJI

RUDI ŽUPEVC, 30, iz Pečja pri Sevnici, premikač na železniški postaji v Sevnici je med premikanjem skočil z vagona, da bi dal signal strojevodji. Takrat pa je pripeljal brzi električni vlak, ki je zadel Župevca in ga zbil 6 metrov po tirih. Župevc je hudo poškodovan obležal, nato pa so ga prepeljali v celjsko bolnišnico.

ZA VROČE POLETJE

velika izbira

OBLEK KOPALK

BLAZIN ZA NA VODO
SONČNIH OČAL
CAMP GARNITUR

VSE ZA DOPUST IN VIKEND

VELEBLAGOVNICA

TRKONINO

CELJE

S KUPONOM **T** -NA IZLET V ŠVICO

Vsi, ki bodo od 25. 6. do 31. avgusta kupili blago na oddelkih moške, ženske in otroške konfekcije, perila, pletenin, metrskega blaga ter tekstilne galanterije v vrednosti najmanj 300.- din, prejmejo nagradni kupon.

Žrebanje kuponov bo 4. septembra.

40 srečnih izžrebancev bo potovalo na prijeten izlet v Švico. Vabi vas

VELEBLAGOVNICA **T**

RADIO Celje

Začetek dopoldanskih oddaj ob delavskih ob 8.10 s poročili, 8.30 — dopoldanska srečanja, 8.50 — področni zapisi, Zaključek ob 9. uri.

Začetek popoldanskih oddaj ob delavskih ob 16.00 s poročili, 16.05 — naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, 16.40 — zabavni globus, 17.00 — kronika, 17.15 — obvestila, zaključek ob 18.00.

Cetrtek, 9. avgusta: 8.50 — Pod Konaško goro; 17.30 — V galeriji kulturnih in zgodovinskih spomenikov: Ivan Stopar-Svetina; 17.45 — Zabavni svoki.

Petek, 10. avgusta: Med dopoldanskimi srečanja: Staša Gorenšek — Modni nasveti; 8.50 — Po laški občini; 17.30 — Mladinska oddaja; 17.45 — Otroški sbori.

Sobota, 11. avgusta: 8.50 — Celjski odmevi; 17.30 — Za prijeten konec tedna.

Nedelja, 12. avgusta: 10.30 — Napoved časa in sporeda, poročila; 10.35 — Predstavljamo vam (Tugomer Voga iz Stor); 11.00 — Pogovor s poslušalci; 11.20 — Obvestila; 11.35 — Zabavni globus; 11.55 — Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 12.45 — Literarna oddaja: Drago Kumer — Na dopust; 12.58 — Nedeljske glasbene razvedrilo; 13.28 — 60 minut za razvedrilo; 14.30 — Zaključek oddaje.

Ponedeljek, 13. avgusta: 8.50 — Sentjurski-smarski utrinki; 17.30 — Sportni pregled; 17.45 — Novo pri Jagotoni.

Torek, 14. avgusta: 8.50 — Po Savinjski dolini; 17.30 — Torkova reportaža; 17.45 — Novosti naših domačih ansamblov.

Sreda, 15. avgusta: 8.50 — Zivljenje ob Paki; 17.30 — Iz dela občinskih skupščin; 17.45 — Crnska duhovna pesem.

TV spored

NEDELJA

8.55 NEZNANI LETEČI PRED METI — serijski barvni film (Ljubljana)

9.45 POLKA JE UKAZANA — barvna oddaja (Ljubljana)

10.10 KMETIJSKA ODDAJA (Zgb)

10.55 OTROSKA MATINEJA: Mačkon in njegov trop, Pustite jih živeti — barvna filma (Ljubljana)

11.50 POROČILA (Ljubljana)

11.55 TV KAZIPOT (do 12.15) NEDELJSKO POPOLDNE (Po domače z ansamblom Mihe Dovžana, Po daljnem Posavju, IGRE BREZ MEJA (Ljubljana)

17.00 MEDNARODNI ROKOMETNI TURNIR — prenos iz Doboja (Sa) — v odmoru REZERVIRAN CAS (Ljubljana)

18.15 POROČILA (Ljubljana)

18.20 NOČOJ NOVA ATRAKCIJA — barvni film (Ljubljana)

19.45 RISANKA (Ljubljana)

19.50 CIK-CAK (Ljubljana)

20.00 TV DNEVNIK (Ljubljana)

20.30 3-2-1 in TV Barometer (Lj)

20.35 A. Marodić: PRVE PRASKE — oddaja iz serije Nora hiša (JRT) (Ljubljana)

21.15 TUJI PEVCI V NAŠEM STUDIJU (Zagreb)

21.30 Sportni pregled (JRT)

22.00 POROČILA (Ljubljana)

22.05 MEDIGRA (Ljubljana)

22.20 BALKANSKE IGRE V PLAVANJU — posnetek iz Dubrovnika (Zagreb)

UHF — oddajnik Kravec:

20.00 TV DNEVNIK (Zagreb)

20.30 CELOVEČERNI FILM (Beograd II)

22.00 24 UR (Beograd II)

22.00 24 UR (Beograd II)

22.05 POROČILA (Ljubljana)

UHF — oddajnik Kravec:

KOMUNALNO OBRTNI CENTER VELENJE KOROŠKA 46

išče nove sodelavce in razglašča prosta delovna mesta:

1. VODJO TOZD Komunala

POGOJ: visoka ali višja izobrazba gradbene ali komunalne smeri, najmanj 2 leti prakse v operativi ter moralna in politična neoporečnost.

2. GEOMETER

POGOJ: ustrezna izobrazba, zaželjena praksa

3. OBRAČUNSKI TEHNIK

POGOJ: grabeni tehnik z večletno prakso

4. NABAVNI REFERENT

POGOJ: srednja izobrazba z večletno prakso v nabavi

5. TEHNIČNI RISAR

POGOJ: ustrezna izobrazba z nekaj prakse

6. ADMINISTRATOR — STROJEPISec

POGOJ: administrativna šola z nekaj prakse

Kandidati naj se osebno zglasijo v tajništvu podjetja Velenje, Koroška c. 46, kjer bodo dobili podrobnejše informacije.

17.40 POROČILA (Zagreb)

17.45 LUTKE (Sarajevo)

18.00 TV VRTEC (Zagreb)

18.15 KRONIKA (Zagreb)

18.30 GLASBENA ODDAJA (Zgb)

19.00 MLADI ZA MLADE (Bgd)

19.45 PROPAGANDNA ODDAJA (Zagreb)

20.00 TV DNEVNIK (Sarajevo — Zagreb II.)

20.25 SPORT V KARIKATURI (Beograd II.)

20.30 SERIJSKI FILM (Bgd. II)

21.20 FILM TEDNA (Bgd II)

21.30 UMETNOST NA JUGOSLAVANSKIH TLEH (Bgd II)

20.30 ZABAVNA GLASBA (Bgd II)

22.00 RESNA GLASBA (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

22.30 24 UR (Beograd II)

Sporočamo, da je po dolgi, mučni bolezni umrl

ANTON STUPICA

dolgoletni ravnatelj Pokrajinskega muzeja Celje

Ohranil ga bomo v trajnem spominu

Pogreb bo v četrtek, 9. avgusta 1973, ob 17. uri v Šmarju pri Jelšah

Pokrajinski muzej Celje
Kulturna skupnost Celje

mali oglasi

PRODAM

PROSTOR 1 ha s vseljivo hišo prodam. Lisce 24.

1750 letnik 1969 prodam. Skofja vas 12.

MOBILNO visokopriključna hiša z dvema garažama in vrtom v Gaberju prodam. Ponudbe pod »Gaberju«.

15 brezhiben, 85 km/uro prodam. Zgur Zarko, Cesta 9, telefon 23-485.

PROSTOR prodam ali dam najem v bližini Štor. Kolar Martin, Proseniško 1, Breze.

PROSTOR, letnik 1967, dobro ohranjen, ugodno prodam. Cesta na grad 18, Celje.

VERANDE verande in balkon. Oleandre, okrasno z različnimi velikostmi in barvami in psa volčjaka stari dve leti, prodam. Oglede vsak dan. Hrušovar Sava, Sempeter 27.

GRAMOFON stroj, radio aparat s gramofonom in dva fotoaparata prodam. Kušar, Malgaševa 14.

AVTO avto Hanomag — pripravljen za prodajo. Ivan Pavel, Ul. Ivanke Uranjekove 1, Celje. Oglede popoldan.

PSE kodre (pudle) prodam. Vprašajte: Travniki ulica 7, Celje, telefon 23-786.

VOZIČEK, lepo ohranjen, prodam. Oglede vsak dan od 14. ure v Grčarjevi 18, Celje.

OTROŠKI voziček, skoraj nov, ugodno prodam. Ponudbe na naslov: Marjana Hiršman, Na Otoku 2, Celje.

HIŠO v Slatini prodam. — Oglede vsak dan dopoldan ali v soboto popoldan. Rožička Slatina 147.

IN POCENI prodam name kose pohištva za dnevno sobo (knjižno omaro, omaro za obleke, pult oz. mize, raztegljivo mizico, kavč). Vse dobro ohranjeno. Naslov na telefonsko številko 231-05. Oglede med 12.30 in 16.00 uro.

SIVORJAVO, tri mesece breje petega teleta prodam. Šket Ana, Kasazeva, Petrovče.

124, karamboliran, ugodno prodam. Lesjak Stane, Družinska 15, Celje, telefon 218-87.

FOTELJ, televizijno omarico, omarico za karte in jedilne stole prodam. Kozovinc, Ul. bratov Vojnikov, stolpič 5, Celje.

VOZIČEK skoraj nov prodam. Ivanke Uranjek 3, Celje.

KREDIT prodam stereo kombinacijo RIZ 7150 (radio ojačevalec 2x25 W) z dvojnimi boksi znatno ceneje od nabavne cene. Ponudbe pod »7150«.

GOZD na Svetini prodam. Informacije: Klajnšek, Ljubljanska 25, Celje.

DVOSTROJ dvostrojni — znamke Smaragd (nemški) poceni prodam. Fidler Nežna, Breg 20, Celje (pri Karpincih).

KOLO Max NSU ugodno prodam. Cvetrežnik, Kolonica 31, Celje.

AVTO Skoda 1000 MB — letnik 1967, ugodno prodam. Grobin Jože, Smrekarjeva 4, Celje, telefon 23-089.

1750 letnik 1968, prodam. Sumrak, Kovinarska 16, Celje.

EXPRES Puch ugodno prodam. Tomelj Branko — Brešinja vas 4 a (gasilski dom).

750 letnik 1968 — 1000 km po generalnem popravilu, ugodno prodam. — Vprašajte v popoldanskem času po telefonu Celje — 23-002. Ob železnici 4 (ob avtošolski progi).

SUSILNO kapo — havbo — in oljno peč prodam. »Prizorstvo«, Cesta na Ostrožno 103.

KOMPLETEN Opel Rekord, čoln s prikolico in motorjem prodam. Cena po dogovoru. A. Povše, Polzela 158 (blizu Tovarne nogavic).

MLIN za grozdje prodam. — Kranjčeva 4, Celje, Polule.

SKOTSKI ovčar (Lesi) samice, osem tednov stare (še dve), poceni prodam (z rodovnikom). Skaza Rafael, Višnja vas 12, Vojnik.

80-BASNO skoraj novo klavirsko harmoniko »Manona« prodam. D. Brunšek, Celje, I. Uranjekove 2.

PRODAM dobro ohranjen Fiat 850 — letnik 1968 — na novo lakiran in registriran. Oglede od 15. ure dalje. Moše Pijade 8, Celje, (pri restavraciji Klavdivar).

POCENI prodam starejši VW, registriran do maja 1974. Princ, Cankarjeva 13, Celje (popoldne).

KUPIM

KAVČ — ozek (polkavč) kupim. Telefon 24-494.

NOVEJSO enodružinsko hišo ali hišo v gradnji v Celju ali bližnji okolici kupim. Ponudbe pod »Plačam takoj v gotovini«.

V OKOLICI Celja kupim vinograd z zidnico ali bresnje za vikend. Ponudbe pod »Vikend«.

MAJHNO stanovanje — prazno sobo — kupim. Dam brezobrestno posojilo tiste-

mu, ki mi da prazno sobo. Ponudbe pod »Upokojenka«.

STANOVANJE

MLADA zakonca z majhnim otrokom iščeta sobo in kuhinjo v Žalcu ali okolici. Ponudbe pod »Nujno«.

NUJNO iščem enosobno stanovanje v Celju ali okolici. Plačam v naprej in dam lepo nagrado. Ponudbe pod »Nagrada«.

DVOSOBNO stanovanje 85 kv. m I. nadstropje v centru mesta zamenjam za manjšega. Zaželjena ena soba posebej. Stanovanje je lahko izven centra. Ponudbe pod »Stanovajska pogodba«.

V SENTJURJU oddam sobo za manjšo pomoč v gospodinjstvu. Otrok ni ovira — otroški vrtec v neposredni bližini. Lahko sta tudi zakonca. Ponudbe pod »Mirna in čista«.

SOBO v središču mesta ali na Otoku išče miren uslužbenec. Zlatolas Alojz, Gerbičeva 59, Ljubljana.

OPREMLJENO sobo s posebnim vvhodom oddam. Ponudbe pod »Uslužbenka«.

BODOCA zakonca iščeta opremljeno sobo v centru ali bližnji okolici. — Ponudbe pod »Soba«.

DVE DEKLETI iščeta opremljeno stanovanje v centru Celja. Jožica Brumec, restavracija »Koper«, Celje.

IŠČEM sobo v Celju. Vrbovšek Viktor, Slandrov trg 1, Celje.

EKONOMIST išče garsonjero v Celju. Ponudbe pod »Ekonomista«.

NA STANOVANJE sprejem pridno in pošteno dekle, ki bi včasih tudi pomaga-

la v gospodinjstvu. Celje, Tkalska ul. 6.

NUJNO iščem enosobno ali večje stanovanje v Laškem ali zamenjam za enakega v Celju. Ponudbe pod »Lepa nagrada«.

ENOSOBNO družbeno stanovanje v Celju zamenjam za večjega. Ponudbe pod »Na Otoku«.

ZAPOSLITEV

IŠČEM frizersko vajenko. — Krajnc Franc, Cuprijska 4, Celje.

SPREJMEM vajenko za frizersko stroko. Franjo Snajder, Celje, Cesta na Ostrožno 2.

SPREJMEM vajenko za krojaško obrt. Aristovnik Vinko, krojaštvo Celje, Zidanškova 32.

IŠČEM žensko za varstvo dveletnega otroka na domu. Krajnc Vlado, Celje, Japljeva 11 (Polule).

IŠČEM inštruktorja za nemški jezik. Vinter Nada — Frankolovo.

RAZNO

60-LETNI upokojenec — lovec — vesele narave išče partnerko za skupno gospodinjstvo, staro od 35 do 55 let, vesele narave, ljubiteljica gozdov, divjadi in narave. Lahko samska, vdova, ločenka ali upokojenka. Ponudbe pod »Izlet v naravo«.

Po sklepu Republiškega sekretariata za informacije, št. 421-1/72 je časnik NOVI TEDNIK oproščen plačevanja prometnega danka do 31. 12. 1973.

OSNOVNA ŠOLA PRIMOŽA TRUBARJA LAŠKO

ponovno razpisuje naslednja prosta delovna mesta:

UČITELJA za slovenski jezik

P ali PRU za nedoločen čas na centralni šoli Laško

UČITELJA za matematiko

P ali PRU za nedoločen čas na centralni šoli Laško

3 UČITELJE za razredni pouk

U ali PRU za nedoločen čas za podružnični šoli Breze

UČITELJA za razredni pouk

U ali PRU za nedoločen čas na podružnični šoli Vrh.

Kmetijski kombinat

HMEZAD

TOZD Kmetijstvo Žalec

komisija za razpis

razpisuje

v skladu s 163. in 164. členom Statuta podjetja delovno mesto

DIREKTORJA

Kandidati za to delovno mesto morajo izpolnjevati:

1. Splošne pogoje po 55. členu TZP

2. Posebne pogoje, določene z opisom delovnega mesta:

da je diplomirani kmetijski inženir ali kmetijski inženir, da ima 8 let delovnih izkušenj v kmetijski proizvodnji na vodilnih ali vodstvenih delovnih mestih v podjetjih z enako ali podobno dejavnostjo, da je z dosedanjim delom dokazal organizacijske in vodstvene sposobnosti ter moralno politične lastnosti.

Rok razpisa je 15 dni od dneva objave v časopisu. Prijave morajo vsebovati vsa dokazila, da kandidat izpolnjuje pogoje razpisa.

Prijave naslovite na KK Hmezad — Kmetijstvo Žalec, pošta Sempeter, razpisna komisija.

ŽELEZARNA ŠTORE

uspešno uresničuje program modernizacije, višjo stopnjo predelave ter finalizacijo proizvodnje, zato nudi možnost stalne zaposlitve delavcem.

Vabimo

delavce, ki se žele priučiti za dela v valjarstvu, jeklarstvu in livarstvu. Nadalje vabimo k sodelovanju tudi delavce s poklicno šolo kot ključavničarje, strugarje in elektromehanike.

Delavci z dokončanimi 6 razredi osnovne šole in odsluženim vojaškim rokom se v Železarni lahko priučijo oz. izučijo poklicev ozkega profila kot livar, topilec, valjar in drugi.

Priporočamo vam, da se odločite za zaposlitev v priznanem in uspešnem podjetju Železarna Store. Prijavite se lahko osebno ali pisмено v kadrovskem sektorju podjetja, kjer dobite tudi vsa potrebna pojasnila.

Komisija za kadre

tovarne kovinskih izdelkov in opreme

„ALPOS“

Šentjur pri Celju

razpisuje

prosta delovna mesta za potrebe konstrukcijskega oddelka in v pripravi dela:

2 dipl. inženirja arhitekture

2 dipl. inženirja strojništva

4 dipl. strojne tehnike

2 diplomanta šole

za upodablajoče umetnosti

Za moškega je pogoj, da je že odslužil vojaščino. Nastop službe takoj.

Izšle so nove tri knjige iz ciklusa

PRESTOL MATIJE KORVINA

m. jurić zagorka

pekel na prestolu I-II-III

(četrta, peta in šesta knjiga iz ciklusa „PRESTOL MATIJE KORVINA“)

Tri knjige romana »Pekel na prestolu« predstavljajo vsebinsko in časovno nadaljevanje treh knjig »PREROKOVANJE PRI KAMNITIH VRATIH«.

Ze v prvem delu pride do usodnega dogodka: kralj Matija Korvin umre. Še pred pogrebniimi slovesnostmi se začne zakulisne intrige glede nasledstva. Kraljica Beatrice meni, da je z možovo smrtjo prišel njen trenutek, ko se bo lahko povzpela do popolne oblasti. A okolščine niso tako preproste... Tu je namoč še Gordana, ki izkoristi svoj položaj na dvoru, da bi rešila domovino...

Tri knjige romana veljajo vezane v celo platno 270 din. kupite jih lahko tudi na 3-mesečno obročno odplačevanje po 90 din.

Nadaljevanju teh dogodkov bodo lahko bralci sledili v naslednjih treh knjigah, ki izidejo letošnjo jesen: PEKEL NA PRESTOLU IV-V-VI. Knjige dobite v vseh knjigarnah in pri zastopnikih založbu, pisмено pa jih lahko naročite na naslov:

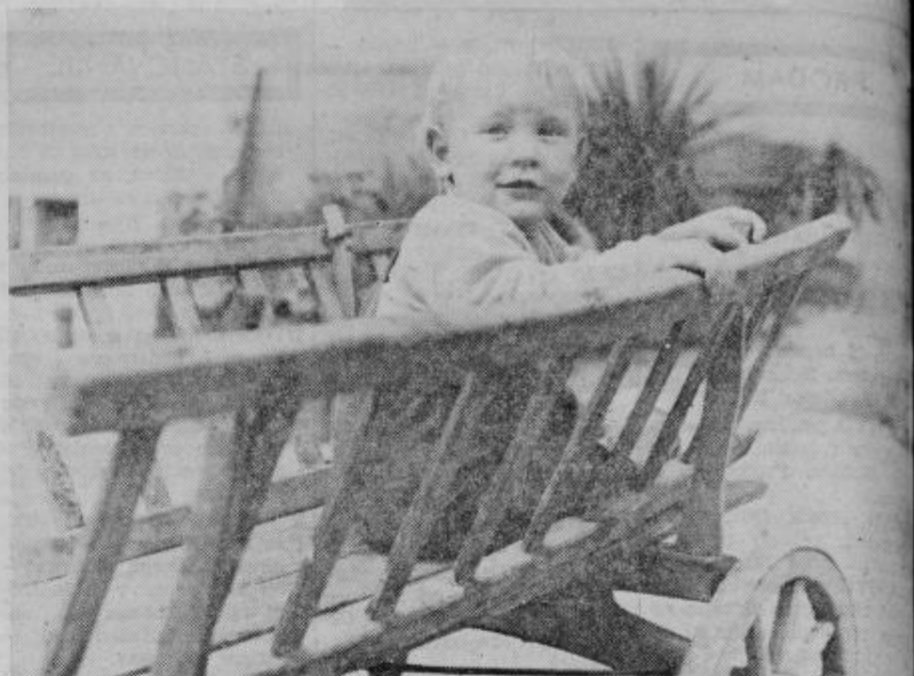
DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVENIJE
61000 Ljubljana, Mestni trg 26

Anica Berglez

Anica Brglez iz Ljubnega je bila izbrana za hmeljsko princeso 1973/74. Komisijo je 19-letno dekle, ki je po poklicu prodajalka, zaposlena pa je v kmetijski zadrugi v Ljubnem, prevzela s svojo mladostnostjo, sproščenostjo in seveda tudi svojo zunanostjo. Verjetno je bila tako brez treme prav zato, ker, kot je sama dejala, niti pomislila ni, da bi bila lahko izvoljena.

Foto: T. Tavčar

»Kaj pa gledate?! Mercedes, pa še z odprto streho! Kaj pa je to tako nenavadnega.«

Foto: D. MEDVED

NADLEŽNO DEVIŠTVO

Drugi kraji — drugi običaji...

Bolj redko, toda še vedno se zgodi, da pri nas pristane kakšna nevesta nedolžna v zakonski pristan. Nekoč je bilo to pravilo. Pa ne vselej in povsod.

V Zahodni Afriki v državi Dahomey je devištvo za dekleta huda nadlega. Ko dozori, se v ribiških čolnih napotijo po reki in ponujajo svoje devištvo tujcem. Njihovi vrli sovaščani tega nočejo opraviti, ker verjamejo, da je prvič hudo nevarno, da so devi-

ške kapljice krvi strupene. Zato morajo dekleta iskati razdevičevalce med tujci, ki ne mislijo tako hudo o teh rečeh.

Toda dekleta navadno spremlja oče. Zakaj? Zato, da je pri roki, če bi tujec, ki naredi uslugo hčerki, hotel postati tudi oče... V vsakem primeru spolno zблиžanje ne sme trajati dlje, kot je potrebno za razdevičenje. Če hoče tujec več, ga dekletov oče spodi.

Na sliki akilsko dekle iz Abomeya, ribiške vasice na dahomejski obali.

Tujci o Celju

KRATKONOGA LAŽ

Ni dolgo tega, kar je nek avstrijski časopis objavil zapis, ki nič kaj lepo ne prikazuje celjske hotele. Povedano je bilo sledeče: »V nekem celjskem hotelu, je na neko nedeljo popoldne zmanjkalo kruha, cena nekaterih prehrambenih artiklov pa je močno poskočila. Pisec teksta navaja, da je bila cena za sendvič odmerjena v dopoldanskih urah na 22.— dinarjev, da pa je že popoldan poskočila na 33.—. Ker nas je zanimalo, ali je to utemeljeno ali gre samo za kle-

vetanje razposajenega turistu, smo zavrtili telefon...»

ZDRAVKO TURNSEK — hotel Celeja: »Pri nas se niti v bližnji niti v poznější preteklosti ni zgodilo, da bi ostali brez kruha, 22 oz 33 din za sendvič, o tem sploh ne bi govoril. Cena našemu sendviču je 5 din. Za 22 din pa si lahko gost naroči svinjsko zareznico, če pa pristavi še enajst dinarjev, mu postrežejo z mešanim mesom na žaru.«

MILOŠ PLANINSEK — hotel Evropa: »To se pri

nas še ni zgodilo, kajti preiskrbo z živili imamo urejeno. Za 22 din pa vam postrežemo s špageti na razne načine, tu je tudi veliki golaž, vampi itd. Za 33 din pa se dobijo zrezki.«

SILVO KRELJ — hotel Merx: »Tak dogodek je bil pri nas pred pol leta. Gre za domačina, ki je ob enajstih in dvajset prišel na večerjo in je dobil še samo kos kruha. Drugače pa se za 25 din lahko dobi kompletно kosilo.«

BORIS MLINAR

MISS POLETNIH PRIREDITEV: Jelka Ciglarič, devetnajstletna frizerka iz Maribora z očarljivim nasmeškom in prikupno zunanostjo že drugič osvojila srca sodnikov. Najprej v soboto v Ormožu, nato pa še v nedeljo na gradu Pogled pri Ločah. Lepotno tekmovanje je bilo vključeno v prireditev »Zabavali vas bodo«, ki jo je vodil najsimpatičnejši Marjan Krajc. Miss prireditve je seveda ob koncu zelo lepo poljubila, kar pa žal na naši fotografiji ne vidimo.

